C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Crement_Xavier-Dost_bylo_kokotu.pdb

PDB Name: Dost bylo kokotů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.4.2007
Modification Date: 24.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MUDr. Xavier Crement Dost bylo kokotů!
Nakladatelství Votobia Olomouc, 1998

Translation (c) Martin Konvička
(c) Votobia, 1998

Za to, že umožnili vznik této knihy, děkuji -
Všem, kteří mě nazývali "kokotem," ale nikdy mi nenabídli pomocnou ruku.

Vy víte, koho myslím.

Tato kniha je věnována Vám.

Úvod

Jako téměř všichni ostatní lidé, i já se po většinu života potýkal s kokoty. Většinu té doby jsem však, jako ostatně většina naší společnosti, lpěl na prastaré představě o kokotismu. Nebyl jsem schopen poznat, že kokoti jsou nemocní lidé, a tudíž jsem se prostoduše domníval, že se jedná o morální vadu, která může být omezená nebo potlačená volním rozhodnutím.

Až nyní se mi podařilo pochopit skutečnou povahu kokotismu. Jedná se o návyk, který je stejně zhoubný, jako alkoholismus, drogová závislost nebo závislost na skupinové protidrogové terapii.

Postihuje podstatnou část populace - a přitom většina kokotů ani v nejmenším netuší, že jsou kokoty! Rozhodně tomu tak bylo v mém vlastním případě - než jsem se odhodlal k osobnímu zápasu s trpkou skutečností, že jsem byl normálním kokotem.

Pro nikoho není snadné, má-li zrakům všech okolo odhalit své osobní chyby a nedostatky. Proto jsem po dlouhý čas váhal s napsáním této knihy a vyhýbal se i rozhovorům o tématech, které ji inspirovaly. Nepřál jsem si, aby se celý svět dověděl, že jsem k nim patřil! Nakonec mě však moje svědomí i mí přátelé a pacienti přesvědčili, že celý svět o mém kokotství už dávno věděl, a že bych, kdybych zveřejnil svůj příběh, mohl mnoha lidem okolo sebe pomoct, pokud bych jim umožnil pochopit fenomén kokotismu a osvětlil cestu k vyléčení. Takto jsem se tedy v nejhlubší pokoře rozhodl sdělit světu příběh svého návykového kokotismu, příběh o namáhavé pouti, jež mě osvobodila z jeho spárů.

Nyní již dokážu jasně a zřetelně obhlédnout dlouhá léta, kdy jsem byl kokotem. Tak, jak to dokáže jen skutečný kokot, rozumím zármutku, bolesti a námaze zakoušené při léčení. Rozhodně se nejedná o proces, který bych si přál znovu podstoupit. Jakmile se však člověk stane kokotem, nemá na vybranou. Dříve nebo později vám do cesty vkročí sám Život a znemožní vám pokračovat ve stejných kolejích. "Jseš kokot," oznámí vám. Budete zapírat, budete s ním zápasit, vynadátáte mu, začnete na něj řvát, zkopete ho, začnete ho uprošovat, pokusíte se ho ignorovat, proklejete jej. Ale Život před vámi neustoupí. Buďto se před ním pokoříte, nebo pokoří on vás.

Proto dnes v největší kajícnosti a zármutku přiznávám: Po více než dvacet let jsem byl agresivní výbušný kokot! Moji přátelé a příbuzní trpěli mým kokotismem tolik jako já. V mnoha případech jsem je jednoduše strhl s sebou. Dokonce i pacienti museli snášet moje zaryté hulvátstvím a rozpínavý egoismus. Nyní si uvědomuji, že všechna ta bolest a utrpení nebyly nutné - kdybych jen dříve pochopil plnou pravdu a již v mladším věku nastoupil cestu vedoucí k vyléčení.

Věřte mi - nikdy není dost brzy ani příliš pozdě, abyste na sobě rozpoznali výmluvné příznaky kokotí existence. Stejně tak není nikdy dost brzy ani příliš pozdě, abyste změnili své zhoubné návyky, které od vás odpudily přátele, narušily vaše obchodní či pracovní vztahy a zraňovaly lidi kolem vás zbytečnými výpady a urážkami.

Osobně jsem o tom, že jsem kokot, neměl nejmenší potuchy do svých téměř čtyřiceti let. Jako většina kokotů jsem i já byl hrdý na svou silnou osobnost, díky které jsem vždy získal vše, co jsem si umanul. Už na střední škole jsem si prvně uvědomil, že umím dokonale vypnout své svědomí a neutralizovat jakékoli pocity viny. Jako vysokoškolák jsem záhy poznal, že získám, cokoli mě napadne, budu-li spolužákům na kolejích zasahovat do soukromí - tak se mi dařilo přimět lidi, aby dělali přesně to, co jsem po nich chtěl. Jakmile jsem nastoupil do zaměstnání, ještě jsem vybrousil svůj talent pro podlosti a agresivitu.

Musíte si uvědomit, že jsem všechny tyto vlastnosti pokládal za pozitivní stránky své osobnosti. Během studia medicíny jsem absolvoval hromady psychologických a psychiatrických testů.

Všechny mě bez výjimky označily za velmi silnou osobnost, disponující "velkou mírou sebedůvěry" a schopnou postarat se o sebe. Získal jsem vysoké hodnocení v síle osobnosti, byl jsem pozitivně orientovaný, samostatný, schopný sebekontroly a sebeposuzování. Jinými slovy, nikdo mě nemohl srazit na kolena, a kdyby se o to přece jen pokusil, oplatil bych mu to všemi prostředky. Byl jsem pyšný, že "to každému spočítám dřív, než se na něco zmůže."

Tyto charakterové vlastnosti mi dobře sloužily. Stal jsem se úspěšným a prosperujícím lékařem, specialistou v urologii. Oženil jsem se s velmi přitažlivou ženou a měl s ní dvě skvělé děti.

Kolegové si mě vážili, zastával jsem významné místo v nemocnici a získal dobrou pověst v místní pobočce lékařské společnosti.

Sousedé ve mně viděli skvělého odborníka disponujícího vlivem i hmotnými statky. Žil jsem si skvěle. Byl jsem spokojený se svými úspěchy a nadšený sám sebou.

Přesto však v říši MUDr. X. Crementa nebylo všechno v pořádku.

Občas jsem míval děsivý pocit, že se mě kolegové spíše bojí, než aby si mě vážili - řekl jsem si však, že na tom příliš nezáleží, dokud je v jejich strachu alespoň stín obdivu. Někteří kolegové z nemocnice jakoby přerušovali rozhovor a rychle kráčeli pryč, jakmile jsem se k nim přiblížil, někteří přátelé jakoby nacházeli stále více výmluv, aby se se mnou nemuseli stýkat. Když jsem hovořil na schůzích, někteří lidé otráveně zírali do stropu nebo na podlahu a dávali najevo svou nervozitu. Později se chovali, jako by z mé řeči neslyšeli jediné slovo. Já byl samozřejmě přesvědčen, že to je jejich chyba. Pravděpodobně je trápily jejich osobní problémy.

Jednoho dne manželka uspořádala večírek k oslavě mých narozenin.

Mělo jít o překvapení, ale mě nejvíc překvapilo, že se dostavilo jen šest lidí, z nichž tři byli má choť a mé dvě děti. Usoudil jsem ale, že mi přátelé pravděpodobně závidí mé zářné úspěchy.

Řekl jsem si, že je mrzuté, když se ode mne odtahují kvůli čemusi tak smutnému, jako je jejich vlastní méněcennost a nedostatečnost, připisoval jsem to však lidské povaze. Jako oduševnělý a citlivý člověk - za jakého jsem se pokládal - jsem na jejich společenské lapsy a prohřešky pohlížel s pochopením, uměl jsem odpouštět.

Pak jsem jednoho dne začal odhalovat sebeklam, ve kterém jsem žil. Můj jediný syn mi po několikahodinové hádce oznámil, že nemíní studovat na vysoké škole; rozhodl se vstoupit k Válečnému námořnictvu. Můj jediný syn se mi vzepřel! Nechtěl jsem tomu věřit! Po dvacet let se mým přáním nepostavil nikdo a poslední týpek, který se kdysi dávno odvážil, toho pak ještě dlouho litoval.

Přál jsem si, aby se z mého syna stal úspěšný odborník po vzoru jeho otce, ale on byl neústupný. To jenom posílilo mé rozhodnutí a já mu vstup do Válečného námořnictva zakázal. Poradil mi, abych na sobě provedl operaci, která by pro urologa nebyla až tak obtížná, ale určitě by nepatřila k nejpříjemnějším, načež doslova vystřelil z domovních dveří. Mé ženě oznámil, že se rozhodl odejít ode mě tak daleko, jak to jen bude možné a svému slovu dostál. Přihlásil se do kosmonautického výcviku.

Čin mého jediného syna mě dokonale zmátl a ranil. Stísněně jsem se obrátil na manželku a dceru a ptal jsem se jich, co si o tomto náhlém zvratu událostí myslí. Doufal jsem, že mě utvrdí v mém přesvědčení, že jsem byl dobrým otcem, a že to byl můj syn, kdo se zachoval hloupě.

"Mám toho kluka rád," řekl jsem jim v slzách. "Co jsem mu udělal, že jsem si zasloužil takovou vzpouru?"

Věřte, že jsem rozhodně nečekal odpověď, které se mi dostalo.

Nejprve promluvila má dcera. "Jediný člověk, kterého jsi kdy měl rád," řekla mi, "jsi ty sám."

To mi vyrazilo dech. Konečně jsem se obrátil na manželku, ve které jsem hledal poslední oporu.

"Má pravdu," potvrdila dceřina slova. "Mám-li být upřímná, naše manželství a náš společný domov se zhroutily nejméně před pěti lety. Přeji si, abys do večera vypadl z domu."

Tomu, co se stalo, jsem nemohl uvěřit. Během několika málo hodin se celý můj svět rozsypal.

Po mnoho dní jsem se nad tímto zvratem zamýšlel. V hloubi duše jsem věděl, že jsem v právu - jako jsem, navzdory vášnivým odpůrcům, byl v minulých létech tolikrát. Kdosi mi odcizil moje milované a obrátil je proti mně. Rozhodl jsem se, že jakmile ho odhalím, rozdrtím mu obličej na kaši.

Předtím jsem se již mnohokrát musel utkat s lidmi, které sjednocoval odpor k mým názorům a mému chování. Pouze nezlomná síla vůle mi pomáhala uchránit si osobní důstojnost a sebeúctu.

Nakonec jsem tedy dospěl k názoru, že se má momentální situace nijak nelišila od problémů, které jsem překonával v minulosti.

Podaří-li se mi znovu si vybojovat lásku vlastní rodiny, bude to moje největší vítězství. Jenže vše, co jsem vyzkoušel, abych je znovu získal, zklamalo. Nechtěli se se mnou sejít. Odmítali se mnou mluvit. Byli jsme si čím dál cizejší. Zoufale jsem si začal uvědomovat, že potřebuji odbornou pomoc!

Sešel jsem se na konzultaci s kolegou - psychiatrem. Vysvětlil jsem mu, co se stalo a ptal se ho, kde se stala chyba. Co se to děje s mou rodinou? Nezbláznili se? Žádal jsem ho, aby mi řekl celou pravdu; jsem silný muž a dokážu se s ní vyrovnat, i kdyby byla jakákoli.

Můj přítel se odmlčel, potom se na mně zpříma podíval.

"Nezbláznili se, jsou normální."

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil všechny souvislosti. Bylo to na mně příliš silné.

"Ch-ch-chceš mi snad říct, že jsem se zbláznil já?"

"Ne, ani ty nejsi blázen. Jsi jenom kokot."

Následující půlrok se peklu na zemi, či alespoň peklu v urologické ordinaci, podobal víc, než si dovedete představit.

Litoval jsem sám sebe a pohlížel na sebe jako na oběť neznámých sil - byl jsem nepochopen a přehlížen těmi, které

jsem miloval a krutě odmítnut člověkem, u kterého jsem hledal odbornou pomoc.

Jeden den jsem zuřil, druhý den trpěl zármutkem - nikdy jsem však nebyl šťastný či spokojený. Nedokázal jsem pořádně spát. Celý ten čas jsem prožíval strašlivé vypětí. V každém vyrušení, zdržení nebo komplikaci jsem viděl součást záhadné vendetty proti mé osobě. Nechápu, jak se mnou tenkrát sestřičky z mé ordinace - a, přiznejme si to, i moji pacienti - dokázali vydržet. Stala se ze mě zrůda.

Konečně jsem si jednoho večera - sám, všemi opuštěn - uvědomil, že jsem ztratil vládu nad svým životem. Také mi došlo, že jsem svůj život vlastně nikdy zcela nezvládal - pouze jsem si to arogantně namlouval. Toto prozření mě jakýmsi způsobem uklidnilo, dokonce jsem usnul klidnějším spánkem než kdykoli v předchozích šesti měsících.

Druhý den, zatímco jsem prováděl urologické vyšetření, do sebe náhle zapadly chybějící články řetězce. Koukal jsem na ústí pacientovy močové trubice a v tu chvíli mi došlo, že pohlížím do tváře holé pravdě o sobě samém.

Byl jsem kokot!

Kolega psychiatr mě tedy přece jen neurážel; vlastně se mi snažil pomoci! Okamžitě jsem mu zatelefonoval, omluvil jsem se za své nevycválané chování a požádal ho, zda bychom se nemohli ještě jednou sejít.

Protože jeden jeho pacient právě zrušil návštěvu, mohl jsem se s ním sejít ještě to odpoledne.

"Máš pravdu," řekl jsem mu s bušícím srdcem, jakmile jsme se usadili. "Já opravdu jsem kokot."

"Abych řek pravdu, všichni to už dávno ví," zívl.

"Jakým způsobem to budeš léčit?"

"A co mám jako léčit?"

"Moji kokotskou povahu."

"To není nemoc," řekl můj kolega. "Spíše typ osobnosti. Takže to je neléčitelné."

"Jak to myslíš, že to je neléčitelné?"

"Podívej se na to takhle. Spousta lidí jsou kokoti. Kokot buď jseš, nebo nejseš. S kokotem to je jako s levákem. Prostě ho nepředěláš."

Byl jsem šokován. "K čemu je celá psychiatrie, když nemůže vyléčit člověka, který je kokot?"

"Musíš se na to dívat jinak. Nejedná se o chorobu, ale o mluvnický obrat. Urologie nemůže léčit lidi, kteří mají místo mozku přirození a psychiatrie nemůže léčit lidi, kteří jsou kokoti. Kdyby mohla, myslíš, že by existovalo tolik kokotů mezi psychiatry?"

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že si se svým trápením musím poradit sám. Kdesi hluboko v mé mysli jsem tušil, že můj kolega nemá pravdu. Kokotismus není porucha charakteru. Je to choroba - zhoubná závislost na hrubém a hulvátském chování, kvůli které nedokážeme rozpoznat, že si sami před sebou nepřipouštíme naši hluboko zakořeněnou aroganci, bigotnost a agresivitu.

Následně jsem zahájil intenzivní program introspekce, samoléčení a osobního růstu, u kterého jsem setrval po několik let. Podařilo se mi dokázat cosi, co všichni kolegové pokládali za nemožné - kokoti mohou být vyléčeni! Ačkoli se to dosud nezachráněným může zdát neuvěřitelné, k vyléčení kokota stačí, nalezne-li v sobě základní smysl pro lidskost.

Kéž bych jen postoupil léčebný proces dříve, ještě než jsem tolik ublížil lidem okolo sebe. Přesto se mi mnohé z napáchaných škod podařilo napravit. Manželka se ke mně vrátila a nyní se radujeme z druhých líbánek. Dcerka mi odpustila a studuje třetí ročník vysoké školy. Můj syn se stal námořním pilotem a nyní mě učí létat.

Vzdal jsem se své urologické praxe, ale s kokoty se stále setkávám. Stal jsem se psychiatrem specializovaným na práci s kokoty, kterým pomáhám identifikovat jejich problém a nastoupit cestu k vyléčení. Tradiční obory psychiatrické vědy mému úsilí zpočátku příliš nepřály, postupně jsem však dosáhl obrovského uznání svého oboru, neboť se po celé zemi začalo šířit mé poselství: "Kokoti, konečně vám svítá hvězda naděje." Stal jsem se oblíbeným hostem přednáškových sálů a spolupracuji s řadou dalších terapeutů, kteří se zabývají léčením zhoubných závislostí.

Kniha Dost bylo kokotů není pouze svědectvím o mé osobní cestě
k vyléčení. Je jiskřičkou naděje pro každého návykového kokota.

Je vyhlášením nezávislosti. Nikdo se za svůj kokotismus do budoucna nemusí stydět. Kokotismus je plnohodnotná nemoc, kterou lze léčit legitimními medicínskými prostředky. Na světě není kokota, který by nemohl vykročit po téže cestě obnovy, po jaké jsem kráčel já - po cestě, která od té doby pomohla tisícům mých úspěšných následovníků.

Potřebujete pouze jediné - odvahu přestat být kokotem. Jedná se však o nejobtížněji uchopitelnou součást celého receptu. Jeden můj přítel, který vede psychiatrickou kliniku, jistý Kalvín Stobbs, rád vypráví příběh, který tuto skutečnost jasně osvětlí.

Jednou se setkal s ženou, která chtěla najít smysl života v horách Himaláje. Po letech hledání narazila na muže, který obýval horskou jeskyni. "Hleďme," pomyslela si. "Guru meditující ve své jeskyni." Potom ho oslovila: "Ukážete mi cestu k osvícení?" Muž jí neodpověděl.

Žena se posadila vedle něho a začala se koncentrovat na své nejniternější já. Na sklonku dne se vztyčila k odchodu. "Udělala jsem nějaký pokrok?" ptala se ho. Muž jí neodpověděl.

Druhého dne se vrátila za samého rozbřesku a začala meditovat znovu. Když slunce zapadalo, opět se zvedala k odchodu. A opět se ho ptala: "Udělala jsem nějaký pokrok?" Zase se nedočkala odpovědi.

Tak to šlo celé týdny a měsíce. Konečně ji další vyčkávání otrávilo. Při západu slunce toho dne se vztyčila a začala na starého muže křičet:

"Jste podvodník! Seděla jsem tady tolik dní, čekala na osvícení, ale nic se nestalo. Ztratila jsem šest měsíců života a nezískala nic, co by za něco stálo! Jak si jen dovolujete říkat si guru!"

Pak na toho starce, který seděl v koutě jeskyně, hodila svoji skoro dvacetikilovou krosnu.

Rána toho muže poněkud omráčila, přesto se však dokázal postavit na nohy. Stál před ní a konečně promluvil: "Nejsem žádný guru a nezasloužím si vaše výčitky. Jestliže jste si myslela, že jsem guru, je to vaše chyba, ne moje."

To naši ženu neuklidnilo. "Jestli tedy nejste guru," řekla mu," pak kdo sakra jste a kdo vám dovolil sedět v téhle jeskyni?"

Ten muž se hrdě napřímil. "Jsem malomocný," řekl. "A jako malomocný musím žít v jeskyni, abych nenakazil svou vesnici."

A o tom je tato kniha: naučí vás hrdě se vztyčit a uvědomit si, že jste kokot.

Mně se podařilo dojít k osvícení. Doufám, že k němu dojdete i vy.

Část prvá:
Kdo jsou kokoti a proč se jimi lidé stávají?

1.

Fredův příběh Všichni přátelé mi řekli, že si ho zamiluju a já si ho opravdu zamilovala. Jenže nikdo mi neřekl, že je kokot. Pěkní přátelé!

- Winifred, žena opuštěná kokotem

Takový je Fredův příběh. Povím vám o něm víc.

* * *

Ponořil jsem se do polstrované židle před psacím stolem ve své kanceláři. Byl jsem příliš unaven, než abych zvládal i zbytek dne. Bylo jen 9:15 ráno. ale den se zvolna proměňoval v katastrofu. Byl jsem na pokraji kompletního zhroucení. Přitom nebylo třeba mnoho, abych se do této fáze dostal.

Když jsem se probudil, cítil jsem se docela dobře. Jenže příliv průšvihů se zdvihal od chvíle, když jsem dorazil na snídani do své oblíbené jídelny. Mám ve zvyku objednávat si každé ráno přesně totéž: vajíčko na měkko, slaninu, topinku, džus a kávu. A obsluha ví, že když si objednám vajíčko na měkko, chci, aby bylo vařené přesně tři minuty. I tentokrát pro mě měli snídani připravenu, ale vajíčko bylo převařené! Vařili ho nejmíň třicet sekund nad limit! Nebylo mi jasné, jak si mohli dovolit svévolně převařit mé vejce. Proto jsem zavolal na Meg, servírku, a ukázal jí, že vajíčko bylo převařené. Křivě se na mě podívala, jako by chtěla říct, "Už je tady zas," načež mi podrážděně odsekla:

"Fajn, takže ho strčíme zpátky do hrnce a odvaříme. Jak nedovařené byste chtěl své vajíčko?"

Řekl jsem jí, že pokud na mně bude štěkat, může se rozloučit se svým dýškem. O pět minut později, poté, co jsem ji musel třikrát požádat, aby doplnila můj šálek s kávou, mi celou konvici vylila do klína! Tvrdila, že se to stalo náhodou, ale já nebyl včerejší.

Jako by se toho během snídaně nestalo dost, nebyl zbytek cesty do práce o nic lepší. Zastavil mě policajt, protože jsem jel osmdesátkou v úseku, kde předpisy povolovaly jen padesátku. Hned nato mi dal druhý bloček, protože jsem neměl zapnutý pás. V tu chvíli jsem už byl pěkně nasupený, a tak jsem se ho zeptal, proč mě otravuje a nebaví se radši zatýkáním toho kokota, který mě asi dvě míle odtamtud málem vytlačil z cesty. On k těm prvním dvěma pokutám přidal obvinění z maření výkonu. Takže si budu muset zařídit menší půjčku, aby mi nesebrali papíry.

Když jsem dorazil do firmy, zamířil jsem k místu, kde obyčejně parkuji. Vystoupil jsem z auta a neomylně šlápl do obrovského kobylince. Někdo si se mnou musí vyrovnávat účty, ale já netušil, kdo by to mohl být. Kandidátů by se našlo dost.

Jenže ani to nebylo všechno. Když jsem jel výtahem do své kanceláře - je v nejvyšším patře - zasekl se výtah a já zůstal viset mezi třetím a čtvrtým poschodím. Výtah za chvíli znovu zprovoznili, ale já docela zřetelně slyšel, jak venku někdo říká:

"Vevnitř zůstal Fred. Neměli bysme ho tam jednoduše nechat do večera?" Musím si poznamenat, že je třeba dát padáka údržbáři, který za provoz výtahu odpovídá.

Svého času mi podobné nepříjemnosti šly docela k duhu, ale v poslední době mě začínají unavovat. Nesnáším prohru - a až dosud jsem téměř nikdy neprohrál. V poslední době se mi ale zdá, že mi vítězství často vyklouznou z ruky. Jsem z toho zdrcený a vyčerpaný. Přestávám si být jistý, zda stačím na vše, co je potřebné zařídit.

Podle mě se jedná o boj a nic než boj. Vždycky jsem uměl jedině vítězit. V dětství jsem exceloval ve všech obvyklých sportech a hrách. Někdy jsem, pravda, musel trochu švindlovat, ale to k té srandě patřilo. Hrozně rád jsem vyvolával hádky se sourozenci, abych nad nimi mohl vyhrát. Největší triumfy jsem zažíval, kdykoli se mi podařilo přečůrat rodiče a přimět je, aby dělali přesně to, co jsem po nich chtěl.

Na střední škole jsem byl v debatním kroužku i ve sportovním mužstvu. Naučil jsem se, jak silou mluveného slova srazit protivníka na kolena i jak překroutit jeho myšlenky tak, že je ani on sám nepoznal. Ve všem, do čeho jsem se pustil, jsem hledal skrytý trik, který mi umožní vítězit. Miloval jsem úspěch. Stal se skutečným smyslem mého života.

Během dospívání se rozsah mých úspěchů rozšířil o děvčata. Byl jsem přímo omámen rozkoší z dobývání. Sexy holky, urostlé holky, vysoké holky, podsadité holky - čím těžší kořist děvče představovalo, tím víc jsem si je přál mít. Pak jsem se vždy přesunul k dalšímu cíli.

Když o tom z odstupu přemýšlím, napadá mě, že moji touhu po vítězstvích zavinilo chování mých starších bratrů ke mně. Měli ze mě legraci, protože jsem byl mladší a drobnější; proto jsem se vždy snažil překonávat své limity. Neznal jsem nic sladšího než vyniknutí nad staršími bratry. Rozumí se, že s přibývajícím věkem jsem nad nimi vynikal častěji.

Když jsem byl malý a bezbranný, slíbil jsem si, že jim to spočítám - a spočítal jsem!

Myslím, že i náš stařeček chrochtal blahem, kdykoli se mi podařilo vyniknout nad bratry nebo kýmkoliv jiným, kdo byl starší než já. Nejednou jsem zaslechl, jak si sotva slyšitelným hlasem huhňá: "Jednoho dne bude z tohohle malýho hovínka pořádně velký a smradlavý hovno, úplně jako jeho táta."

Dostal jsem se na práva, vystudoval s vyznamenáním a získal místo u velké právnické firmy. Nyní, po dvaceti letech, jsem jedním z jejich společníků a vydělávám ročně šestimístné sumy, zatímco bráchové se dosud pachtí s malým rodinným podnikem, který založil náš otec.

Vítězit nebylo vždy snadné. Bylo mi jasné, že se pohybuji v krvelačném světě zuřivé konkurence, kde dýka vražená do zad není nic výjimečného - zažil jsem toho dost už na právech, natož teprve ve skutečném světě. Taky mi bylo jasné, že si nemůžu dovolit dopřát ostatním jediného vydechnutí - a nikdy jsem to neudělal. Má-li člověk v životě vítězit, nesmí se zdráhat použít všechny dostupné triky a nemůže vynechat jedinou možnost, která se mu naskytne. Naučil jsem se užvanit, vyšachovat a přečůrat úplně všechny!

Oblékal jsem se pro úspěch.

Pravidelně jsem posiloval, aby mé tělo zůstalo štíhlé a hladké - taky trochu kluzké.

Chodil jsem na kurzy efektivní komunikace - naučí vás tam, jak lidi uvést do pohody, takže s nimi můžete snadněji manipulovat.

Naučil jsem se lhát, podvádět a přetvařovat se, a přesto působit jako nejupřímnější a nejčestnější člověk. Pochopil jsem, koho nakopat do zadku - a komu do zadku vlézt. Kdybych se nestal advokátem, byl by ze mě dokonalý prodavač v autobazaru.

Jenže já jsem advokát, a zatraceně dobrej. Záhy jsem dosáhl moci, po které jsem toužil. A těšila mě tím víc, čím komplikovaněji jsem ve svůj prospěch překrucoval zákony - čím byly mé kousky podlejší, tím lépe. Každé jojo může zařídit, aby právo sloužilo k legitimním účelům, ale jen schopný fachman ho může překroutit, aby mu pomáhalo v jeho osobních a občas nezákonných plánech.

Ze všeho nejvíc mě baví pohrávat si s těmi slabochy kolem - se sladkými, mírnými a upřímnými týpky, které se narodily jen k tomu, aby prohrály. Jsem si jist, že mým nejzasloužilejším kouskem je, že těm zoufalým stvořením ukazuji, jaké to je být silný a odvážný - být vítěz.

Nikdy jsem se neoženil, ale nelitoval jsem toho ani minutu.

Společnost si můžu dopřát, kdykoli se mi zamane a je to levnější, než zařizovat dům a živit ženu a děti. Nikdy jsem žádné ženě nedovolil pobýt se mnou tak dlouho, aby mě to začalo otravovat!

Většinu svého času trávím v práci. O tom, že v ní vystupuji jako vítěz, mě přesvědčují sakra velké davy klientů, které ke mně přicházejí s pekelnými průšvihy, které napáchali, aby odešli jako nevinní muži a ženy. Některé jsem s úspěchem hájil až sedm- nebo osmkrát.

Zbožňuji práci před porotou. Představuje nejvyšší výzvu pro každého právníka - přesvědčte osm lidí, že je váš klient čistý jak dětská prdelka, i když mu prachy, které šlohl, ještě čouhají ze zadní kapsy kalhot.

Samozřejmě nejde jen o mně - i zaměstnanci mé kanceláře musí umět vítězit. Chodí kolem mě po špičkách. Vědí, že jim neodpustím jedinou chybu. Z času na čas se někdo z nich pokusí zakrýt chybu, kterou udělal, tvrzením, že moje příkazy vylučovaly jakékoli jiné jednání. Jenže já nedopustím, aby na mne svalovali své poklesky!

Jediné, co v žádném případě nesnesu, je namyšlený chytrolín, ať už jako zaměstnanec nebo jako klient. To já jsem šéf. Nikdo nemá právo radit mi, co je správné nebo kritizovat mé kroky.

Jenže ty věčné nerváky s podřízenými mě začínají unavovat. Kam se poděla jejich oddanost? V posledních třech letech jsem několikrát musel vyměnit všechny zaměstnance své kanceláře. Jednoduše nemohu sehnat dobré sekretářky a písařky. Pomalu se mi stává, že si ani nepamatuji jména podřízených, kterým v práci nadávám.

Zvládal jsem rychlé výměny podřízených docela v pohodě, ale v poslední době si moji podřízení začali stěžovat na moji morálku. Jako bych dělal nějakou chybu, když si přeji, aby kancelář pracovala hladce a efektivně! Ale nějak se s nimi budu muset vypořádat; nepotřebuji, aby se ostatní společníci začali vrtat příliš hluboko v mé činnosti, protože by mohli přijít na ty slušné sumičky, které jsem si "vypůjčil" z partnerského účtu.

A to po mně nejdou pouze podřízení a partneři! Jen během posledního měsíce mě tři klienti zažalovali za právní pochybení.

Přiznávám, že jsem prohrál jejich případy, ale cožpak můžu za to, že se mi je nepodařilo protáhnout přes porotu? Byli v ní takoví pitomci, že nepochopili moje chytré triky. To se přece stává.

Ty obžaloby zvládnu stejně, jako jsem vždycky zvládal nespokojené klienty; jakmile s nimi skončím, touží vždy po tom, aby už nikdy neslyšeli o sporech ve věci právního pochybení. Jenom nechápu, proč se nechtějí naučit elegantně prohrávat - prohrávají přece celý život. Dává jim to snad právo obvinit mě, že jsem jejich případy střelil protivné straně? Něco takového bych nikdy neudělal - jedině kdyby druhá strana chtěla zaplatit mnohem víc, než můj klient.

Snad chápete, proč mě to všechno začíná unavovat. Začínám docházet k názoru, že vítězství za jakoukoli cenu může něco stát - a mně se přestává chtít platit.

* * *

V této fázi jsem se s Fredem setkal. Byl nejvyšší čas, aby se naučil tři základní pravdy:

1. Ve skutečnosti nebyl vítěz - byl kokot. Kokotismus je choroba, která člověka pohltí a donutí jej chovat se velmi asociálním způsobem. Vůbec nebyl znaven životem - unavovalo ho, že byl kokot, a že jím na oplátku všichni opovrhovali.

2. Jakmile se z člověka stane kokot, nemoc pohltí celou jeho existenci a vyživuje sama sebe. Je to, jako když chytnete herpes - jeden problém a tolik nepříjemných komplikací. Jakmile si někdo uvědomí, že může vyhrávat prostřednictvím

švindlu, ocitne se v bludném kruhu, který jen těžko prolomí.

3. Chcete-li se zbavit kokotismu, musíte začít sám u sebe.

Nesmíte se vymlouvat, že lidé kolem vás jsou nepříjemní, neschopní a pasou po vás. Nesejde na tom, že i ostatní lidé jsou často kokoti. Je-li někdo kokot, je jeho jediným nepřítelem on sám. Jen vy sám můžete vymýtit svůj kokotismus.

Fred byl typem kokota, který je téměř nevyléčitelný - byl to muž s neprůstřelným egem. Když jsem mu prvně řekl, že je kokot, odpověděl mi:

"To je vaše sestra taky."

"V tom máte zcela pravdu," já na to , "ačkoli mi není známo, že byste ji znal."

"Myslel jsem to jako urážku," řekl Fred.

"Proč?" zeptal jsem se ho.

"Protože jste nejmíň stejně velký kokot, jako já."

"Právě proto vám můžu pomoct," řekl jsem.

Později mi Fred prozradil, že k rozhodnutí nastoupit cestu léčení ho přimělo to, že jsem jej vyvedl z míry víc než kdokoli jiný před tím. To dokazuje jednu důležitou skutečnost: Kroky vedoucí k vyléčení se kokot od kokota liší. Léčení kokotů tedy není exaktní věda. Každý kokot si léčebný proces musí přizpůsobit své osobní situaci. První podmínkou však vždy je, aby si přiznal, že je kokot, aby připustil, že ubližuje lidem okolo sebe a aby se poté rozhodl, že se z něj stane slušný člověk - SLČL.

Jakmile učiní tento první krok, může postoupit k dalším fázím léčebného procesu: ý Pochopí absolutní prázdnotu povahy a charakteru, která je základem jeho kokotismu. Někteří kokoti hovoří během léčení o této prázdnotě jako o "propasti." Jiní mluví jednoduše o díře. ý Naučí se, že tuto propast mohou vyplnit povahovými vlastnostmi a způsoby chování, které skutečně přitáhnou druhé lidi a učiní z nich vaše přátele, kteří vám do cesty nebudou klást hromady kobylinců. ý Zjistí, že mohou změnit svůj přístup k té věci, které se říká Život. Skutečnost je taková, že každý vyléčený kokot přispěje ke zlepšení života na zemi mnohem víc, než si dovedeme představit.

Všechny tyto změny nebudou v žádném případě snadné, protože si vyžádají dokonalý obrat ve vašem názoru na ostatní lidi a v přístupu k nim. Budete šokováni, až zjistíte, co si o vás vaši přátelé a příbuzní ve skutečnosti myslí. Mohou vás dokonce zachvátit deprese, poprvé se setkáte s pocity viny a zahanbení.

Tyto zážitky budou léčícího se kokota bolet. Vydržte ale - rozhodně se vám to vyplatí.

Těší mě, že vám můžu prozradit, že Fredův příběh měl šťastný konec. Konečně se mu podařilo zjistit, že ve světě je více poražených než vítězů, a že pokud chce být oblíbený, musí se s nimi naučit vycházet. Oženil se s Meg, prodal BMW policistovi, který ho zatkl a nedávno zvýšil plat všem zaměstnancům své kanceláře, aby je tak odškodnil za urážky a utrpení, kterých se jim od něj dostalo. Pak odešel od firmy a vstoupil do Mírových sborů v Afgánistánu. Jeho večírek na rozloučenou byl nejveselejším večírkem v dějinách oné právnické firmy.

- 2.

Jiné příběhy Když jsem ještě trpěla kokotismem, nebyla jsem jen tak nějaký kokot. Byla jsem kokot s velkým K. Nestačilo mi, že jsem byla otravná. Byla jsem tyranka. Šťastná jsem byla jen tehdy, když jsem ničila životy a sebeúctu všech okolo.

- Priscilla, léčící se kokotice

Možná jste v příběhu Freda z předchozí kapitoly našli některé rysy své vlastní povahy. S příběhy jako je ten jeho se setkávám často. Jenže arogantní, kariérističtí a ambiciózní idioti zdaleka nejsou jediným typem kokota. Existuje řada dalších variant, kterými se zde musíme zabývat.

Některé z nich si ukážeme na následujících příkladech.

* * *

Alexis je vysoká, přitažlivá blondýna, která se nyní, ve svých třiceti letech, domnívá, že dosáhla úspěchu v zaměstnání i v osobním životě. V té souvislosti na tom je podobně jako jiní kokoti: nerozumí příliš sama sobě.

Alexis měla vždy úspěch u mužů - aspoň u těch, kteří si mohli dovolit astronomické ceny, které požadovala za svou přízeň.

Schůzka s Alexis člověka určitě uspokojila, rozhodně však při ní šlo o vážnější záležitost, než když třeba koupíte dítěti lízátko.

Připomínala spíše podepsání paktu s ďáblem.

Přesto se jí vždy dařilo sehnat dost mužů, kteří byli ochotni platit její cenu. Kupovali jí ty nejlepší šaty a šperky a pomáhali jí s půjčkami, které nemusela splácet. Vždy měla k dispozici skvělý auťák a žila v drahých bytech, přestože s oblibou prohlašovala: "Já zásadně za nic neplatím." Domnívala se, že muži existují jen proto, aby ji pouštěli do dveří, obdivovali její přirozenou krásu kdykoli se objevila nablízku, a platili její účty.

Alexis si svou niku našla v reklamní agentuře, kde jí obratné manévrování a schopnost šikovně využívat myšlenky jiných lidí pomohly k rychlému výstupu po kariérním žebříčku. V práci byla bystrá a mrštná jako kočka. Nikdy se nepustila do otevřené roztržky, a přesto vždy přechytračila všechny okolo sebe. Věděla, kdy zatajit informaci a ukrýt důležité memorandum, aby její kolegové vypadali jako dětinští pitomci. Byla dokonalá ve sbírání odměn za úspěchy, s nimiž neměla nic společného a z katastrof uměla vycouvat obratněji než Hindenburg.

Její osobní kouzlo a svůdnost přitáhly k agentuře řadu nových klientů - a přiměly mnohé dosavadní klienty k

žádostem, aby se osobně starala o jejich účty. Stala se u agentury prvotřídní expertkou na účty zákazníků a těšila se z moci a výsad svého postavení. Alexis byla hrdá na skutečnost, že jí tolik lidí záviděl. Věděla ovšem, že kdyby se měla živit poctivou prací, těžko by to zvládla, ale žádný strach - dělala do reklamy!

Přesto ji tísnil její osobní život. Jistě, zažila v něm spoustu legrace, když jí bylo přes dvacet a dokonce ještě po třicítce.

Jakmile si však začala uvědomovat, že stárne, začalo ji hryzat cosi uvnitř. Byla úspěšnou ženou - nebo se jednoduše kurvila?

Byla dost obratná na to, aby se vyhnula přímým úvahám o svém dilematu, jenže ty do jejích myšlenek pronikly maskovaně a skrytě. Začala být stále méně spokojená s muži, se kterými se scházela. Pokud pro ni byli dost bohatí, byli buď moc staří nebo moc tlustí. Pokud byli dostatečně hezcí a mladí, bývali chudí nebo nedisponovali dost vysokým postavením. Jestliže ji zbožňovali, měla strach, že byli příliš hloupí a nerozponali její skutečné já - její niternou falešnost skrytou za slupku vnější falešnosti. Jestliže ji zkoušeli sekýrovat a trvali na svém vůdčím postavení, rychle o ně ztrácela zájem. Muž si mohl dovolit vedoucí postavení v posteli, ale jakmile svou převahu chtěl rozšířit na zbytek vztahu, nebyla schopna se mu podřídit.

Jenže narůstající potíže s muži tvořily jen polovinu jejích potíží. Ještě horší totiž bylo, že Alexis neměla žádné přátele.

Na své spolupracovníky hleděla vždy přezíravě a oni jí její zájem opláceli nepřátelstvím. Byla neustále rozhádána se svými sousedy - hádala se kvůli místu k parkování svého auta (jejich nejčastější odpověď - návrh byl neproveditelný pro anatomická omezení), hlasitě pouštěnému stereu i svému odzbrojujícímu zvyku procházet se polonahá v chodbách nájemního domu. Její sousedé mužského pohlaví se ohledně naposled zmíněnému zvyku nijak nebouřili, ale z jejich manželek se stávaly jedovaté zmije, jakmile se naše Alexis objevila.

Nemohla se dokonce ani obrátit na svou mámu a požádat ji o radu a útěchu, protože s ní už řadu let nemluvila - už od doby, kdy ji matka vyhubovala za pozdní příchod domů a potrestala ji týdnem domácího vězení. Alexis pokládala telefon, kdykoli ji matka zavolala a matčiny dopisy odesílala zpátky neotevřené.

Nebohá Alexis. Byla talentovaná, bohatá a úspěšná, ale nebyla šťastná. Stala se obětí hrubosti a zášti ostatních lidí?

Nebo se chovala jako kokot, respektive kokotice?

Když ke mně Alexis začala chodit na terapii, zdálo se mi, že její matka byla domácí tyran, který ji neustále kritizoval, ale jen málokdy pochválil za její úspěchy. Žárlila na dceřin talent a krásu a snažila se narušit její štěstí tím, že v ní vyvolá pocity viny a nespokojenosti.

Zpočátku se diagnóza zdála být snadná. "Tvá matka," řekl jsem Alexis, "je obyčejný kokot."

"Chcete po mně 100 dolarů za hodinu, abyste mi řekl, co už dávno vím?" ohradila se. Začala se chovat vztekle, ale já ji usadil, když jsem jí pohrozil zdviženým prstem. Snad si v tu chvíli uvědomila, že jsem dříve pracoval jako urolog; každopádně mi dovolila pokračovat.

"A ty jsi dospělý potomek kokotského rodiče," pokračoval jsem.

"Ach," vydechla si. "To by mohlo být ono." Viděl jsem, že ji uklidnilo, když má na koho svést svá trápení. "Vztyčila jsi okolo sebe zeď, která tě obrnila před její tyranií," dodal jsem, "ale zaplatila jsi tím, že ses vzdala veškerých hodnotných kontaktů k ostatním lidem."

"Jak tomu mám rozumět?" ptala se.

"Rozuměj tomu tak, že ses sama stala kokotem."

Díky spolupráci s odborníkem a s pomocí ostatních účastníků skupinové terapie se Alexis podařilo rozpoznat její návyk na kokotismus, který ji nutil podvádět, lhát a manipulovat lidmi kolem sebe, jen aby nad nimi získala převahu. Zvlášť pečlivě jsem se zaměřil na změnu jejího pohledu na pohlavní život a musím se pochlubit, že její terapie skončila vynikajícím úspěchem.

Dnes žije Alexis v Pittsburgu, kde pracuje jako pokladní v K-Martu. Šťastně se provdala za nezaměstnaného dělníka z ocelárny. Mají nádherné děťátko, každou chvíli se jim má narodit další.

* * * Hubert se v mé ordinaci objevil v devíti letech. Jeho rodiče mu říkali "Damien," ve škole ho označovali za "citově nezralého."

Jeho případ postupně vzdali čtyři psychoterapeuti, přičemž dva z nich zanechali psychiatrie a našli si méně nebezpečnou práci - jeden se stal krotitelem lvů, druhý tajným agentem u protidrogové policie. Většina lidí ho označovala za rozežraného fracka. Ve skutečnosti to byl obyčejný kokot.

Hubertův příběh velmi jasně dokazuje, že zdaleka ne všichni kokoti jsou produktem zkaženého dětství. Takové vysvětlení mohlo platit pro Alexis, zde s ním však rozhodně nepochodíme. Hubert neměl zkažené dětství, naopak - Hubert byl zkažené dítě!

Základem všech jeho problémů bylo, že nenáviděl, měl-li někdo kolem něj radost. Sešla-li se skupinka hodných dívenek u odpoledního čaje, Hubert je nedokázal nechat na pokoji. Byl by ochotný zaútočit na ně jako pilot kamikadze a střemhlavým náletem rozstřílet do všech stran podšálky, hrníčky s čajem i nebohá děvčátka.

Byl to typ chlapečka, který je schopný házet do veřejného bazénu psí hovínka, jen aby bazén zavřeli a všechny ostatní děti musely jít domů.

Měl samozřejmě i své kladné stránky. Například by si ve škole nikdy nedovolil opisovat, aby nepropadl u písemné zkoušky. K jeho stylu spíš patřilo objevit se před dveřmi učitelova domu s nabitou pistolí a tak ho vyděsit, že na ty pitomé známky dotyčný rád zapomněl.

Hubertův případ byl dost obtížný, zvláště pro jeho vášnivou lásku k potměšilostem. Když jsem mu poprvé oznámil, že je kokot, usmál se od ucha k uchu a oznámil mi, že jsem první dospělý, který o něm říká něco tak hezkého. V tu chvíli jsem si uvědomil, že s tímhle chlapečkem jsem v pěkných sračičkách.

Jenže já nepatřím k lidem, kteří by si nevěděli rady. Abych toho kluka zvládnul, vrátil jsem se ke svým bohatým

urologickým zkušenostem.

"Když už jseš kokot, tak se podíváme, jak je na tom tvoje prostata," řekl jsem mu. Pak jsem ho popadl za zadek, stáhnul z něj kalhoty a třemi prsty vyšetřil jeho rektum. Od toho okamžiku se mnou mladý Hubert po všech stránkách spolupracoval a já s radostí oznamuji, že ho příští měsíc ve skautském oddíle vyznamenají Orlím řádem.

* * *

Walter je presbyteriánský pastor. Byl vysvěcen před čtrnácti lety a od té doby vystřídal celkem dvanáct farností. Vášnivě studoval Bibli a zaujala ho především práce duchovního rádce. Pokládá se za experta na hříchy, duševní choroby a spirituální mučednictví.

Vlastně v sobě vidí ztělesnění mučedníka, který je nezištně oddán své práci a službě.

Walter to vše otevřeně přiznává ve svých kázáních. Jsme povinni dospět k dokonalosti v očích Božích, říkává věřícím, a kdo neuspěje v úsilí o dokonalost, neuspěl ve svém životě. "Jestliže Bůh ví, že vrabec padl ve svém rozletu," říkává Walter s chutí, "pak vězte, že stejně dobře ví, padnete-li vy nebo já. A neodpustí nám to."

Někdy se stává, že Walterovy proslovy za kazatelnou sklouznou do bojovného až útočného stylu. Střízlivě uvažujícího člověka v takových chvílích může napadnout, zda Walter nezačíná ztrácet rozum. V nejednom případě se dokonce stalo, že ho správní rada jeho farnosti předvolala, aby se ze své útočnosti zodpovídal, ale Walter se na takový útok vždy připravil a odrazil všechnu kritiku pokornou pózou a frázemi. Připomněl radě, že služebníci Boží mají mnoho nepřátel, a že správní rada nesmí připustit, aby ji zneužili ti, kdo chtějí překazit dílo Boží.

Jednou v neděli se Walter rozhodl promluvit na téma cizoložství.

Ve svém obvyklém stylu přísně odsoudil tento hřích, o němž pateticky, nabubřele až zlověstně kázal, že je velkou zvrhlostí v očích Božích. Líčil své kongregaci, že podlahy pekelné jsou dlážděny těmi, kdo se cizoložstvím provinili a nacházel jen málo naděje a ještě méně slitování pro tyto strašlivé hříšníky.

Hned příští neděli, jakmile chtěl Walter zahájit úvodní modlitbu, povstal jeden ze shromážděných mužů a zamával ve vzduchu pistolí.

"Uděláš dobře, když tu modlitbu neodflákneš," řekl mu ten gentleman, "protože by mohla být tvá poslední. A nezapomeň požádat Pána, aby ti odpustil cizoložství a smilstvo. Protože když nenecháš na pokoji mou manželku a mé dcery, zajistím ti osobní doprovod až k branám pekelným."

Walter tuto nepříjemnou situaci zvládl s nevídaným klidem a pokorou. Oznámil shromážděným, že obvinění, která proti němu vznesl onen gentleman, jsou falešná, ale že on, Walter, mu jeho nehorázný výstup odpouští. Mnozí ze shromážděných věřících neudrželi slzy dojetí, které jim do očí vehnala Walterova pokorná, téměř svatá tolerance.

Jenže Walterovy dny byly sečteny. Ještě tentýž den spontánně vznikl Výbor podvedených manželů a rozzuřených otců. Ten odeslal písemnou žádost předsedajícímu biskupovi; dopis obsahoval žádost, aby Waltera vyloučili z církve a zbavili kněžského svěcení.

Biskup Waltera předvolal k osobnímu slyšení. Walter popíral všechna obvinění, ale jeho žalobci se tentokrát dobře připravili.

Měli k dispozici výmluvné barevné fotografie, zachycující kněze při činu, jakož i magnetofonové nahrávky výpovědí nešťastných chotí a dcer. Ani tyto důkazy však Waltera nevyvedly z míry.

Uchýlil se ke tvrzení, že takto naplňoval přikázání o lásce k bližnímu. Dobrý kněz se dře ve dne v noci - někdy dokonce pod peřinou.

Waltera přidělili do jeho třinácté farnosti, ale biskup si ponechal usvědčující fotografie - pro každý případ.

Poslední rána Waltera čekala ve chvíli, kdy mu vlastní manželka oznámila, že odchází z domu, bere s sebou i děti, bude žít u svých rodičů a přijala práci u nadace, která usiluje o šíření ateismu ve světě. Walter byl jako omráčený. Vždy se spoléhal na biskupa, který ho chránil a na manželku, která mu stála po boku, ať se dělo cokoli. Snažil se o racionální vysvětlení, hledal zbožnou frázi, která by mu pomohla najít bezpečí, ale nic nenacházel. Obklopen pouze nepřáteli, neměl nikoho, kdo by ho zachránil. Musí se jednat o dílo ďáblovo, uzavřel své úvahy.

Bylo to však dílo ďáblovo? Nebo byl Walter jednoduše kokot?

Právě biskup mě s Walterem nakonec seznámil. Podařilo se mi prohlédnout závoj jeho zbožnosti a pochopit, že nebyl tím mírným, pozorným, vnímavým a mravným člověkem, za kterého se pokládal.

Byl to jednoduše pobožný kokot.

Léčit Waltera nebylo nijak snadné, protože se jednalo o pacienta, kterému se podařilo povýšit sebeklam na skutečné umění.

Přesvědčil sám sebe, že cokoli učinil bylo nejen úctyhodné, ale dokonce představovalo jakési sebeobětování. Své styky s dámičkami z kongregace například pokládal za příspěvek k léčení jejich samoty a věřil, že jim pomáhá žít vedle necitelných manželů.

Až posléze si začal uvědomovat, že jeho maličkost nebyla největším darem, jakým kdy Bůh obšťastnil ženské pokolení - nebo kohokoli jiného. Začal chápat, kolik lidí ranil a nakolik zneužil svou odpovědnost. Nikdy nezapomenu na den, kdy se na mě podíval a povzdechl si: "Páni, já byl ale kokot!" Podobné chvíle jsou nejlepší odměnou v mojí psychiatrické praxi.

Po několika měsících návštěv v poradně a psychoterapie Walter vyslovil souhlas s žádostí své manželky o rozvod. Opustil i svou církev. Nejtěžší lekcí jeho života bylo poznání, že ostatní lidé na Zemi neexistují proto, aby ho bavili a sloužili mu. Musel se tedy učit zcela novému chování.

V současnosti Walter pracuje jako velbloudář v Iránu. Zaměstnává ho jeden šiitský muslim, kterého všeobecně pokládají za svatého muže. Tvrdí, že opět našel cestu k Bohu - ke skutečnému Bohu.

"Jestliže Bůh dokáže odpustit militantním šiitským vrhačům bomb a takovým kokotům, jako jsem já, pak vážně musí být tou největší silou ve Vesmíru!" říkává nyní. Kdybyste však Waltera požádali o duchovní oporu či radu, vesele by vám odpověděl:

"Nikdy nežádejte radu od kokota."

A večerní pouštní bríza jakoby mu přizvukovala měkkým šepotem:

"Máš pravdu. Máš pravdu."

* * *

Z předchozích několika příběhů se o kokotismu můžeme leccos naučit. Vidíme, že kokotismus postihuje rovným dílem bohaté i chudé, muže i ženy, starce i mladé lidi. Neochrání vás před ním inteligence, ale neochrání vás ani blbost. Kokotismus je choroba, která vás může postihnout kdekoli, kdykoli a bez varování.

Jistý rabín, který za svůj život spatřil víc kokotů, než by obyčejný smrtelník dokázal unést, k tomu poznamenal: "Za určitých podmínek se každý člověk zachová jako hulvát. Jakmile však daná situace pomine, obyčejný člověk se zastydí a kajícně skryje, zatímco kokot hledá novou příležitost."

Předchozí příklady jsem zvolil tak, aby ilustrovaly pestrou škálu chování, s nimiž se u kokotů setkáme. Rozumí se, že žádný případ kokotismu nelze pokládat za typický. Lidé jsou složití tvorové, kokotismus je komplikovaniá nemoc. I cesta k vyléčení kokota je složitá a plná zákrutů. Kdybychom ji chtěli uceleně popsat, potřebovali bychom mnohem víc místa, než nám poskytuje jedna kniha. Já se ale neodhodlám pokračovat, dokud nezjistím, jak dobře půjde na odbyt tento svazek.

Pouze ve Spojených státech žije nejméně 100 milionů kokotů. A každý případ je unikátní. Mohl bych popsat celé stohy knih, a pořád bych měl dost nového materiálu, nemyslíte?

Přesto lze vytyčit několik charakteristických rysů, které jsou společné všem běžným typům kokotů: ý Slepá sebeláska. ý Vlezlost, která se nezastaví před ničím. ý Arogantní přesvědčení o vlastní dokonalosti. ý Azbestově nehořlavé svědomí (nebude je pálit ani v pekle). ý Pohrdání jakoukoli autoritou. ý Absolutní odmítání základní mezilidské slušnosti. ý Nemilosrdné zneužívání nevinných a bezbranných.

V několika následujících kapitolách se těmito a řadou dalších vlastností budeme zabývat. Na tomto místě se s nimi nemusíte trápit. Váš terapeut vás dříve nebo později jistě ubezpečí, že pocity přetížení nejsou na závadu.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Nepřipomínal vám některý z příkladů někoho - třeba tu osobu, kterou každé ráno vidáte v zrcadle? Co vás konkrétně přimělo, abyste se nad sebou zamyslel? Který z popsaných otravných projevů vám připomíná něco, co jste udělal jiným lidem?

2. Možná vám prospěje, pořídíte-li si skutečně objemný zápisník, do kterého si poznamenáte svá zjištění, jakož i další souvislosti, které vás napadnou během čtení této knihy.

- 3.

Definice kokotismu Největším tajemstvím světa není, proč Bůh stvořil život, ale proč pojmenoval mužské přirození podle tak hnusných a protivných lidí.

- Nápis objevený na zdi záchodku v jednom starém kostele v Bostonu.

Až dosud jsem používal výrazy kokot a kokotismus, aniž bych je jasně definoval. Musíme si proto uvědomit, že se jedná o pojmy poněkud mlhavé, unikající vyčerpávající definici. Jednání, které v jedné situaci nelze vysvětlit jinak než kokotismem, může být za jiné situace společensky plně přijatelné. Sám bych kupříkladu nikdy nepřipustil, aby mě před soudem obhajoval jiný právník než kokot. Proto lze jen stěží najít prostou definici, která by celou širokou problematiku kokotismu dokázala vyčerpávajícím způsobem zastřešit.

Přesto se nejedná o nepřekonatelný problém. Většina lidí by souhlasila s následujícím tvrzením: "Možná nedokážu definovat kokota jako takového, ale když se s nějakým setkám, určitě ho poznám." A budou mít pravdu. Téměř každý čtenář bude souhlasit, že kokot je člověk, který je protivný a hrubý z vlastní vůle, vyžívá se ve zmatcích, které jeho chování vyvolá a raduje se ze starostí, které způsobil druhým lidem.

Vždy se najdou hnidopichové, kteří se začnou ohrazovat, že podobná definice je příliš povrchně a volně pojatá, než aby ji používal profesionální psychoterapeut. Mohu jim doporučit jediné: věnujte se svým hnidám!

Jiní nedůvěřivci namítnou, že slovo kokot je primitivní slangový výraz, který byl vždy používán jen jako výsměch a nadávka. Nelze jej tedy používat v řádně vedené klinické praxi, neboť bychom své pacienty - kokoty - mohli hluboce ranit v jejich citech. Lidé, kteří vznášejí tuto námitku, toho o kokotismu mnoho neví - zapomínají na skutečnost, že kokoti žádné city nemají. Kokotovy city nelze ranit, dokud nenastoupí na cestu k nápravě.

Někteří oponenti tvrdí, že slovo kokotismus je příliš subjektivní - že kokoti existují pouze v očích pozorovatele. Jako bývalý urolog jsem osobně přesvědčen, že ve svých pochybnostech zacházejí příliš daleko.

Cítím, že nyní je na místě otevřené prohlášení. Termínu kokot se přidržuji, neboť jsem přesvědčen o jeho obrovském terapeutickém významu. Pojí se s ním totiž celá řada asociací, které nenajdeme u běžných klinických termínů, jako je paranoia, deviantní chování a podobně. Ano, kokot je slovo, které vyvolává řadu předsudků.

Jenže kokotismus není přecitlivělá a zženštilá choroba. Je pravda, že normálního člověka urazí, když ho nazvete

kokotem.

Jenže kokoti nejsou normální lidé. Kokoti jsou hrubí, otravní a ubližují ostatním - a jsou na to hrdí. Potřebujeme pro ně název, za který by se jim všichni smáli.

Mnoho lidí pije, ale nikdo si nepřeje být označen za alkoholika.

Proto první bod Dvanáctibodového programu Anonymních alkoholiků požaduje, aby si pacient svůj alkoholismus přiznal. Z téhož důvodů spočívá nejdůležitější krok na kokotově cestě k uzdravení v jeho přiznání: "Jsem kokot." Slova "Jsem nevychovaný a hrubý" prostě nemají tu sílu.

Všichni pochybovači a kritikové si totiž neuvědomují, že kokotismus skutečně je choroba. Nejedná se o pouhou nezdvořilost.

Nejde ani o návykový sklon k buřičství. To vše jsou pouhé vady charakteru. Zato kokotismus je chorobný návyk na moc, neúctu k autoritám, nikdy neutuchající žízeň po slávě a zničující vášeň dokonale manipulovat ostatní. Dokáže vydrancovat niternou stabilitu svých obětí a znemožní jim chovat se jako slušní lidé - do doby, než si přiznají: "Jsem kokot."

Toto mé přesvědčení mi potvrzují příklady pacientů z celého světa.

"Netvrďte mi, že ve světě neexistují žádní kokoti," řekla mi rozzuřená žena v domácnosti po jedné z mých přednášek. "Sama musím žít hned se čtyřmi - s manželem a třemi dětmi. Každý, kdo si myslí, že kokoti neexistují, musí být taky kokot."

"Kokota poznám na míle," tvrdí servírka z McDonalda v Sacramentu.

"Jsou to takoví ti chytráci, kteří si myslí, že vegetariánský miniburger má antikoncepční účinky."

"Dokud jsem se sám nezačal léčit, netušil jsem, kolik lidí kolem mě jsou stejní kokoti jako já," řekl mi jeden z pacientů během terapie. "Konečně jsem pochopil, že i všichni moji přátelé jsou kokoti. Když jsem jim ale poradil, aby na psychoterapii chodili se mnou, začali se smát kokotským smíchem."

"Protože jsem byl kokot, přišel jsem o práci i o rodinu," řekl při léčení jiný kokot. "Snažil jsem se sekýrovat celý svět a přitom jsem neuměl ani poručit sám sobě. Byl jsem fanatik zfetovaný mocí. Bylo to šílené."

Někteří psychoterapeuti dokonce tvrdí, že každý člověk je kokot, jakmile ho jen trochu poznáte. V jejich případě to pravděpodobně platí. Jinak se však tato teorie vztahuje jen na kazatele a právníky.

RIZIKOVÉ SKUPINY KOKOTŮ

1. Zaměstnanci Finančních úřadů.
2. Dopravní policisté.
3. Státní byrokracie.
4. Právníci.
5. Každý, kdo bojuje za záchranu velryb.
6. Lidé, kteří by nedokázali přežít mimo hlavní město.
7. Likvidátoři pojišťoven.
8. Řidiči, kteří jezdí, jako by na cestách byli sami.
9. Lidé, kteří říkají, "No to je skvělé, že tě vidím."
10. Kazatelé.
11. Kongresmani.
12. Psychiatři a psychologové.
13. Kulturní kritici z novin a časopisů.
14. Lidé, kteří se předbíhají ve frontě.
15. Revizoři.
16. Každý, koho uráží nesprávný slovosled.
17. Marxističtí profesoři na vysokých školách.
18. Íránská vláda.
19. Prodavačky.
20. Každý, kdo žije pro svou "pravdu."
21. Lidé, kteří píší knihy o kokotech.
22. Lidé, kteří si pouštějí stereo na plné pecky.
23. Odboroví předáci.
24. Ženy, které si odmítají holit nohy.
25. Každý, kdo se vám něco snaží prodat po telefonu.
26. Členové komisí pro územní plánování.
27. Lidé, kteří se pohádají při večeři v restauraci.
28. Rodiče dětí, které se neumí chovat na veřejnosti.
29. Diktátoři, kteří se křestním jménem jmenují "Sadám."
30. Všichni, kdo tuto knihu berou vážně.

Stručná historie kokotismu Kokoti existují od nepaměti. V současné době jich je víc než dříve. Více o historii kokotismu netřeba znát.

Z dosavadních epidemiologických studií kokotismu vyplývá, že existuje řada "rizikových skupin" kokotů (viz přehled na předcházející straně). Najdeme je zvláště v postaveních, která svým držitelům zajišťují určitou moc a přitom nevyžadují žádné nadání - mezi subalterními úředníky, kazateli, sociálními pracovníky a podobnými týpky, kteří jsou

přesvědčeni, že mají spasit svět, i kdyby se to světu vůbec nelíbilo. Lidé, kteří nosí placky "Děkuji, že nekouříš" a organizují ve svých čtvrtích lokální recyklovací programy, budou téměř jistě kokoti.

Neuvěřitelně vysoké procento kokotů produkují povolání spjatá s dohledem nad zákony. Nejvíce jich však najdete mezi zaměstnanci finančních úřadů, kteří se chovají, jako by žili podle hesla:

"Kokot je moje křestní jméno."

Statistické zpracování těchto prvních studií nepochybně umožní získat doktorát celým generacím studentů psychologie, kteří jsou úplní kokoti. Úplnější informace o vztahu kokotů k různým profesím nalezne čtenář v práci Prof. MUDr. H. M. Roida, DrSc.

Doktor Roid skvělými argumenty dokazuje svou tezi, že kokoti jsou lidé, které přitahuje postavení, v němž získají moc nad ostatními. Nepodařilo se mu dokázat, že by některý kazatel, politik nebo psychiatr byl kokotem od narození - naopak jejich kokotismus je dohnal k volbě zaměstnání, které umožňuje ovládat ostatní a dát jim pocítit jejich nepatrnou, leč umně zneužívanou převahu.

Podobně jako řada jiných chorob může být kokotismus dědičný.

Mnoho dnešních kokotů jsou vlastně dospělí potomci kokotských rodičů. Některé děti kokotských rodičů si vypěstují takový odpor k rodičovskému příkladu, že během dospívání odhodí všechny své kokotské vlastnosti. Většinu z nich však virus kokotismu nakazí, takže z nich vyrostou křivácké výhonky křivě rostlého stromu.

Jedním z nejsnadnějších způsobů, jak popsat kokotismus, je studium jeho charakteristických projevů. Většinu kokotů lze rozpoznat podle agresivního chování a bezohledného manýrismu.

Jestliže nedosáhnou svého odstrkováním a zatlačováním ostatních lidí do pozadí, pak začnou lhát - nebo pozmění pravidla hry tak, aby vyhovovala jejich cílům. Ve chvílích nouze se dokonce mohou uchýlit k nářkům, křiku, kopancům a zadržování dechu. Když Nikita Chruščov mlátil v OSN botou do řečnického pultu a vyhrožoval, že pohřbí Západ, ukázal nám kokotismus světového formátu v akci.

Jakmile kokoty přistihneme při kokotském chování, budou se snažit vše zapřít a co nejrychleji obrátí kartu. Obviní člověka, který na ně poukázal a vytknou mu bezcitné hulvátství, bez kterého by neprohlédl jejich špinavou hru. Kokot zahnaný do kouta kalí vodu, mlží a stěžuje si, že se proti němu všichni spikli. Tvrdí, že byl falešně obviněn, a že mu nezbývá, než žádat omluvu.

Jako v případě všech zhoubných návyků, i pacienti trpící kokotismem si neradi připouštějí svůj problém. Kokoti odmítají uznat svou odpovědnost - ba dokonce i příčetnost. Tvrdí, že za nic nemohou a nic je netrápí. Dokonce, což je nejhorší, odmítají připustit, že by se měli chovat jako slušní lidé.

To v žádném případě neznamená, že by se u nich neprojevoval společný modus operandi. Existuje soubor "nepsaných pravidel," kterými se každý kokot řídí. Patří k nim například: ý Všechny problémy zavinil někdo jiný. ý Problémy není nutno řešit; stačí, když se najde někdo, na koho je lze svézt. ý Všechny chyby a nedostatky lze skrýt pod maskou hrubosti. Čím více chyb napáchám, tím hulvátštěji se musím chovat. ý Všechna pravidla mohou být porušena, pokud je porušuji já.

Jestliže pravidla poruší někdo jiný, je na něj nutno okamžitě žalovat. ý Jestliže někdy dojdou použitelná pravidla, není nic snažšího, než vymyslet nová, která vyhovují mým záměrům - a porušit je, jakmile jim přestanou vyhovovat. ý Nikdy nesmím zapochybovat o své schopnosti získat vše, co se mi zamane -stačí všechny ukecat.

Má vlastní definice kokota a kokotismu vychází z předchozích pozorování. Kokoti jsou lidé, kteří si myslí, že jsou zákonem sami o sobě - nový lidský druh, který je přesvědčen, že si může dělat, co se mu zachce. Kokotismus je choroba, která napadá hodnotový systém těchto lidí a umožňuje jim, aby ve světě fungovali bez svědomí a bez schopnosti pocítit vinu, stud či kajícnost.

Je kokotismus skutečně choroba? Jsem si nyní jist, že můžeme s konečnou platností prohlásit: "Ano!" Je to chorobná závislost na hrubém a bezohledném zneužívání ostatních. Jakmile jí průměrný kokot podlehne, je své závislosti vydán napospas. Kokot prostě nedokáže nechat ostatní lidi na pokoji. Cítí se puzen k tomu, aby prudil, otravoval život a ubližoval všem kolem.

Dalším důkazem pro tvrzení, že kokotismus je nemoc a jako nemoc musí být léčen, je jeho progresivní povaha. Problémy neléčeného kokota se prohlubují. Například ve světě byznysu se kokoti ze středních stupňů vedení snaží stát kokoty na viceprezidentských postech. Vzniká tak gigantický sociální problém. Jestliže totiž kokot dosáhne svého cíle a je povýšen, pak místo aby každý den v týdnu otrávil život stovce lidí, otráví ho, při stejné délce pracovní doby, celé tisícovce zaměstnanců.

Problém s léčením kokotů pochopitelně spočívá ve skutečnosti, že typický kokot odmítá uznat, že se stal kokotem. I kdyby si přece jen začal uvědomovat, že se jako kokot chová, začne své chování svádět na někoho jiného. Proto nestačí, budeme-li léčit pouze vnější symptomy hrubosti a agresivity. Tím bychom totiž jen vyšlechtili rafinovanější a schopnější generaci kokotů, kokoty imunní vůči veškeré kritice a zábranám.

Musíme naopak léčit jejich hlubinný hodnotový systém; musíme kokoty znovu spojit s jejich dávno odhozeným svědomím. Musíme v nich znovu oživit obyčejnou lidskou slušnost. Bude to dlouhý a vysilující zápas.

Temnou stránkou léčení kokotů je vysoce nakažlivá povaha kokotismu. Dokonce i terapeut se silnou osobností oddanou pozitivním hodnotám může být nakažen vytáčkami a obrannými argumenty kokota - a sám se začne chovat jako kokot!

Proto je bezpodmínečně nutné, abychom problém kokotismu odtabuizovali, abychom jej vyzvedli z temného stínu mlčení na denní světlo. Nesmíme ustoupit od pojmenovávání kokota kokotem, protože právě tato profesionální ohleduplnost umožňuje kokotům prosperovat.

Příliš dlouho byl kokotismus chorobou, kterou jsme se báli třeba jen pojmenovat! Konečně nastal čas, kdy se

nebojíme nazvat nemoc jejím pravým jménem a začít s její účinnou léčbou.
A kdyby se nám nechtělo začít v zájmu nás samých, pak musíme začít v zájmu příštích generací. Dost bylo kokotů!

OTÁZKY A ÚKOLY
1. Choval jste se někdy jako kokot?
2. Víte o někom, koho natolik nesnášíte, že byste ho chtěl ponížit nebo zničit? Napište o tom člověku jednu až dvě stránky do svého záznamníku, specifikujte, co všechno byste mu rádi provedli. Pak si přečtěte, co jste napsal. Jaké to je být úplný kokot?

- 4.
Podstata kokotismu Jsem O. K., ale vy jste kokot - kardinál Loket

Přestože o definici kokotismu by se kteříkoli dva léčení kokoti pohádali - což je téměř jisté - mohou se dva kokoti aspoň shodnout, že jsou kokoti. Na tomto základě si pak mohou promluvit o svých společných představách, pocitech a problémech. Vše, co většinu kokotů spojuje, tvoří jakousi souhrnou podstatu kokotismu.
Seznam všech společných faktorů nám umožní lépe pochopit, kdo takový kokot vlastně je. Než se však do seznamu skutečně začtete, rád bych vás upozornil na něco důležitého. Je možné, že si při čtení uvědomíte, že jste kokot, aniž jste to dosud věděl. To je v pořádku. Neznamená to, že jste zkažený, nanicovatý člověk, nebo že jste nějakým způsobem postižený. Znamená to pouze, že jste kokot. Jakmile si to uvědomíte, otevírá se před vámi cesta k vyléčení.
Kokotům nelze vyčítat, že jsou kokoti, tak jako dítěti s příušnicemi nelze vyčítat, že nakazilo celou školu. Člověk, který je kokot, se nakazil chorobou, které se ostatní lidé štítí, ale která je léčitelná. Čím dříve si svou chorobu uvědomí, tím snadněji se může uzdravit.
Někteří kokoti se nakazí od rodičů, kteří jsou také kokoti. Jiní svou nemoc chytnou později od kokotů šéfů nebo kokotů manželů či manželek. Někteří se stanou obětmi špatného náboženství. Další se přihlásí do hodin asertivní komunikace. Některé případy jsou obtížněji detekovatelné, lze však u nich najít vlivy punkové hudby, televizních seriálů nebo sledování politických debat na kanále C-span.
Lidé se stávají kokoty, protože být kokot se zdánlivě vyplácí.
Například většina mladých žurnalistů začíná coby slušní lidé.
Jakmile však vidí, že celostátně proslulý televizní reportér odstrčí třicet lidí, aby se k nějaké události dostal jako první, propuknou i u nich příznaky infekce. Nový kokot je na světě.
Protože společnost odměňuje lidi, kteří se někam protlačí jako první, kokotismus ve společnosti vzkvétá. Ve světě byznysu je nejčastěji povýšen ten, kdo nejlépe vykrádá myšlenky svých kolegů. Ve vládních službách se do čela dostávají ti, kteří nejvyčůraněji ignorují potřeby veřejnosti. Nastupující generace kolem sebe vidí úspěšné kokoty a bezmyšlenkovitě se vystavuje nákaze.
Problém však je v tom, že jakmile se stanete kokotem, nevíte, kdy a kde skončit. Odstrkovat druhé se stane vaší vášní, nikoli jen příležitostným trikem z nutnosti. Dříve nebo později se kokot pokusí odstrčit stranou nesprávnou osobu - nejčastěji zdatnějšího kokota - a jeho pečlivě budovaný mrakodrap ze sirek se zřítí.
Je smutnou pravdou, že málokterý kokot přežije svou kariéru a své manželství. Často trvá 20 až 30 let, než sémě zkázy vzejde a vydá plody, zaseto však je od prvého dne, kdy člověk ustoupí před vnějšími tlaky a stane se kokotem. Jak k tomu poznamenal psychoterapeut Ivan Hnoyny, "Kokot se o své potřeby stará tak, že najde někoho, kdo se o ně stará za něj. Jakmile však kokotova oběť zmoudří a přestane kokota podporovat, zřítí se na něj celý svět."
Kokot se snaží zvládat svůj život tím, že usiluje o ovládnutí všech kolem. Nikdy nedokáže vyřešit vlastní problémy - místo toho nadělá hodně hluku kolem problémů jiných lidí. Dříve či později se však kouřová clona, za kterou se skrýval, rozplyne a naakumulované průšvihy jedné, dvou či tří dekád kokotího života se objeví na denním světle.
Kokot je zkrátka člověk, který páchá špatné věci, páchá je špatně a má k tomu špatné důvody. Nyní se na vlastnosti a projevy kokotů podíváme blíže.
Péče o druhé V péči o druhé jsou kokoti nepřekonatelní - vždy se postarají, aby jim byl nablízku nějaký nebohý zoufalec, který se o ně postará. Ze světa podnikání a obchodu jistě znáte ten typ šéfa, který je přesvědčen, že vašim jediným posláním na zemi je starat se o něj, snažit se, aby vypadal skvěle a brát na sebe všechny jeho chyby. Ve vládních službách se kokot projeví tím, že na práci, za kterou je placený, najme dva podřízené. Pak už nemusí dělat vůbec nic.
Kokoti: ý věří, že všichni ostatní jsou na světě proto, aby se starali o jejich potřeby a štěstí. ý vrtají se do záležitostí jiných lidí. ý otráví je, když si někdo myslí svoje. ý ještě víc je otráví, když po nich někdo chce, aby si mysleli svoje. ý pokládají veškeré povinnosti za osobní urážku. Například v dětech vidí nepohodlné překážky, které se jim staví do cesty. ý jsou nadšení, když ostatní lidé mají problémy; mohou pak na ně svádět vlastní chyby. ý očekávají, že všichni ostatní pochopí jejich potřeby, i kdyby jim kvůli tomu museli číst myšlenky. ý zájem o druhé nejčastěji projevují tak, že připomínají ostatním, nakolik jim jsou zavázáni. ý pomohou-li někomu, dělají to tak, aby je dotyčný už nikdy o pomoc nepožádal.
Vysoké sebevědomí Protože kokoty nikdo nepřekoná ve vyhýbání se odpovědnosti a odmítání reality, mohou si dovolit vysoké sebevědomí. Charles Howad, psycholog z věznice San Quentin, k tomu říká: "Nevěřili byste, jak dovedou být kokoti arogantní. Kdyby věznici navštívila anglická královna a prošla by kolem zavřeného kokota, on by si představoval, jak je ráda, že se s ním mohla setkat." Kokoti: ý vám poděkují, když jim vynadáte do kokotů. ý věří, že jsou Bohem seslaný dar lidstvu. ý věří, že všechny zajímá jejich názor na cokoli. ý věří, že jim Bůh dal právo pohrdat každým, kdo má jiný názor než oni. ý jsou odborníci na utrácení cizích peněz. ý jsou odborníci na jakékoli téma, které

vás napadne. ý libují si, když někoho uvedou do rozpaků. ý vědí, že nikdy nechybují. ý vždy si umí najít někoho, na koho mohou svést své chyby. ý věří, že pokud je ostatní nezbožňují, musí je aspoň obdivovat. ý aby si zvýšili sebevědomí, zesměšňují ostatní. ý pojmenovávají po sobě své děti.

Útlak Kokot nikdy netrpí útlakem, ledaže by jej utlačoval ještě větší kokot.

Agresivita Kokoti jsou agresivní ve všem, co dělají. Jsou agresivní ve válce, agresivní v míru, agresivní při bohoslužbě a agresivní, když říkají, "Mám Tě rád." Rozumí se samo sebou, že v posledním případě obvykle stojí před zrcadlem a mluví sami k sobě.

Kokoti začnou být agresivní, když: ý se ráno probudí. ý mají dojem, že ztrácejí kontrolu nad ostatními. ý někdo je kritizuje. ý posadí se za volant svého auta. ý je někdo přistihne při krádeži v samoobsluze. ý je zpochybněna jejich autorita. ý leasingová firma zabaví jejich BMW, protože nemají na splátky.

Posedlost Všichni kokoti jsou posedlí tím, že chtějí zůstat kokoty - proto tak obhajují svá hulvátství a zdokonalují svou nevyzpytatelnost.

Dbají na to, aby ve své bdělosti ani na minutu nepolevili, neboť jinak by dávné pozůstatky vrozené slušnosti či doutnající jiskřičky svědomí vystoupily na povrch a donutily je zamyslet se nad sebou.

Kokoti tudíž jsou posedlí: ý svou schopností působit tvrdě a odhodlaně. ý svým image. Koneckonců, kdyby setřásli své image, nezbylo by z nich vůbec nic . ý aby vedle sebe vždy měli někoho, na koho by mohli svézt vinu.

To je jedním z hlavních důvodů, proč tolik kokotů vstupuje do manželství a pořizuje si děti. ý svými nepřáteli a vším, co dělají. ý svými přáteli a vším, co dělají. ý pořádkem v účtech. Vždy vědí, co jim ostatní dluží. ý strachem, aby je nikdo nezaměnil za někoho obyčejného. ý obavami, aby si soused nepořídil lepší BMW než mají sami.

Hulvátství Kdykoli kokoti hovoří o možnostech svého sebeuplatnění, hovoří vlastně o různých možnostech, jak by se mohli chovat jako hulváti. Život bez hulvátství si nedovedou představit. Kokoti: ý nikdy na nic nečekají ve frontě. Vždy přijdou na způsob, jak kohokoliv předběhnout. ý nikdy nepoprosí. Vždy vyslovují požadavky. ý nikdy nikoho nepochválí, ledaže by chtěli ponížit vlastní děti.

To pak v jejich přítomnosti pochválí jejich kamaráda a dodají:

"Vidíš, to ty bys nikdy nedokázal." ý znají jediný tón hlasu: sarkastický. ý křičí jedině tehdy, když mají dojem, že nemusí ječet. ý vyžívají se, když z vašich starostí udělají své starosti. ý nikdy se vám otevřeně nepostaví, dokud se nezačnete bránit. ý na místě dopravní nehody zastaví jen tehdy, když uvíznou ve vlastním autě. ý jsou přesvědčeni, že etiketa je soubor pravidel, který jim má zajistit výhody oproti ostatním. ý věří, že den, po kterém o nikom nemohou říct nic hezkého, byl příjemný den.

Nadvláda nad ostatními Většina kokotů je nadšená, může-li ovládat jiné lidi. Děsí je pomyšlení na ztrátu kontroly ať už nad svým životem nebo nad životy lidí, které drží pod palcem. Aby si udrželi pocit nadvlády a kontroly, kokoti: ý vymýšlejí pravidla, kterými se ostatní musí řídit. ý předpokládají, že jejich pravidla budou dodržovat všichni - kromě nich samých. ý neustále mění pravidla hry, takže nikdo kromě nich samotných neví, jaká je momentální situace. Takto mohou, kdykoli to potřebují, svádět své chyby na ostatní. ý dělají vše, aby se domohli vyššího postavení. Obvykle kvůli tomu podlézají nadřízeným. ý obklopují se pokryteckými podřízenými, kteří jim ochotně lezou do zadku. ý vyžívají se, mohou-li někomu připomenout svou moc. ý učí své děti, že jejich jedinou úlohou ve světě je přispívat k dobré image jejich rodičů.

Humor Každý kokot prožívá své nejbolestnější chvíle v době, kdy společenské zvyklosti žádají, aby byl veselý a dobře naladěný.

Jednou jsem k vánoční večeři pozval svou tetičku, která byla úplný kokot. Jakmile jsem jí poblahopřál "Šťastné a veselé Vánoce," nezmlkla, dokud mi nevyjmenovala plných deset důvodů, proč není ani šťastná, ani veselá.

Kokoti se umí: ý pošklebovat. ý posmívat. ý smát cizímu neštěstí. ý smát se, když nad někým vyzrají. ý dohánět svým sarkasemem ostatní lidi k slzám - v žádném případě však nemají skutečný smysl pro humor a nejsou schopní dělat si legraci ze sebe nebo z velké myšlenky, za kterou bojují.

Popírání Kokoti povýšili popírání na druh umění - a v některých případech na jakési pohanské náboženství. Ohrazují se proti jakémukoli názoru, který před nimi vyslovíte. Na tom je mimochodem založen jeden z mála triků, kterým kokota spolehlivě chytíte do pasti.

Řekněte jim pravý opak toho, s čím chcete, aby souhlasili; oni to popřou, a tak se ocitnou v zajetí vaší reality. Kokoti: ý věří, že nemají žádné problémy nebo nedostatky. ý věří, že nikdy nechybují. ý předstírají, že nikomu nezpůsobí žádný problém. ý popřou, že by řekli cokoli, co může být použito proti nim. ý stěžují si na hrubost každého, kdo se odváží je kritizovat. ý nepociťují žádnou potřebu zastávat konzistentní názor. Kokoti neměří dvojím metrem - mají tolik metrů, kolik si situace žádá. ý nikdy vám neodpoví přímočaře. ý jsou přesvědčeni, že měřítkem pravdy je osobní pohodlí. ý domnívají se, že "etika" je nějaký exotický národ.

Zastrašování Kokoti milují zotročování jiných lidí. Den, kdy Jih prohrál v občanské válce a otroctví bylo zakázáno, byl pro všechny kokoty dnem smutku. Od té doby se však kokotí nebe poněkud vyjasnilo: kokoti zjistili, že i nadále mohou emotivně a mentálně zotročovat jiné lidi, aniž by je fyzicky omezovali v pohybu a porušovali tak zákon. Proto je jedním z měřítek kokotovy úspěšnosti počet lidí, které může zastrašováním a hrozbami v kterémkoli okamžiku držet v zajetí.

Kokoti: ý předpokládají, že je ostatní lidé budou neustále obšťastňovat. ý zotročí si každého, kdo je tak hloupý, že se je pokusí obšťastnit. ý cítí se být ohrožení každým kokotem, který se jim snaží ukrást člověka, kterého si zotročili. ý oblékají se tak, aby vzbuzovali úctu a bázeň. ý neustále se snaží porušovat pravidla o stejných příležitostech. ý plakali, když byl svržen Idi Amin. ý domnívají se, že kapitán Queeg z Bílé velryby je ideální typ nadřízeného. ý věří, že film Maminko má nejdražší, kde matka tyranizuje svou dceru, je návodem ke správné výchově dětí.

Láska Pro kokota je život jedním dlouhým, nepřerušovaným zamilováním se do sebe sama. Slovy jednoho z mých

pacientů, "Jediné a neporušitelné přikázání, kterým se řídí každý kokot, zní: měj se rád. A jakmile ho kokot naplní, musí se do toho pustit znovu."

Kokotí láska má jedinou potíž. Protože kokoti nesmí milovat nikoho jiného (s jedinou výjimkou v situacích, kdy je zamilovanost do jiného člověka součástí jejich sebelásky), je láska v kokotově pojetí velmi omezená a jednorozměrná. Kokot například umí odpouštět - ale jen sám sobě. Pomyšlení, že by odpustil někomu jinému, místo pěstování nevraživosti k němu, je pro kokota absolutně cizí. Kokotí láska je omezená na velmi nepatrný vesmír, který je osídlen jedinou osobou, v němž není místo pro nikoho a nic jiného.

Kokoti milují: ý sami sebe. ý svůj majetek. ý své bohatství. ý svůj status. ý svůj auťák. ý své vědomosti (v případě kokota-intelektuála). ý své názory. ý své předsudky. ý svou nenávist. Platí zvláště pro kokoty přesvědčené o své pravdě - kokoty, kteří chtějí měnit svět.

Kokoti baží po: ý všem, co není jejich. ý moci. ý slávě.

Oběť Toto slovo ve slovníku většiny kokotů nenajdeme, není-li použito k popisu situace jiných lidí, kteří kapitulují před jejich požadavky. Nikdy kokota nežádejte, aby se vzdal něčeho, co mu patří, i kdyby to bylo v jeho nejlepším zájmu. Kokoti ze své podstaty nejsou schopní čehokoli se vzdát. Kdybyste kupříkladu požádali kokota, "Prosím tě, udělal bys pro mě něco a zašel se mnou na fotbal, mám jeden lístek navíc?" kokot by vás odmítl, protože otázka začíná prosbou, aby kokot udělal něco pro vás.

Vhodná formulace zní: "Poslyš, napadlo mě, že bychom spolu dnes večer mohli zajít na fotbal, ale už jsem svýmu klukovi slíbil, že ho tam vezmu. A sehnal jsem jenom dva lístky. Budeš se zlobit, když půjdu jenom s ním?" Během dvou minut vás ukecá, abyste mu oba lístky daroval - i kdyby kvůli fotbalu musel změnit všechny své plány.

Komunikace Kokoti velice rádi hovoří, nejraději o sobě. Jsou nepřekonatelní v umění vyslovovat to, co vyslovit musí, v té nejzašmodrchanější a nejvágnější podobě. Díky tomu se mohou vykroutit z jakékoli odpovědnosti za nedorozumění nebo špatné formulace. Proto například kokot - politik dokáže smysl prohlášení, které již vyslovil třeba dvacetkrát, bez skrupulí překroutit tak, aby odpovídalo momentálním postojům veřejnosti.

Kokotovy nejšťastnější chvíle nastanou, když se po něm chce, aby vysvětlil fungování nějakého projektu či programu. Kokot dobře ví, jak říci minimum informací a přitom vypadat, jako by vyčerpal všechny představitelné situace. Ostatní si brzy neví rady a on získá možnost dále upřesňovat údaje a opravovat chyby druhých.

Všichni normální lidé pak vypadají jako pitomci, kteří napoprvé nic nepochopili. Kokot si tak udržuje převahu nad situací, která se ho vlastně ani netýká, zatímco všichni kolem něj jsou nešťastní a zoufalí.

Kokoti při komunikaci s ostatními: ý svádějí vinu na druhé. ý bohapustě žvaní. ý neřeknou, co mají na mysli. ý nemají na mysli to, co říkají. ý neví, co mají na mysli. ý je jim jedno, zda jim ostatní rozumí, protože jim stačí, když všichni uvěří, že oni problém chápou. ý lžou, aby si zachránili krk. ý lžou, aby zničili někoho jiného. ý lžou, protože je to baví. ý lžou ze zvyku. ý překrucují fakta. ý vyrábějí nepravdivá fakta a statistiky. ý nikdy se nezpronevěří svým citům, jsou-li jejich city především zloba, vztek a zlá vůle. ý nikoho se neptají na jeho názor, pokud zrovna nechtějí ukrást cizí nápad. ý hlasitě protestují, jakmile mají dojem, že je někdo využívá nebo zneužívá. ý urychleně mění téma, jakmile si ostatní všimnou, že jsou zneužíváni nebo využíváni - nebo že mluví s kokotem.

Naslouchání Kokoti jsou dobří posluchači. Nikdo je nepřekoná v odhalování slabých a zranitelných míst jejich přátel, kolegů a nepřátel ani ve vhodně časovaném využívání těchto objevů. Taky je těší, když je lidé kolem chválí. V ostatních případech trpí poruchou sluchu.

Tolerance Kokoti se radují, když ví, na čem jsou - ze všeho nejraději jsou na vrcholku hory, zatímco všichni ostatní se plahočí v údolí.

Dokud zůstáváte na místě, které vám kokot určil, dočkáte se od něj absolutní tolerance. Jakmile se však pokusíte vyšplhat na vrchol nebo vás jenom napadne, že byste kokota na vrcholu nahradili, nenapravitelně porušíte křehkou rovnováhu, kterou kokotí mysl vytvořila. Což pochopitelně bude vaše vina - ne jeho.

Kokoti zbožňují hranice. A zdi. Hranice používají zvláště v pracovním procesu jako varování pro kolegy a přátele, které by napadlo narušit jejich teritorium. Zdi kolem sebe staví hlavně v soukromí. Kdyby je nestavěli, mohli by se s nimi jejich životní partneři a potomci příliš sblížit a všimli by si, s jakým kokotem sdílejí domácnost.

Kokoti tolerují téměř cokoli, pokud to lze vměstnat do jimi vytyčených hranic nebo zdí nebo obojího. Svět je přece tak malý, nebo snad ne?

Pojem tolerance pro kokota znamená: ý ostatní se musí smířit se vším, co on udělá. ý ostatní musí kdykoli vyhovět jeho nesmyslným nápadům a očekáváním. ý je-li něco špatně, je to vaše chyba. ý každý, kdo kokotovi stojí v cestě, musí být odstraněn.

Důvěra Jediné, v čem můžete kokotovi věřit, je, že lže, podvádí a intrikuje vždy, kdy to je v jeho zájmu - dokonce i když je sám proti sobě. Co se týká schopnosti kokotů důvěřovat ostatním, nic takového neexistuje. Život kokotů je osamělý, naštěstí však mají své dokonalé schopnosti a svůj šarm, s jejichž pomocí samotu překonají.

Zuřivost Jedna z věcí, ve které kokoti obzvlášť vynikají, je zuřivost.

Nedá se říct, že by se vzteky normálně zmítali - spíše při něm zažívají mnohonásobný orgasmus. Kokot je přesvědčen, že zuřivost je jediný správný způsob, jak se vyrovnat s krutým a nebezpečným světem, ve kterém musí žít. Proto se řídí heslem: "Nikomu z těch hejlů nedám ránu - která neskončí přeraženou čelistí."

Kokoti se rozzuří, když: ý se ráno probudí. ý jim nepřinesou ranní noviny, i když je nemají předplacené. ý jim vychladne kafe. ý jiní neudělají přesně to, co jim řekli. ý jiní udělají přesně to, co jim řekli, ale skončí to průšvihem. ý neví, co vlastně chtějí. ý ostatní nedokáží odhadnout, co kokot vlastně chce, i když to neví ani on sám. ý venku prší. ý venku svítí slunce. ý někdo si dovolí mít výhrady proti jejich kecům. ý někdo jim vytkne, že mění názor. ý nenajdou nikoho, na koho by svedli průšvihy, které napáchali. ý někdo se jim pokouší vytknout průšvihy, které napáchali. ý přítel je požádá o půjčku. ý přítel je požádá o vrácení půjčených peněz. ý ostatní po nich chtějí, aby se chovali

odpovědně. ý jejich děti se chovají jako děti. ýjejich děti se snaží chovat jako dospělí. ý jejich děti po nich chtějí, aby se chovali jako dospělí. ý jejich manžela či manželku unaví předstírat lásku. ý osobu, s níž podvádějí manžela či manželku, unaví předstírat lásku.

Sex Pro většinu kokotů obou pohlaví je příjemnější masturbovat než uspokojovat potřeby a touhy partnera. Nicméně i kokot pozná rozdíl mezi představou a skutečností. Proto se kokoti snaží o normální sexuální život.

Sex v kokotově pojetí znamená: ý souloží, ale nelíbí se mu to. Platí zvláště pro ženy - kokotice. ý souloží, ale neumožní partnerovi, aby se mu to líbilo. Platí zvláště pro muže - kokoty. ý sex je pro něj prostředkem k terorizování partnera. Obvykle předstírá bolest hlavy. ý sex je pro něj prostředkem k potrestání partnera. Obvykle předstírá orgasmus. ý sex není důležitý, lze-li ho nahradit jinými aktivitami.

Používají se biče a řetězy. ý souloží, ale nikdy o sexu nemluví. ý mluví o sexu, ale nikdy nesouloží. ý shodne se s partnerem na celibátu, aby se tak vyrovnal se životem. ý plete si slova "promíjet" a "promiskuita."

Otravnost Kokot, který si stěžuje na všechno kolem, je nejotravnějším tvorem na světě. Naomi Ovádová píše ve své knize Umění otravnosti, že téměř každý z nás si někdy stěžuje na životní nedostatky a strasti, ale jen nefalšovaný kokot dokáže prudit, pyskovat a otravovat i kvůli věcem, které normální lidé pokládají za neutrální nebo dokonce příjemné. "Představte si krásný jarní den, který se vydařil na jedničku. Přesto si kokot najde důvod ke stížnostem. Začne si stěžovat, že tak krásný den musí trávit v kanceláři, že si to nádherné jaro nemůže vychutnat, když má za manželku absolutní krávu, nebo že ho z ptačího zpěvu pod okny bolí hlava.

Kokoti otravují kvůli: ý množství peněz, které vydělává někdo jiný. ý množství peněz, které vydělávají sami. ý smutné pravdě, že když chtějí vydělávat, musí chodit do práce. ý tomu, že dlouho nikoho neojeli. ý počasí. ý vývoji ekonomiky. ý svým odrostlým dětem, které mají vlastní život a dovolují si na ně kašlat. ý svým rodičům, kteří je neustále otravují. "Proč jsme je do toho domova důchodců dávali, když je teď musíme navštěvovat?" ý dědečkovi, který je nezmínil v závěti. ý mezinárodní politice, která je vlastně nezajímá. ý tomu, že je nikdo nemá rád. ý otravným lidem.

Sdílení Kokoti se rádi podělí s ostatními. Jsou hrdí na svou velkorysost a přátelům i členům rodiny rozdávají plnými hrstmi. Typický kokot se s radostí podělí o: ý své neštěstí. ý ostudu. ý odpovědnost. ý temný pohled na život. ý stres. ý pomluvu. ý svůj názor. ý pásový opar.

Je jen několik věcí, které kokoti neradi sdílejí. Patří k nim zejména: ý jejich sláva. ý jejich postavení. ý jejich peníze. ý jejich čas. ý chvíle triumfu a úspěchu. ý příležitosti. ý dobré nápady. ý přátelství. ý světla ramp. ý dobré slovo.

Paradoxy a záhady Kokoti jsou nezřídka záhadou pro okolí i pro sebe samy. Bývají tak neuvěřitelní jako dikobraz prodávající nafukovací balónky.

Může za to především kokotí sklon ukrývat se za sebeklam a manévrování. Souhrn všech jejich podvodů a triků vede k situaci, kdy kokot neví, co je vlastně zač a čemu věří. Kokoti totiž: ý tvrdí, že jsou čestní a zodpovědní, zvláště když porušují slib nebo lžou. ý tvrdí, že jsou finančně nezávislí, dokud jste ochotní platit jejich účty. ý přejí si, aby je všichni milovali, ale s nikým se nechtějí sblížit. ý změní-li plány, na kterých se s vámi shodli, tvrdí, že to "dělají ve vašem zájmu." ý nikdy nejsou tak neústupní v názorech, jako když hovoří o tématech, o kterých vůbec nic neví. ý tvrdí, že milují Boha a nenávidí ďábla, přestože z jejich chování je zřejmé, že na prvního kašlou a druhého obdivují.

Kokot na dně Podobně jako jiné zhoubné závislosti, i kokotismus si v průběhu let vybírá krutou daň na zdraví a vitalitě svých obětí.

Pětadvacetiletý kokot má krásný život; o dvacet let později tatáž osoba jen s obtížemi zvládá všechna pokrytectví, zahanbení a intriky svého kokotismu. Začínají být vyčerpaní životem a postupně si uvědomují, o kolik se svým kokotstvím připravili.

Kokot, který dospěl do úpadkového stadia své choroby, zejména: ý je natolik unavený, že nedokáže neotravovat. ý přestává věřit vlastním kecům. ý začne psát dopisy "Milá Sally" do poradních sloupků ženských časopisů. ý je fascinován posledními léty paranoidního miliardáře Howarda Hughese. ý stále častěji fantazíruje o konečném zničení svých nepřátel. ý začíná si uvědomovat, že ho mnozí lidé nemají rádi. ý postupně mu dochází, že i lidé, kteří tvrdí, že ho mají rádi, ho nemají rádi. ý začínají v něm hryzat pochybnosti: "Sakra, co když jsem kokot?"

Skutečně není možné sepsat vyčerpávající seznam všech příznaků kokotismu. Kokot se může, jako ostatně každý nemocný člověk, projevovat nejrůznějšími způsoby. Ne každý kokot, kterého znáte, vykazuje všechny vyjmenované symptomy. Proto jsem se snažil vyzdvihnout jen ty nejtypičtější příznaky současného kokotismu.

Důležité je, aby samotní kokoti dokázali rozpoznat, že jsou kokoty. Má-li se kokot začít léčit, musí především pochopit, že jeho potíže nezpůsobili jiní lidé nebo vnější okolnosti, které nemohl sám kontrolovat. Za kokotovy potíže může jeho vlastní chorobný pohled na život.

Jak ve své vynikající knize Kokot jako nákaza zdůrazňuje Alice Buráková, jeden pořádný kokot dokáže bez problému udržovat deset až dvacet lidí ve stavu neustálého napětí, nepřátelství, provinění a nejistoty. Mezi obětmi kokotů najdeme mnoho neurotiků a lidí trpících depresemi. Kokot si možná stěžuje, že musí žít mezi samými neurotiky a zuřivci, zapomíná ale, že pouze jeho vlastní chování dohání všechny kolem k tak zoufalým reakcím.

V žádném případě proto nelze doporučovat, aby se kokot rozvedl se svým partnerem nebo odešel od svých dětí - nebo střídal jedno zaměstnání za druhým. Jakmile se totiž ocitne v novém prostředí, dožene lidi kolem sebe velmi rychle tam, kam dohnal svou bývalou rodinu či spolupracovníky. Vskutku, kokotismus je léčitelný pouze jediným způsobem. Kokot musí pochopit, že je nemocný a představuje zdroj nákazy pro všechny kolem. Šíření nákazy se nezastaví ani nezpomalí, dokud sám kokot nepřijme odpovědnost za svou léčbu. Musí přestat být kokotem a naučit se žít jako slušný člověk - SLČL.

Léčení může být i příjemné. Průměrný kokot mi asi nebude věřit, ale život je mnohem příjemnější bez zloby, podrazů, lží a intrik.

Na počátku léčebného procesu bude zmatený, nebude si umět poradit. Jediné, čeho si bude vědom, bude prázdnota jeho dosavadní existence. Potom však prázdnota ustoupí, aby ji nahradil zcela nový soubor významů - lidskost.

A pak i v kokotově životě nastane den, kdy se podívá do zrcadla a uvidí něco zcela jiného než prázdnotu. Uvidí slušného člověka s jeho vlohami a schopnostmi a uvědomí si, že znovu objevil cosi, pro co má smysl žít. Samozřejmě to nebude on sám - bude to možná obraz jeho manželky či dětí, kteří se mu budou dívat přes rameno.

Ovšem již schopnost zahlédnout je ve stejném zrcadle jako sebe sama představuje obrovský krok správným směrem. Krok, který je poselstvím a příslibem naděje.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Znovu si prostudujte seznam vlastností z této kapitoly. Za ty, které se u vás vyskytují často, si zapište 2 body, za méně časté

1 bod a za ty, s nimiž jste se u sebe nikdy neshledali, 0 bodů.

Sečtěte získané body. Je-li váš konečný součet vyšší než 100, doporučuji vám kurz hlubokomořského potápění nebo přestěhování do Antarktidy.

2. Udělejte stejný součet pro každého z vašich nejlepších přátel.

Dosáhnou-li i oni více než 100 bodů, můžete si vzpomenout na staré přísloví, "Vrána k vráně sedá."

3. Kdyby o vás někdo napsal životopisnou knihu, kolik čtenářů by ji pokládalo za zajímavý příběh a kolik za neumělý přepis špatného televizního seriálu?

- 5.

Stupně kokotismu Býval to kokot každým coulem - v cizích ložnicích, prázdných ulicích, ať máchal kordem nebo stál před soudem.

- Život mezi kokoty (úryvek)

Chceme-li si skutečně vyjasnit, co vše se skrývá pod označením kokot, nestačí, když vyjmenujeme dlouhý seznam různých příznaků kokotismu. Kokotismus je nemoc, která ohrožuje naše životy a napadá každého zranitelného jedince. Nepochopíme-li tuto základní skutečnost, nebudeme ji schopni moudře léčit.

Kokotismus v mnoha směrech připomíná vítr. Vítr může být divoký nebo klidný, setrvalý nebo přerušovaný. Někdy nám jen jemně čechrá vlasy, jindy s námi větrná bouře praští o zem. Případně zdivočí, stane se tornádem či hurikánem a rozsévá zkázu.

Podobně jako vítr se někdy i kokot zklidní a není ostatním lidem na obtíž. Jakmile však nastane jeho chvíle, zaútočí jako divoká smršť. Proto se musíme, máme-li pochopit kokotismus, zamyslet nad různými jeho stupni a nad schopností kokotů regulovat jeho projevy - nebo je dokonce skrývat za vnější masku slušnosti.

Pro ne-kokoty může být obtížné představit si kokotismus jako sílu. My lidé se snáze orientujeme v hmatatelném světě! Jakmile se však u někoho vyvine náchylnost ke kokotismu, například, když se poddá vnitřnímu nutkání chovat se malicherně, cítí v sobě, jako by do něj vstoupila nezvládnutelná síla, která se zabydluje v jeho povaze. Cosi, co je silnější než on, mu začíná přikazovat, co a jak má dělat. Průměrný člověk se této síle zpočátku brání, ale přibližně po dvaceti minutách se jí poddá a přestane jí věnovat pozornost: smiřuje se s kokotismem a přijímá jej jako součást svého já. Časem se mu dokonce naučí důvěřovat.

Ekvivalentem tornáda nebo hurikánu je mezi kokoty výbušný kokot.

Je to nejdivočejší a nejobtížnější odrůda - filmy a televizní seriály tento typ kokota zobrazují jako zrádného, krutého a paličatého padoucha. Výbušný kokot je zdánlivě nevyčerpatelným zdrojem vzteku, hněvu a zkázy. Když se objeví v televizi, bývá dokonce tak agresivní, že v posledním díle přivede do záhuby i sám sebe. Většinou umírá tak strašnou smrtí, jakou si zaslouží jen úplný kokot.

Ve skutečném životě výbušní kokoti své nepřátele zabíjejí jen zřídka, a ještě méně často k tomu používají samopaly a bomby.

Specializují se spíše na zabíjení charakteru. To však nic neubírá na intenzitě, se kterou po celé dny otravují, ubližují, chovají se hrubě a zneužívají ostatní.

John měl výbušného kokota za šéfa. Jednou koncem týdne mu šéf řekl, že musí na pondělí připravit zvláštní zprávu. John pracoval celý víkend, aby práci stihl, a v 8 ráno položil výsledek na šéfův stůl. Pondělní ráno. O pět minut později ho šéf vyvolal podnikovým intercomem.

"Ta zpráva měla být na pátek," vyštěkl na Johna. "Teď je mi úplně na nic."

"Ale vždyť jste mi říkal, že ji mám připravit na pondělí," dovolil si John namítnout.

"Chcete snad říct, že to je má chyba?" ptal se šéf.

"To v žádném případě ne, pane," začal se John omlouvat.

"Pravděpodobně jsem vás špatně pochopil."

"Ať se to už nikdy nestane," zaštěkal šéf a zavěsil.

John se neustále snažil pracovat tak, jak si jeho šéf přál, ale nikdy to nestačilo. Žil v neutuchající hrůze a děsu ze šéfova hněvu, přestože jeho výkonům nebylo co vytknout a šéf ho potřeboval, protože John byl podřízený, který pracoval za dva: za sebe a šéfa.

S výbušnými kokoty můžete dělat jen jediné - držte se od nich co nejdál. Není-li to možné, pak dělejte to, co se naučil dělat John - zacházejte s nimi v rukavičkách.

Nespoléhejte se na to, že se sami přivedou do záhuby. Takoví lidé mají ohromující chuť do života a vůli vytrvat. Nikdy nedostanou migrénu nebo žaludeční vředy - oni je rozdávají! Zdá se, jako by žili věčně. Jsou to ti lidé, o kterých

se říká: "Bůh je nechce a ďábel se jich bojí." Takže zůstávají mezi námi.

O jeden stupeň méně intenzivní než výbušný kokot je situační kokot. Situační kokoti připomínají svěží vítr za horkého a vlhkého dne - po většinu času jsou příjemní, ale náhlý poryv vám může strhnout klobouk z hlavy. Jakmile se rozhodnou, mohou být dobrými sousedy a spolupracovníky - vědí, jak se chovat velkoryse, mile, obětavě a slušně - pokud to je v jejich nejlepším zájmu. Jejich kokotismus propuká pouze v přechodných intervalech - jsou-li vyprovokováni nebo když jednají pod tíhou stresu. Jindy se mohou projevovat jako normální lidé.

Edita byla typickým příkladem situačního kokota. Jako mladá matka dlouho obdivuhodně zvládala všechno vypjetí a stresy mateřství.

Nikdy svým potomkům neodmítla milé utišující slovo a byla jim nablízku, když v dětských bolístkách a trápeních potřebovali její pomoc. Jednoho dne však byla zvlášť nedůtklivá. Právě svým dětem už potřetí připomněla, aby si po sobě uklidili hračky. Když se po čtvrthodině vrátila do dětského pokoje, byly hračky stále rozházené po podlaze. Ona je posbírala, strčila je do několika krabic a odtáhla všechny hračky - a své děti - do sídla Armády spásy, kde i tu poslední hračku věnovala na charitativní účely.

Její děti se musely dívat. Děti pak proplakaly celé čtyři dny, ale ona neznala slitování. Řekla jim, že jestli chtějí mít hračky, musí si na ně samy vydělat. Pokud je mi známo, tak její tříleté dítko dosud nenašlo žádný stabilní příjem.

Nejnenápadnějším typem kokota je kokot-panenka. Tím ovšem netvrdím, že by byl méně nebezpečný než výbušný kokot - pouze ho není vidět potmě. Kokoti-panenky pochopili, jak se společnost chová k výbušným kokotům, a rozhodli se svůj kokotismus skrývat za maskou zdánlivé měkkosti a zdvořilosti. Přesto i oni dobře vědí, jak bodnout nožem a zakroutit s ním v ráně a nejednou to udělají tak šikovně, že nikdo neodhalí, kdo ránu zasadil.

Kokot-panenka je jako vítr za jarního večera. Zdá se být příjemný a vy si neuvědomíte, že pro vás přichystal rýmu, která vás nepustí do poloviny léta.

V blízkosti kokotů-panenek můžete žít celá léta, aniž byste si uvědomili, že máte co do činění s kokoty. Navenek se chovají vlídně, přátelsky, lichotivě, velkoryse a někdy dokonce pokorně.

Říkají spoustu hezkých slov a dělávají ty správné věci. Většinou však jde o pečlivě propočítané úskoky, kterými vás chtějí zmást a přimět, abyste jim důvěřovali. Za vašimi zády ovšem spřádají všechny obvyklé kokotí triky.

Kokoti-panenky jsou často pasivně agresivní. Mnoho zla napáchají chybami a opomenutími - to jest, ubližují, když se nezachovají tak, jak očekáváte, že se zachovají. Jejich hlasitě projevovaný zájem o vaše štěstí vypadá, jako by každý z nich byl Matka Tereza z masa a kostí - až na to, že za jejich zájmem nikdy nenásleduje skutečná pomoc.

Dr. H. M. Rhoid o nich v Kokotech mezi námi napsal: "Někteří kokoti způsobí většinu svých škod nedbalostí. Nemusí lhát, podvádět, zuřit nebo šikanovat. Svých cílů dosáhnou, když vás opustí v kritickou chvíli nebo když odpoutají vaši pozornost od povinností a potřeb, kterým se musíte věnovat, a jejichž zanedbání vás dostane do potíží."

Jsou známy dva hlavní typy kokotů-panenek: sladcí a kyselí.

Sladký typ je sám o sobě uměleckým dílem. Z vnějšího pohledu je samá sladkost a lichotka. Bývá tak lahodně sladký, že se vám až zdá, že nemůže být pravdivý - a taky není! Zajímá jej vše, co vás postihne a projevuje zármutek nad všemi vašimi ztrátami. Nejen to: většina z nich začne vašich ztrát natolik litovat, že je začnete vnímat v temnějším světle. Tak vás postupně promění v nejzoufalejší, depresemi stíhanou trosku v okolí, která si bude plačtivě stěžovat kvůli všemu - smutným ptačím zpěvem počínaje a kulhavými švábymi konče -, až posléze skončíte jako absolutně nesamostatný tvor závislý na jejich radách a pokynech.

Sladký kokot-panenka se často vyskytuje v církvích. Bob pracuje jako pastor a na poslední schůzce Ne-Anonymních Kokotů vyprávěl následující příběh:

Jednou navečer se měl zůčastnit schůzky spolupracovníků farnosti, ale v poslední chvíli byl povolán do centra města, kde se u biskupa konala porada o pomoci jeho církve bezdomovcům. Požádal svou asistentku, pastorku Carolline Macandovou, aby ho na schůzce s farníky zastoupila. Jeden z členů farní rady, který se na schůzku dostavil, se zmínil o Bobově opakované absenci. Odpověď pastorky Macandové byla klasickým projevem sladkého kokota-panenky: "Musíme se modlit za Bobova opomenutí."

Bob se o této ráně do zad druhý den dověděl ze šuškaných náznaků.

Když se jí pak přímo zeptal, byla Carolline samý úsměv a omluva.

Tvrdila, že jí špatně rozuměli, případně její slova překroutili.

"Ve skutečnsti jsem říkala," tvrdila mu sladkým hlasem, "že ses musel vzdálit, ale že se brzy vrátíš."

Medová šťáva, která ukapává ze lží sladkého kokota, nám velice znesnadňuje přistihnout jej při činu. I když se vám to eventuálně podařilo, sladký kokot se postará, aby na vás uvízlo maximum jeho lepkavého slizu.

Kyselý kokot-panenka se podobá domácímu kocourovi, který vám přátelsky a něžně přede v klíně, ale na dvorku se promění v nelítostného zabijáka. Pozorujete ho a nechápete, kde se v tak nádherném a milém stvoření bere tolik krvežíznivosti.

Kyselí kokoti-panenky žárlí na každého, kdo je šťastnější, úspěšnější nebo nadanější než oni. Proto tiše připravují pořádný barel jedovatého rozkladu a zmaru. Často ze sebe dělají strážce rodinného štěstí, což jim umožnuje metodicky otravovat rodinou atmosféru a štvát bratry proti sestrám, rodiče proti dětem a strýčky proti synovcům.

Často se též stavějí do role strážců morálky a čistoty, přičemž nezřídka bazírují na zcela nicotných věcech. Stávají se pramenem pomluv, které by ovšem nikdy nenazvali pomluvami, neb pomluva je hříšná, a bez výčitek otevřeně handlují s dobrou pověstí ostatních.

Podobně jako jiní moderní puritáni se i kyselí kokoti-panenky rádi předvádějí jako modely všech ctností. Jde však pouze o iluzi z kouře a zrcadel. Jejich intenzivní zájem o pochybení druhých má toliko odvézt pozornost od jejich vlastních poklesků a chyb.

Kdyby se vám přece jen podařilo zahnat kyselého kokota-panenku do kouta, udělí vám lekci o pokoře a odpuštění.

Pomáhej vám však Bůh, kdybyste někdy téhož člověka požádali o odpuštění vy.

Odříkal by vám přednášku o věčném zatracení, které čeká na ty, kdo falešně odpouštějí!

Dosavadní snaha popsat různé stupně kokotismu by vás neměla zmást ani byste se neměli domnívat, že každého kokota lze navždy zařadit do některé z kategorií. I výbušným kokotům se někdy přihodí, že se celý den chovají jako slušní lidé; získá-li výbušný kokot dobrou práci a pevnou oporu v rodině, může se zklidnit a stát situačním kokotem. Sladký kokot-panenka se může stát kyselým kokotem, je-li vyčerpán nebo zahnán do kouta.

Hlavní význam naší diskuse o stupních kokotismu spočívá v něčem jiném. Řada studií dokázala, že průměrný člověk si se slovem "kokot" spojuje výbušnou variantu. Pak se ocitá v nepříjemné situaci, kdykoli má zvládat situační kokoty a kokoty-panenky.

Z téhož důvodu může mnoho lidí ztratit ze zřetele, že jsou též kokoti, ačkoli nijak zvlášť nevybuchují.

Ať už se o kokoty zajímáte ze soukromých důvodů, nebo je četba této knihy součástí vaší skupinové terapie, nesmíte zapomínat, že ne všichni kokoti používají stejné strategie a triky. Kokoti sledují shodné cíle a jejich povahy si jsou podobné, ale konkrétní prostředky, s jejichž pomocí ze snaží vytřískat ze života vše, co si přejí, se mohou značně lišit.

Možná se domníváte, že na podobných rozdílech nezáleží. Jestliže se však nenaučíme dělit kokoty na různé kategorie, nikdy nezvládneme správné léčebné postupy. Jak se vyslovil jistý kokot:

"Kdo není součástí řešení, je součástí problému."

Jen vyléčený kokot tuší, jak pravdivá je tato věta.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Který druh kokota jste?
2. Už vás někdy plná kokotí síla srazila k zemi?
3. Kdyby se výbušný kokot oženil s kyselým kokotem-panenkou, jaké děti by spolu měli?

Část druhá:
Typy kokotů

- 6.

Sériový kokot Někdy se mi stává, že dlouho nemůžu usnout a přemýšlím - byli kokoti na této planetě, zatímco se vyvíjel ostatní život? Nebo sem přišli z jiné planety, třeba z Uranu?

Erika, oběť kokotismu v rodině

Choroba kokotismu postihuje ohromnou škálu kulturních typů - nebo aspoň poloohromnou. Naneštěstí příliš mnoho autorit omezuje diskuse o kokotismu na výbušného kokota. Popisují kokota v jeho nejnápadnějších formách - v zaměstnání, v protestních společenských hnutích, ve vládě a v církvi. Rozumí se, že všechny tyto varianty jsou velmi významné; budeme se jimi zabývat v příštích kapitolách. Mnozí odborníci však opomíjejí vůbec nejrozšířenější odrůdu kokota, sériového kokota, se kterým se setkáte v nákupních střediscích, na dálnici, v kinosále, po svém boku v manželské posteli nebo na rodinných oslavách.

Někdy není snadné odlišit sériové kokoty od normálních lidí, přestože vykazují všechny podstatné znaky kokotismu. Je tomu tak proto, že se za normální lidi obratně maskují, takže je za normální lidi pokládáme. Zručně se ukrývají za společenské konvence a dělají vše proto, aby nás přesvědčili, že když někoho krapet odsunou nebo podrazí, obejdou nebo chytí do léčky, nechovají se o nic hůře než všichni ostatní.

Velmi zkušeně též zneužívají naše zábrany. K těm patří:

1. Skutečnost, že jsme s nimi spřízněni, a proto méně ochotní pohlížet na ně jako na kokoty. Koneckonců každý z nás může zaváhat, jakmile si má přiznat, že jeho vlastní matka porodila kokota.
2. Můžeme si je dobrovolně vybrat za přátele a pak si odmítat připustit, že jsme udělali chybu. Nikdo není rád, když musí prohlásit: "Oženil jsem se s kokotem." Takové přiznání vrhá stín pochybností na schopnost našeho úsudku.
3. S některými z těch lidí se můžeme setkávat jen zřídka.

Nejsme-li sami kokoti, jen stěží na základě jedné či dvou návštěv usoudíme, že číšník v místní restauraci je kokot. Je v naší povaze dopřát lidem výhodu pochybností.

4. Rádi bychom uvěřili, že většina lidí jsou normální a slušní tvorové. Praktické zkušenosti však svědčí o opaku: většina lidí jsou kokoti. Jenže představa, že se vyvíjíme vzhůru od opic a lidoopů, a nikoli dolů směrem k nim, je silně zakořeněná v lidské představivosti.

Přes naše přirozené zábrany však občas dospějeme do situace, kdy musíme učinit nevyhnutelný závěr: ten a ten je úplný kokot.

Tetička Mary je výbušná kokotice.

Bratranec Jack je pičus.

Vyhazovač v kině je situační kokot: vyhodil vás loni ze sálu, když se mu zdálo, že někdo mluvil během představení a usoudil, že jste to byl vy. Dal vám ale volný lístek, když později zjistil, že se mýlil.

Úřednice na poště je kyselá kokotice-panenka.

Učitel vašeho syna je sladký kokot-panenka.

Výsledky mých vlastních výzkumů ukazují, že rodinný život poskytuje nejbohatší příležitosti pro projevy kokotismu. Platí to zvláště pro velké rodinné oslavy - obrovská shromáždění tetiček, strýčků, prarodičů, bratranců a sestřenic, kteří se nejmíň pětadvacet let neviděli a vůbec by o vzájemné setkání nestáli, kdyby jednoho nebo dva intrikánské kokoty

nenapadlo, že rodina už dlouho žije odděleně a měla by se zase jednou sejít. Všichni zatraceně dobře vědí, proč se celá rodina pětadvacet let nesešla, ale nikdo nemá odvahu vyslovit to nahlas. Proto se pětadvacet až sto lidí, které navzájem nespojuje nic kromě vzájemné nevraživosti, sjede na jeden katastrofický víkend na jedno místo jen proto, aby obšťastnili dva výbušné kokoty, jejichž schopnost manipulovat ostatními mnohonásobně vzroste.

Skromnější verze stejného scénáře se přehrává víceméně pravidelně o narozeninách a vánocích. Jeden devótní potomek uspořádá narozeninový večírek pro své rodiče a všichni ostatní se musí dostavit, i kdyby kvůli tomu měli přiletět ze zámoří. Jiné povinnosti nejsou nikdy přijaty za dostatečnou omluvu a kdybyste měli tu drzost a dovolili si tak skvělou akci ignorovat, nezapomene rodič-oslavenec přispět ke všeobecně špatné náladě a začne hlasitě vykřikovat: "Ach, kéž by zde s námi byl ten a ten (to jest vy)!"

Tato malá dramata běžného rodinného života jsou klasickými příklady kokotismu pracujícího na plné pecky. Člen rodiny, který oslavu pořádá, se snaží kontrolovat ostatní členy rodiny a říká jim, co mají dělat - a přinutí je to dělat. Nestačí-li prostá žádost, zvrhnou se jeho projevy do manipulace a nátlaku - telefonní rozhovor s jiným členem rodiny, který mírně zvyšuje nátlak. Rozumí se, že budete muset přispět penězi na dárek, který byste rodičům nikdy nevybrali a který oni nikdy nepoužijí.

Jestliže odmítnete, budou vás všichni, kdo přispěli, zesměšňovat a ostrakizovat - i kdybyste koupili vlastní dárek za své peníze.

Všechny tyto příležitosti mají jen jediný smysl: jeden ze členů rodiny se snaží vnutit svou vůli všem ostatním, to vše ve jménu rodinné jednoty. Čím dříve všichni členové rodiny pochopí, že se jedná o činnost kokotů, tím lépe - naneštěstí jen v málokteré rodině dovedou tyto sériové kokoty odhalit. Je smutným faktem, že mnoho rodinných kokotů prosperuje díky ochraně a požehnání stejných lidí, které svým kokotismem pronásledují.

Tím se dostáváme k obecnému a pozoruhodnému rysu sériového kokotismu: existuje, protože všichni, kteří jsou jeho obětmi, ho současně vědomě tolerují. Zčásti se tak děje proto, že oběti nepoznají, že se jedná o kokotismus, zčásti však proto, že nikdo nechce rozkolísat loď. Nikdo nechce dělat vlny. Proto všichni sedí na místě a čekají na ztroskotání.

Všichni tito kokoti též vynalézavě užívají dvojí a trojí měřítka, díky nimž udržují všechny ostatní ve zmatku. Chovají se k ostatním lidem tak, jak by nikdy nedopustili, aby se ostatní chovali k nim. Uzurpují si zvláštní privilegia a nároky a současně je berou ostatním.

Nedomnívejte se, že byste mohli přežít svou kokotskou tetičku nebo kokotského strýčka. Takoví lidé se nikdy nevzdávají - pravděpodobně ani po smrti. Slavné anglické médium Sliwa Krzizova uvádí ve své knize Šedesát let mezi mrtvými, že kokoti zůstávají kokoty i po smrti. V nejednom případě odmítnou fakt smrti a zůstávají připoutáni k zemi, kde křičí na přeživší příbuzné, kteří je (naštěstí) nemohou slyšet.

I já měl takového strýčka. Jeho duch se po smrti vracel v těch nejnevhodnějších chvílích. Nakonec jediná část jeho těla, která se vracela ze záhrobí, byl jeho kokot - víc z toho nešťastníka nezůstalo.

K takovým koncům dojdou ti, kteří dovolí metle kokotismu, aby konala své zhoubné dílo.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Kolik kokotů napočítáte ve své nejbližší rodině? Kolik mezi vzdálenějšími příbuznými? Jaké jsou jejich speciality?
2. Jak často si za přítele zvolíte někoho, kdo je kokot? Jaké poučení z toho vyplývá o společnosti, kterou se obklopujete?

- 7.

Kravatový kokot "Nikdy jsem neviděl dolar, který by mi smrděl."
- Bernard Groffstein, léčený kokot.

Průmysl, obchod a bankovnictví jsou tři oblasti, které přitahují neuvěřitelné množství kokotů. Důvody jsou prosté: kokoti milují peníze, moc a konflikty. Touha po zisku v byznysu odpovídá lásce kokotů k penězům. Manažerské funkce jsou skvělým nástrojem ke zneužívání moci. A konkurence je ideálním hřištěm pro destruktivní sklony, které jsou všem kokotům společné.

Celé ekonomické dějiny jsou plné kokotů. V hrobech starověkých faraonů byly objeveny papyrusové svitky s díly jako Genocidou k vítězství a Minutový kokot. Jiný prastarý text, Manažerské techniky podle Džingischána, jmenuje čtyři zásady, jimiž se má kokot řídit, chce-li se v podniku stát členem takzvaného "vrcholového kokotmentu," a sice 1) vybít všechny konkurenty; 2) urvat veškerou moc pro sebe; 3) skrývat své pravé záměry za oponou lží; a 4) rozšířit své operace tak, aby nikdo kromě něho samotného netušil, co vlastně dělá. Nejnověji se pak v západním byznysu prosazuje takzvaný "Platím v jenech" kokot.

Kravatový kokot musí být mistrem svého oboru. Koneckonců, v lize těchto kokotů se hraje tvrdá hra. A ve všech zápasech jde o udržení.

Konkurence je z pohledu obyčejného obchodníka zdravý a užitečný motiv. V podání kravatového kokota se ale mění v krvežíznovou vášeň. Tyto kokoty, často přezdívané jménem "Rambo," pohání kupředu vědomí, že "více není nikdy dost." Chtějí ovládnout i to nejposlednější konto ve svém oboru a udělají vše, aby ho ovládli.

Nikdy se však neradují ze svých gigantických úspěchů, protože intuitivně vědí, že kdyby na jedinou chvíli zaváhali, vstoupil by do hry nějaký jiný kokot a ukradl by jim všechny triumfy. Nejenže chtějí vítězit, a to s vysokým náskokem, ale nenaleznou spočinutí, dokud své konkurenty zcela nezničí.

Rozumný člověk chápe i význam autority v managementu a respektuje ji, je-li s ní moudře nakládáno. Zato pro kravatového kokota je autorita a z ní plynoucí moc duševní drogou. Lidé, kteří patří do této kategorie, jsou přesvědčeni, že jejich firma existuje jen proto, aby jim poskytla vhodnou mocenskou základnu. Touží po moci tak

mocně, že si mnozí z nich vysloužili titul "Ajatoláh." Ego každého kokota je samozřejmě nezměrné, ale ego kravatového Ajatoláha narostlo do proporcí reklamního balónu Goodyear a neobejde se bez podpory početné posádky. Takový kokot užívá svou moc výhradně k tomu, aby ostatním ukázal, kdo je na pracovišti šéfem - vyhazuje nespokojence, zaměstnává loajální podlézavce, útočí na vedoucí jiných oddělení a přitahuje šrouby všem, kteří pro něj pracují. Ke svým podřízeným se chová jako k zotročeným galejníkům na africkém Barbarském pobřeží, ale ještě tvrdší je na své zákazníky, na které se dívá jako na potenciální trny v patě.

Jeho heslem je: "Každý zákazník je špatný, pokud zákazníkem náhodou nejsem já."

Slušný byznysmen hraje otevřenou hru a nemá co skrývat. Zato kravatový kokot by na otevřenou hru nepomyslel ani ve snu. Věří, že byznys je jedna velká partie pokru, a proto vypouští kouřové clony lží a úskoků, v jejichž skrytu provádí své manévry. Biblí těchto kokotů je kniha zvaná Umění zlodějny od Donalda Crumpa, ve které se píše: "Přímočarost a upřímnost jsou dětské hračky.

Nejefektivnější strategií v byznysu vždy byl manipulativní management. Proč čestně a s nasazením tvrdé práce usilovat o moc, nadání a kontakty, když to vše můžete mnohem pohodlněji ukrást?"

Ovšem, jestliže se vám nedostává talentu, moci a schopností, musíte se spolehnout na své osobní kouzlo a plané žvanění, díky nimž si prolžete cestu přes schůze, čtvrtletní hodnocení, rozhovory a vyjednávání. Takto vzniká třetí typ kravatového kokota, Náfuka. Náfuka je ve svém živlu, když nemá nejmenší ponětí o problému, o kterém mluví. Dobře ví, že v obchodních kruzích záleží především na stylu, takže když se bude chovat, jako by všechno znal, všichni ostatní mu na to skočí. Náfukové se pokládají za experty na motivaci (plané sliby), nápaditost (kradení myšlenek), vyjednávání (vyhrůžky) a řízení podniku (krytí vlastních zad). Rozumí se, že nejednají zcela samostatně - v jejich snaze uspět bez schopností a nadání jim pomáhá čtyři sta milionů dolarů ročně, které podniky investují do příruček, školení a videokazet.

Poslední odrůdou kravatového kokota je "ANK," čili "Absolutně nepřekonatelný kokot." Jedná se o lidi, kteří jsou skvělí v teorii a absolutně postrádají zdravý rozum. Disponují úchvatnými akademickými tituly a spoustou odpovědí - avšak žádným řešením - na každý problém, který se naskytne. Tento druh kokota se pozná podle pořádání sáhodlouhých a nudných schůzí, na nichž jsou statistiky důležitější než lidé, výrobky nebo trhy. Ke všem problémům se staví, jako by se jednalo o hypotetické situace, které lze řešit abstraktními teoriemi.

Všichni víme, že byznys je oblast s vysokou mírou obratu, takže několik kravatových kokotů každý rok zmizí ze scény. Obvykle se o nich předpokládá, že byli vyhozeni, skutečnost však je taková, že se roztekli a vypařili ve vlastních sračkách.

Ani tehdy však o nich nemusíme slyšet naposled. Mnohdy se za rok nebo za dva znovu vynoří jako konzultanti managementu.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Který z vašich spolupracovníků je kravatový kokot?
2. Jaké triky na vás vyzkoušel v posledních šesti měsících?
V posledních šesti dnech? V posledních šesti minutách?
3. Je si dotyčný vědom, že je kokot? Jestliže ne, uspořádejte ve svém oddělení loterii. Člověk, který si z osudí vytáhne nejkratší zápalku, vyhrál a může dotyčnému jménem celého oddělení oznámit, že je kokot.

- 8.

Osvobozený kokot Jestli jsem nejméně jednou do týdne neprotestovala na veřejnosti, připadalo mi, že nežiju. Na tématu nezáleželo - žila jsem pro vzrušení z protestu jako takového.

- Henrietta Vylízalová, léčící se kokotí aktivistka

Protesty proti sociálnímu útlaku se staly velikou módou dneška.

Nejprve musíte odhalit, jak vás společnost psychologicky nebo společensky utlačuje. Pak protestujete a tvrdíte, že máte právo být vysvobozeni. Jenže většina lidí odmítá pasivně posedávat a čekat, až se jejich problém vyřeší racionální cestou. Místo toho jednostranně prohlásí, že osvobození již jsou a začnou se podle toho chovat. Divné je, že asi nevěří své vlastní propagandě, protože pokračují v protestech, jakoby osvobození dosud nebyli.

Samozřejmě zde nesmíte hledat žádnou logiku, protože jediné, čeho ve většině případů skutečně dosáhli, je uvolnění jejich vlastní, dříve potlačované, kokotí identity.

Peter Lilly ve své eseji "Pláč kokotů" sleduje vývoj aktivistického kokotismu od opilých hádek v tlupách jeskynních lidí přes pumové útoky anarchistů devatenáctého století až k soudobým protestním hnutím. Varuje, že uznání protestních hnutí jako legitimního společenského fenoménu představuje skutečnou hrozbu. Společnost spěje k okamžiku, kdy začne kokotismus vzývat.

Na jeho varování je kus pravdy. Mnozí z pacientů, kteří mě navštívili, aby o sobě prohlásili, "Jsem kokot," získalo první zkušenosti s kokotismem při velkých protestních pochodech v 60. letech. V následujících letech se naučili protestovat tak skvěle, že se postupně osvobodili od svých manželství, kariér, domovů a úcty bližních. Současně se dokázali osvobodit od klidné mysli, peněz, sebeúcty a většiny svých přátel.

Na tomto místě je nutno zdůraznit, že kokotovi vůbec nejde o věc, za kterou bojuje. Kokotovi jde o vzrušení z protestu pro protest.

Například jen málo lidí, kteří protestují proti kyselému dešti, má nějaké tušení, co to kyselý déšť je - nebo zda vůbec existuje.

Stejně ochotně by protestovali proti alkalickému dešti nebo proti oběma dešťům zároveň. Stejně tak jen málo lidí

zajímá, zda se podaří na věčné časy zachránit velryby, tuleně neb/sovy. Touží se ale přidat k nejnovější a nejšílenější hysterii. Přitahuje je vědomí boje za velkou a spravedlivou věc - nikoli morální stránka věci.

Osvobozený kokot je asi nejnebezpečnějším typem kokota - ne proto, že je značně útočný, což mnozí z nich jsou, ale protože je silně nakažlivý. Většina kokotů pracuje o samotě. Osvobození kokoti svévolně organizují shromáždění, kterých se účastní statisíce lidí, na které je spolehnutí, že budou jednohlasně provolávat nějaká hloupá hesla a doufat přitom, že mohou změnit svět. V takto vytvořené atmosféře se kokotismus velmi rychle šíří.

Adolf Schneider to v díle Kokoti, jak jsem je znal vyslovil velmi výmluvně: "Hitler ve skutečnosti vyhrál válku. Nemám na mysli jeho vojenská tažení, ale jeho snahu znovu popularizovat demagogii. Zůstala po něm generace protestujících, kteří se ve snaze obhájit svou věc na úkor zbytku společnosti nezastaví před ničím. Fašismus žije i nadále v kokotích protestech."

Možná i proto je protestní kokotismus mnohem pevněji zakořeněn ve společenském životě Evropy - zvláště Německa - než v této zemi, ačkoli i Američané se snaží, aby dohnali zameškaný čas. Evropané jsou jako celek mnohem blazeovanější ohledně kokotismu a nutnosti ho zastavit.

Unikátní povahu osvobozeného kokota spoluvytváří pět vlastností.

Jsou to:

1. Osvobozený kokot je neuvěřitelně nadán schopností vidět jen jednu stránku věci - svůj vlastní sobecký zájem. Z toho důvodu jsou rasisty pouze běloši, kteří diskriminují černochy. Černoši, kteří diskriminují jiné černochy, jsou jen špatní sousedé.

Černoši, kteří diskriminují bělochy, jsou podle stejné logiky "sociální aktivisté." Konečně černoši, kteří diskriminují Latinoameričany nebo Korejce, pouze podnikají smysluplné kroky k ochraně etnické integrity černé komunity. Stejnou jednostrannou argumentaci používají i feministky, Indiáni, stoupenci odborů a nejnověji i bezdomovci.

2. Osvobození kokoti milují nenávist. Jejich věc se jim stává náboženstvím - posvěcenou aktivitou, která se vymyká jakékoli kritice. V očích kokotů se z oponentů stali nepřátelé a každý, kdo není s nimi, je proti nim. Odmítají naslouchat jakýmkoli jiným názorům či faktům, takže nic nemůže změnit jejich postoje či narušit jejich loajalitu s hnutím. Avšak navzdory vášnivé nenávisti většina osvobozených kokotů tráví jen málo času snahou skutečně poznat podstatu věci, za kterou bojují.

3. Pravda je podle nich nečestná, obtížná a sporná. Kdyby měl někdo z nich sám zabít pár bobrů, aby je mohl nafilmovat a tvrdit, že se jedná o dílo kožešinářského průmyslu, pak by se jednalo o oběť, kterou musel přinést ve jménu společné věci.

Jakmile je totiž někdo osvobozený, může si dovolit jakkoli hrubé a arogantní chování, protože "zájem společné věci" vše omlouvá.

Získává tak právo nejen k verbálním pouličním útokům na lidi, kteří nosí kožešiny, ale i k ničení jejich soukromého majeteku stříkáním barevným sprejem po kožešinových pláštích.

4. Obelhávají samy sebe stejně jako všechny ostatní. Typický trik kokota-aktivisty spočívá v hlásání nenásilí a připomínání památky Gándího a v současném rozdmýchávání třídní nenávisti a nevyřešených sporů, díky nimž násilí nevyhnutelně propukne.

5. Především však osvobození kokoti postrádají jakýkoli smysl pro humor. Jestliže nic netuše zažertujete o jejich svaté věci, stanete se pro ně démonem, který musí být vymeten. Jakoby zasmát se sami sobě, otřáslo čistotou jejich přesvědčení. Žid si může dovolit žertovat o svém židovství a černoch může vyprávět vtipy o ghetu, ale bílý anglosaský protestant, který by si dovolil podobné fóry, by byl záhy umlčen. Takže si neděláme legraci z Poláků, ale z právníků. Dovoluji si však pochybovat, zda humor, který byl rasově a sexuálně dezinfikován, může být veselejší - nebo bezpečnější - než jeho neosvobozená varianta. Spíše je cenzurovanější.

Osvobození kokoti jsou posedlí zhoubným bažením po moci. Jsou to lidé, kteří nenaleznou spočinutí, dokud nedokáží nám ostatním diktovat, jak máme žít své životy. Jejich postavení však nepostrádá ironii: nemohou získat pocit plného osvobození, dokud nezotročí všechny kolem sebe a nepřinutí je klanět se všem jejich rozmarům. Jejich zhoubný návyk je samozřejmě pouze další formou otroctví. Potřebují své oběti stejně naléhavě, jako se jejich oběti bez nich obejdou.

Jedna z mých bývalých pacientek se mi svěřila: "Jediné, co jsem v životě měla ráda, byla má nenávist k manželovi. Hrozně mě mrzí, že jsem ho musela zabít. Teď je můj život úplně prázdný.

Jednoduše nemůžu najít nic, čím bych ho vyplnila." Naštěstí pro ni - a pro nás ostatní - ji dostatečně zaměstnali v ženské trestnici.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jste osvobozená osobnost? Co vás utlačovalo? Jak zážitek osvobození zlepšil váš život? Nebo snad máte dojem, že vás někdo napálil?

2. Vzpomeňte si na maximum osvobozených lidí ve svém okolí.

Připadají vám jako šťastní a spokojení tvorové? Kolik z nich by nezvládlo život bez antidepresiv a trankvilizérů? Jaké z toho plyne poučení?

- 9.

Kokot nebeský Znovuzrozený kokot je pořád jenom kokot - Vláďa Hrůza, léčící se fundamentalistický kokot

Je-li patriotismus posledním útočištěm pro darebáky, pak špatné náboženství poskytuje útulek kokotům. Některé autority dokonce tvrdí, že kokot nebeský je koncentrovanou trestí kokotismu.

Naštěstí ne všichni věřící lidé jsou kokoti. Dokonce existuje cosi jako dobré náboženství, jehož zastánci dělají

spoustu užitečných věcí - přestože asi nemají šanci neutralizovat škody způsobené mocnými hordami svatouškovských kokotů. Ovšem, jako vše na tomto světě, i dobré náboženství se může stát špatným náboženstvím, zvláště když padne do rukou nesprávným lidem: ý kšeftařům s Biblemi. ý výrobcům pocitů viny. ý šiitským muslimům páchajícím pumové atentáty. ý skoro každému v Severním Irsku. ý skoro každému na Blízkém východě. ý fundamentalistům, ať už křesťanským, židovským, muslimským nebo hinduistickým.

Kokot nebeský ve dvou směrech předčí všechny ostatní kokoty.

Především si může na pomoc povolat Boha i ďábla současně a přimět je, aby mu pomohli terorizovat jeho nepřátele. Může tak do víry v jedinou, od Boha pocházející pravdu odít svoji zlou vůli, takže i kleje s pokorou. Jeden z mých pacientů se k tomu vyjádřil:

"Skutečně jsem žárlil na svého pastora. Měl na své straně Boha, který mu pomáhal rozsévat pocit viny, i Ďábla, kterým znásoboval své hrozby. Bylo to zatraceně nefér."

Nebeští kokoti dále věří ve své morální poslání rozšířit jejich jedovatou sněť na všechny ostatní. Většina kokotů působí spíše soukromě a nechává si svá obchodní tajemství pro sebe. Toto se nevztahuje na kokoty nebeské, neboť ti se aktivně snaží obrátit ostatní lidi a udělat z nich též kokoty. Dokonce kvůli tomu chodí od domu k domu!

Máme-li co do činění s kokoty nebeskými, musíme si uvědomit, že se dělí na dva základní typy:

1. Fanatický kokot nebeský - Horlivý člen církve, který si zjevně neužije dost sexu a proto hledá kompenzaci ve vnucování svých náboženských představ všem lidem okolo.

2. Profesionální kokot nebeský - příslušník kléru, který je zároveň kokot. Přestože do této skupiny zdánlivě patří i televizní kazatelé, musíme pro ně vymezit zvláštní třídu - megakokoty.

Nyní se ale nebudeme zabývat kokotismem televizních kazatelů, neboť ti se ve světových médiích dostatečně často sami usvědčují.

Ale protože mnoho slušných lidí může být šokováno, dozví-li se, že jejich vlastní pastor, jakož i řada prominentních příslušníků jejich kongregace nebo farního společenství, klidně mohou být kokoti, měli bychom na tomto místě analyzovat skutečné projevy nebeského kokotismu. ý Nebeští kokoti jsou arogantní a přesvědčení o své pravdě. Tento typ lidí by nepoznal pokoru ani kdyby ho kousala do zadku, což mu však pochopitelně nebrání neustále o ní kázat všem okolo. Nebeský kokot samozřejmě nekáže o své pokoře, nýbrž o pokoře vaší - pokorný člověk je méně nakloněn zpochybňovat jeho autoritu.

Troška ohýbání zad nemusí svědčit duši, rozhodně však pomáhá udržet kostelní lavice - a pokladničky - hezky plné. ý Jejich cesta je jedinou správnou cestou, a jestliže s tím nesouhlasíte, uděláte lépe, když budete mrtvý. Mnoho nebeských kokotů vám k tomuto cíli s chutí pomůže.

Jde o lidi, kteří vás budou nejen mlátit po hlavě svatými knihami své konkrétní víry, ale navíc nepřestanou zdůrazňovat, že pouze jejich úzká a dogmatická interpretace je správná. Kdybyste jejich názor zpochybňovali, bude nad slunce jasnější, že jste zpřaženi s Ďáblem.

Žádný nebeský kokot to nikdy nepřizná, ale jejich další specialitou je výroba citací z čisté vody, které pak připisují svatým knihám. Spoléhají se na skutečnost, že věřící o jejich slovech nebudou pochybovat, a že nevěřící znají náboženské texty tak málo, že je nepřechytračí. Stejně jako každý jiný kokot i svatoušci předpokládají, že se mohou prolhat prakticky kamkoli.

Profesionální nebeští kokoti se často vyznačují hypnotickým darem řeči. Jsou známy případy, kdy z jejich veřejných projevů šel takový strach, že vyděsili vzteklé psy i zaschlé mučenky v květináčích. Jeden z mých pacientů, který kdysi patřil k ovečkám reverenda Billyho Williho, řekl při skupinové terapii:

"Se slovy zacházel jako s kulkami a granáty. Choval se, jako by se Bůh o každém svém kroku musel radit s ním." ý S oblibou bez špetky tolerance odsuzují druhé. Přestože se mnozí z nich dovolávají Ježíšovy smířlivosti, z jejich chování je jasné, že tolerance patří k ohroženým druhům a musí být pečlivě střežená pro mimořádné příležitosti. Přiznejme si též, že svatouškovští kokoti se vyživají v očichávání podpatků ostatních lidí, na kterých hledají stopy po síře pekelné. Zbožňují zatracování. I sám Bůh by musel chodit po špičkách a držet hubu, aby některého nebeského kokota neurazil. Naštěstí se v Jeho blízkosti příliš často nevyskytují.

Reverend Nasua Robertson tvrdí ve svém pamfletu "Peníze jako svátost," že "Skutečný křesťan musí s Ďáblem zápasit všude - v každém stínu, pod každým kamenem a v každém srdci." Moudrost ukrytá za těmito slovy je následující: bude-li skutečný věřící plně zaneprázdněn potíráním Satana, nebude mít čas sledovat, kolik peněz mizí v páně Nasuových kapsách. ý Nebeští kokoti milují hřích. Tvrdí sice, že se ho dělí, to však je jenom póza. Přímo se vyžívají v zatracování všeho, co pokládají za slabosti ostatních. Jsou to úchylové v hávech konvertitů, které však zůstávají poskvrněny jejich obavami, zlou vůlí, sebenenávistí a paranoiou. Za příklad jejich sadismu nám poslouží reverend Jimmy Chvástal, který během promočního proslovu k absolventskému ročníku Semináře pro všechny spasené i nespasené hříšníky Církve posvěcených bratří prohlásil:

"Jsem si vědom, že bych byl špatným služebníkem Božím, kdybych denně několika lidem nepřipomněl, aby se káli ze svých hříchů a uvědomili si svou nicotnost. Chci své bližní vidět plakat a prosit za odpuštění - sníjet se v agónii, vzlykat zoufalstvím a zakoušet absolutní ponížení. Chci, aby se očistili od všeho zlého, neboť jen tak budou znovu vzkříšeni."

Naneštěstí jakmile se nebeský kokot očistí od všeho špatného, nic po něm nezbude. Proto je schopen jediného, a sice neustálého pohybu v bludném kruhu, který začíná orgiemi hříchů a končí orgiemi očišťování. Jestliže totiž nebeští kokoti nevynalezli vinu, pokrytectví a hřích, pak je zcela jistě přivedli k dokonalosti.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Proč lze ateismus pokládat za Bohu milejší než fundamentalismus?

2. Zaklepal někdy nebeský kokot u vašich dveří, aby vás obrátil na víru? Pozvali jste ho dál? Jak jste se po jeho

návštěvě cítili? Znovuzrození - nebo plní hříšných myšlenek?
3. Domníváte se, že ve Vás Bůh věří?

- 10.
Kokoti a new age Strč si ho do svých čaker a zakruť.
- Shirley M., při obscénním gestu směrem k fundamentalistovi

Tak jako nebeský kokot nenajde na nikom nic dobrého, existuje i odrůda lidí, kteří na ostatních nenajdou nic špatného - aspoň to tvrdí, dokud jim nezkřížíte cestu. Jedná se o děti naší doby, stoupence hnutí New Age. Jsou pozitivně přesvědčení, že Bůh je přítomen úplně všude a stará se, aby všechno a všichni byli právě nyní dokonalí. Proto stačí, když jste ve správný čas na správném místě.

Na první pohled se vám může zdát, že mnozí z těchto lidí jsou spíše než kokoti jen obyčejní pitomci. Naletí kterémukoli výstředníkovi v bílém prostěradle, který se kolem nich mihne a nehledí na to, zda jezdí nebo nejezdí v Rolls-Roycu. Jsou platícími členy klubu "Pitomost měsíce" a s velkou pravděpodobností se zabývají některým z bojových umění. Mohou a nemusí jíst zeleninu, ale zcela jistě pijí mnoho mrkvového džusu a občas si dopřávají kávové klystýry (samozřejmě bez cukru).

Většina z nich žije v Kalifornii.

Jakmile si však zvyknete na jejich hloupost, zjistíte, že většina stoupenců hnutí New Age jsou stejní kokoti, jako všichni fanatici hnutí dávných dob. Začátečníkům bych rád připomněl, že už samotný termín "New Age" (Nový věk) je v podání zastánců hnutí krapet arogantní, neboť odmítá všechen takzvaný "establišment," tedy vše, na čem stojí společnost, aby vytvořil docela novou Utopii, kde bude vše jen dokonalé a nic se nevymkne všeobecné harmonii.

Tato myšlenka byla zvlášť populární v 60. létech. Počet komun, které se od té doby udržely, nám dost jasně potvrzuje pevné základy Nového věku.

Přestože by New Age mělo být novým hnutím, je na něm jen málo nového. Jedná se o zmatený amalgám prastarých myšlenek a postupů, z nichž většina měla být dávno vrácena pod kuratelu starověkých dějepisců.

Možná neuškodí, když si připomeneme, že dvěma "patrony" hnutí New Age byli Timothy Bleary, dokonale vymazaný feťák a Bagman Rajneesh, sběratel velmi drahých hraček. Právě z odkazu těchto slavných megakokotů vychází plány mnoha menších výbušných kokotů, kteří si na hnutí New Age založili prosperitu.

Jak tedy vypadá charakteristický kokot z New Age? Je to nenápaditý, nevzdělaný čachrář, který vždy vyčmuchá nejnovější švindl, na kterém by mohl vydělat a vytřískat z něho maximum.

Jeden rok může pořádat kurzy asertivity, další rok semináře o vzpomínkách na minulé životy nebo o ubližování lidem pro legraci. Vždy však těží z důvěřivosti lidské povahy a z naší touhy stát se lepšími a šťastnějšími lidmi.

Všichni tito lidé se skrývají za představou, že Bůh je všude; stačí, když se napojíme na jeho kosmické spojení a můžeme se sladit s čímkoli a kýmkoli si budeme přát. Potřebujeme-li peníze, stačí, když se naladíme a přitáhneme je k sobě. Potřebujeme-li lásku, platí totéž. Nejspíš dosáhneme harmonického sepjetí.

Tato vemlouvavá víra v zázračnou povahu přírody pochopitelně oslovuje mnoho lidí. Je ale velmi nebezpečná, protože umožňuje, aby kokoti převlečení za různé guru hypnotizovali spoustu lidí.

V jednu chvíli jsem se domníval, že se v hnutí New Age chystal zásadní obrat. Jeden z populárních seminářů začínal tak, že vedoucí řekl všem přítomným: "Jste kokoti!" Skvělé, pomyslel jsem si - konečně se objevil někdo, kdo se vyzná v lidech a ví, jak jim pomoci. Ukázalo se však, že byl největším kokotem ze všech, protože z celého kursu se stala oslava a nikoli léčba kokotismu.

Jedna z mých oblíbených knih dokazujících kokotismus hnutí New Age se jmenuje Zen a umění býti kokotem autorky Sidney Koánové.

V té malé knížce je řečeno opravdu všechno. Zen je prastará buddhistická technika, která si v této zemi získala ohromnou popularitu. Jenže Zen vás nenaučí nic jiného, než jak se stát ničím; úplně vás odrovná. Zenový mistr nakreslí na chodník čáru křídou a řekne svému žákovi: "Příští lekci dostaneš, až se pod tou čárou podplazíš."

Inteligentní student by uchopil křídu a namaloval sérii soustředných kruhů na mistrově zadnici. Kdyby se ho zeptali, proč to dělá, má odpovědět: "Potřebuji cíl, abych věděl, kam se mám pod tou čárou plazit."

Typický zastánce hnutí New Age obhajuje mírnost a slušnost. Je-li někdo ve stresu, kokot z New Age ho mírnými slovy uklidní a poradí mu, aby na své trápení zapomněl. Jenže ti samí kluci budují opevněné tábory v Oregonu, Montaně a jiných izolovaných oblastech a moderními zbraněmi jsou vyzbrojení dost na to, aby potlačili povstání v Nikaragui.

Skutečností též je, že kokot z New Age se může tvářit stejně mravopočestně a ctihodně jako kokot - svatoušek. Nejenže jsou mnozí z nich blázni do pušek a granátů, ale mnozí z nich otevřeně získávají nové rekruty. V jednom dobře známém případě je jméno vůdce dokonce synonymem úkonu odhalení zadku, ale lidé ho přesto podporují a připojují se k jeho skupině. V jiném případě byl zveřejněn způsob, jak kokoti z New Age udržují své věrné ovečky ve stádě: každému, kdo by si dovolil odejít, vyhrožovali strašlivým tělesným utrpením.

Dokonce i jako jednotlivec může být kokot z New Age stejně vlezlý a přesvědčený o své pravdě jako kterýkoli jiný kokot. Například vegetariáni chtějí přesvědčit zbytek světa, že lze přežít na zelené listové zelenině a vitamínech. Ovšem když se na vegetariána podíváte, skoro vždy se zdá, že by mu pořádný steak přišel k duhu.

Jiní kokoti jsou přesvědčení, že tvořivá vizualizace je odpovědí na všechny životní problémy. Sám jsem se o to pokusil - vizualizoval jsem si představu, že by všichni kokoti náhle zmizeli ze světa. Dosud se nic takového nestalo.

V jedné věci jsou kokoti z New Age nepřekonatelní, a to v plagiátorském umění. Pravděpodobně jejich přesvědčení, že všechno pochází od Boha, je omlouvá, když bez skrupulí vykrádají cizí myšlenky - a dokonce celé pasáže knih - a

vydávají je za své vlastní.

Tatáž hladina vědomí - protože vše v hnutí New Age se odehrává na té či oné hladině vědomí - umožňuje mnoha kokotům z New Age, aby se pokládali za experty na skoro všechna témata. Můžete si být jistí, že jakmile zahlédnou svou první auru, začnou vyučovat kurzy o jasnovidectví a příbuzných oborech.

Rozumí se, že konečným cílem New Age je subliminální programování. Kdejaký kokot, který neví, co dělá, nahrává audiokazety s hudbou nebo aspoň nějakým zvukem, která obsahuje mikrosekundová poselství, která fyzickým sluchem nezaslechnete, ale která lze vnímat podvědomím. Posluchač prý s jejich pomocí překoná své pochybnosti a strachy, přestane kouřit a stane se lepším milencem.

Jednu z jejich kazet jsem dešifroval, ale nepodařilo se mi najít program, kterým se výrobce chlubil. Místo něj jsem našel toto poselství: "Hej, kokote, musíš si u mě, hned jak seženeš peníze, objednat zásilku nejmíň deseti dalších kazet."

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Byl jsi někdy rolfován? Nechal jste si někdy vybalancovat auru? Dovedete si připomenout své minulé životy? Co jste přitom kouřil a kolik?

2. Pokoušel jste se někdy pomocí vizualizace vyhrát v loterii?

Možná byste měl obtelefonovat všechny, kteří se snaží o totéž a požádat je, aby na jeden týden vynechali.

- 11.

Byrokratický kokot Se svou prací nebudete hotovi, dokud se nepřestanou vyrábět hliněné tabulky.

- vrchní písař perského krále Kyra V. ke svým podřízeným

Každý kokot je nejzoufalejší, když cítí, že postrádá moc, kterou by mohl zasahovat do životů všech lidí, které touží kontrolovat.

Naštěstí takové utrpení nemusí postihnout žádného kokota.

Americký životní styl poskytuje každému frustrovanému kokotovi ideální příležitost - nechá-li se zaměstnat ve vládní nebo armádní byrokracii. Nalezne tam veškerý vliv, který potřebuje, chce-li ovládat a ponižovat nic netušící, naivní lidi, kteří dosud věří, že v Americe máme "vládu lidu, pro lid a skrze lid."

Ve skutečnosti totiž máme vládu byrokratických kokotů, oddaných toliko zájmům jejich pohodlí.

Julia Fórová popsala ve svých pamětech Radost ze svinstva svoji kariéru drobné úřednice dopravního inspektorátu. "K našim oblíbeným hrám patřilo vyhazovat lidi, kteří ve skutečnosti zkoušky udělali. Někdy jsme je předvolali čtyřikrát i pětkrát, než jsme jim vystavili řidičák! Při písemné zkoušce jsme jednoduše označili správné odpovědi jako špatné. Při zkoušce z jízd jsme si vymýšleli pravidla, jaká se nám hodila. Znáte pravidlo o zákazu odbočení vpravo nebo vlevo? Vymysleli jsme si ho jen proto, abychom mátli lidi. Nakonec jsme jich zmátli tolik, že státu nezbývalo, než aby ho připsal do vyhlášky. Takhle vypadá skutečná moc!"

Když vystupovala v televizním talkshow 3600 sekund, byl s ní ve studiu její bývalý nadřízený, který hrdě prohlásil: "Julia byla ztělesněný zákon. Až zemře, určitě zmáčkne boha za zmatky, se kterými spouští déšť."

Samozřejmě zdaleka ne všichni byrokrati jsou kokoti, přestože se jedná o vysoce rizikovou skupinu. Chce-li se byrokrat ucházet o nejlukrativnější místa ve vládní byrokracii, musí dokonce absolvovat dlouhý a namáhavý výcvik, zvaný též vojenská služba.

Samozřejmě se jedná o pozice, které mají co do činění s širokou veřejností.

Zvlášť nápadné to je v Poštovních úřadech, Odborech sociálních věcí a na Finančních úřadech, z jejichž činnosti je zřejmé, že základem pro povýšení a platový růst každého byrokrata je počet stížností, které na jeho hlavu připadnou - čím více stížností od veřejnosti, tím lepší šance na profesní postup.

Neméně zjevně je odměňována kapricióznost a vrtošivost úředníků.

Kdyby se dodržování zákonů a pravidel požadovalo po všech stejně, byla by práce v byrokracii pro většinu kokotů moc nudná. Byrokrat je rád, když za psacími stoly panuje zábava a vzrušení. "Když je mi klient sympatický, nechám ho na pokoji," vyjádřila se Ernestie Kanibalshinska z dopravního inspektorátu města San Diega. "Ale když vypadá, že by potřeboval trošku přitesat, začnu ho utloukat paragrafy. Nesnáším, když si hrají na chytráky. Pořádně jim to spočítám."

Ve své knize Kokoti, jak jsem je znal charakterizuje Adolph Schneider byrokratického kokota jako kyselého kokota-panenku, který se snaží stát situačním kokotem. Jsou to lidé, kterým chybí odvaha stát se kokotskými byznysmeny, ba dokonce i politiky.

Jakmile však díky ochraně celé vlády získají odvahu, neváhají se prosadit. I ten poslední poseroutka se může stát Johnem Waynem, před kterým se budou bezmocní krčit a nevinní začnou vypadat jako zločinci. Zvlášť odvážní byrokrati to dotáhnou až na výbušné kokoty. Ti bývají povyšováni na inspektory a šéfy oddělení.

Čas je nejmocnější zbraní byrokratického kokota. Mají ho spoustu; vy nemáte žádný. Jestliže se na ně obracíte s žádostí, spozdili jste se o čtrnáct dní. Jestliže potřebujete povolení jakéhokoli druhu, můžete přijít jen během úředních hodin, které jsou vždy ve čtvrtek mezi 6. a 7. ráno. Chcete-li vládní schválení jakéhokoli projektu, ozbrojte se nekonečnou trpělivostí. Objevíte totiž skutečný význam pojmu "úřední šiml." Byrokratičtí kokoti jsou neskutečně vynalézaví v nacházení nových a nových výmluv, proč se jejich papírování vleče. A rozumí se, že pokud vaše žádost zahrnuje jenom nejjemnější odchylku oproti standardnímu protokolu, ocitnete se v zákrutech nekonečné smyčky zvané "krytí vlastních zad." Úředník, se kterým jednáte, musí vaši žádost konzultovat se svým nadřízeným, protože nezávislé myšlení je ve státních úřadech přísně zakázáno. Nadřízený se obrátí na svého nadřízeného a vaše papíry skončí pohřbeny a zapomenuty v pyramidových stozích odložených priorit.

Byrokratický kokot není nikdy tak šťastný, jako když klienta dožene k podání stížnosti. Klient se samozřejmě domnívá, že má na podání stížnosti právo. Netuší ale, že byrokratický kokot absolvoval džiu-džitsu verbální sebeobrany, a že ho chrání neproniknutelná síť celé byrokracie, jejíž první přikázání zní:

"Chraň své vlastní lidi."

Kokotský ouřada s vámi začne mluvit tím neskutečně nafrněným tónem, kterým dává najevo svou nadřazenost. Pak bude citovat předpisy a vyhlášky, přičemž si klidně vymyslí jakékoli pravidlo, které zrovna potřebuje. Jestliže si klient přesto dovolí pokračovat, byrokratický kokot mu rozhodným hlasem oznámí, že na jeho drzost není zvědavý, načež klidně odkráčí z kanceláře.

Klient ovšem netuší, že právě nastal čas, kdy kokoti chodí na dopolední kávu.

Většinu byrokratických kokotů trápí jen to, že pracovní den končí po osmi hodinách, po kterých musí domů ke svým rodinám, které jim podobné nesmysly nezbaští. Na druhé straně však vědí, že se za pouhých šestnáct hodin můžou vrátit do kanceláře, kde budou urážet a zastrašovat nás ostatní.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Žádali jste někdy o stavební povolení? S kolika kokoty jste museli jednat? Jak dlouho to trvalo? Kolik úplatků jste rozdali?

2. Někteří odborníci se domnívají, že jedinou cestou, která může zarazit růst byrokracie, je její zesměšnění. K radikálnějším názorům patří: úředníci by měli být hodnoceni podle počtu lidí, kterým skutečně pomohli; veškeré formuláře by se měly zmenšit na velikost jedné stránky dopisního papíru; všechny vládní úřady by měly být privatizovány. Jak byste byrokracii od kokotů očistili vy?

- 12.

Kokot "bolestín bezbranný"

Neexistuje nic, k čemu byste svou rodinu nepřinutili, budete-li občas ochotní vypít balení Drana a nechat si vypumpovat žaludek.

- Kitty, léčící se kokotice

"Bezbranní" kokoti jsou pravděpodobně nejméně oblíbeným druhem kokotů. Jsou jako lupy na límci černého obleku: když je smetete, jsou za pár minut zpátky.

Na první pohled se nemusí zdát, že se jedná o kokoty. Vlastně vypadají jako jejich pravý opak - jako lidé slabí, bezmocní a neschopní postavit se na vlastní nohy. Neustále vedle sebe potřebují někoho, o koho by se mohli opírat, kdo by jim radil, co si mají počít a zastal za ně jejich práci. Jenže to je jen póza - image falešná jako třídolarová bankovka. Ve skutečnosti jde o vcelku silné a sebevědomé jedince, kteří však objevili obrovskou moc, která se skrývá ve slabosti.

Známá odbornice na rodinné poradenství Lucretia Poupulopolis zdokumentovala případy "rodin, kde se vše točí kolem jednoho kokota" v proslulém Časopise řeckých rodinných poraden. Nejhůře fungující rodiny jsou podle ní ty, ve kterých má hlavní slovo slabý a parazitický kokot. "Takový kokot často tyranizuje celou rodinu - a okruh rodinných přátel - svými neustálými požadavky na pozornost a neutuchající snahou prostřednictvím žádostí o pomoc ovládat druhé a zahánět je do kouta. Kokot nutí ostatní, aby kvůli péči o něj žili své životy ve stálých provizóriích.

Výsledkem je syndrom, který nazývám ‚čekání na matčinu smrt.' Jak už to bývá, smrt je obvykle to poslední, do čeho by se matka hnala."

Moc slabochů je někdy neuvěřitelná. Mnoho kokotů dobře ví, jak z každé situace vytřískat poslední kilowatt energie. Není-li jim věnována dostatečná pozornost, obviní ostatní z necitelnosti vůči jejich potřebám. Odmítne-li jim někdo požadovanou pomoc, rozsévají kolem sebe pocity viny. Pokud nedosáhnou svého, začnou simulovat jakoukoli představitelnou nemoc, aby kvůli nim ostatní změnili své plány a začali se jim věnovat podle jejich představ.

Takto si jedna vyčerpaná žena v domácnosti stěžovala na svou matku, která se k ní před šesti měsíci nastěhovala: "Je schopná stokrát kňourat kvůli tisícům věcí, ale vždy jí jde jen o jedno: rozhodla se, že bude mít hlavní slovo."

Obrovským zdrojem moci jsou pro mnohé z těchto lidí dokonce i jejich choroby. Bolesti, záchvaty a potíže s trávením se magicky objevují na scéně, kdykoli je jich zapotřebí. Člověka málem napadá, že dobrý zdravotní stav představuje pro většinu těchto kokotů vážnou hrozbu.

Bolestínský kokot pracuje s řadou standardních nástrojů kokotismu - ukňouraností, výčitkami, vydíráním a strachem - plus několika dalšími. Jeden z nejnápadnějších "extra" nástrojů bychom mohli nazvat "oblbování."

"Oblbování" je umění dohnat ostatní lidi k šílenství. Provádí se postupným, zdánlivě nevýrazným, ale neustálým opakováním iracionálních požadavků, častými změnami názoru, neustálým kňouráním a permanentní kritikou všech kolem. Bolestínský kokot vám nepřestane opakovat, že jste pro něho nikdy nic neudělali a nikdy jste ho neměli dost rádi. Bude vás tepat, že s ním netrávíte dost času, a pak vám řekne, ať mu táhnete z očí.

Desmond Dickeyton k tomu ve své knize "Bezbranný" Bolestín - veřejný nepřítel číslo jedna poznamenává: "Takto dožene k šílenství úplně každého."

Součástí dovedného oblbování je uvádění lidí do zmatků pomocí nesplnitelných paradoxů. Nikdy si například nesmíme stěžovat na jejich kňourání - zároveň však na ně musíme reagovat. Očekává se od nás, že budeme respektovat jejich nezávislost, ale zároveň vyhovíme každému jejich rozmaru. A protože to jsou oni, kdo definují pravidla hry, nemáme šanci nad nimi zvítězit.

V rodinných situacích nás k šílenství dohání obvykle někdo, kdo se od ostatních poněkud liší - například tchýně žijící s rodinou jednoho ze svých dětí. V byznysu jde obvykle o tiché týpky pracující v koutku kanceláře. S každým dnem

přijdou na nějaký způsob, jak odvést stále menší část práce, která je jim zadaná.

Když jim to někdo vytkne, ohánějí se chutí do práce, jenže množství nesplněných úkolů narostlo do takových rozměrů, že je žádný člověk nemůže zvládnout. Jestliže se jim snažíte dát padáka, zničeho nic na vás vytáhnou odporné případy sexuálního obtěžování nebo diskriminace a vyhrožují soudní žalobou proti firmě.

Ve společnosti nás k šílenství dovádí profesionální paraziti, kteří hlasitě protestují, že jsou okrádáni o svá práva, zatímco ve skutečnosti si uzurpují práva všech okolo sebe - jinými slovy, lobbisté a zájmové skupiny v politice a hospodářství.

Podobně jako byrokratičtí kokoti jsou i "bezbranní" kokoti nepřekonatelní v manipulaci naším časem. Jsou takovými mistry zdržování a odkladů, že vedle nich hlemýžď působí jako démon rychlosti. V rodině je bezbranný kokot vždy ten poslední, kdo se nastrojí před vycházkou nebo návštěvou společnosti. Jeho pobyty v koupelně připadají ostatním jako věčnost. Hodinová domácí práce se v jeho podání stane celodenním zaměstnáním. V kanceláři nechává bezbranný kokot všechny ostatní čekat. Jeho nejdokonalejší schopností je, že neustále vypadá zaměstnaně, přestože neudělá skoro nic.

Roli mučedníka zvládne bezbranný kokot stejně špičkově jako kterýkoli herec vyznamenaný Oskarem. Naučil se mluvit tak tklivým hlasem a s tolika vzdechy, že vypadá, jakoby měl padnout vyčerpáním. Únavu simuluje tak vychytrale, že se sousedi začínají zajímat, zda jej rodina skutečně nevykořisťuje jako otroka.

Jak ovšem naznačila Mrs. Poupulopolis, umírání je to poslední, do čeho by se těmto lidem chtělo. Jistě, příležitostně předstírají sebevraždu, aby tak oživili pocity provinění a zájem u lidí, kteří je přestávají brát vážně, vždy si však dají pozor, aby je někdo včas objevil.

Jeden můj pacient, jehož manželka zemřela po náhodném předávkování obličejovým krémem, k tomu řekl: "Byla upír, který popíjel svou denní dávku krve v podobě mých frustrací a pocitů viny. Teď se o ni, díky Bohu, musí postarat Ďábel."

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Máte ve své rodině někoho, kdo vás dohání k šílenství? Znáte někoho takového v zaměstnání? V jiných situacích?
2. Slyšeli jste někdy kokota kňourat? Pokuste se jeho chování popsat maximálně 100 slovy.

- 13.

Tribunálový kokot

"Tak mě zažaluj," řekl slon.
"To si piš, že zažaluju," řekl mravenec.
"Šlápni do toho," řekl jeho právník.
A tak slon šlápl.
- starořecká bajka.

Jednou z oslavovaných svobod demokratické společnosti je právo domáhat se spravedlnosti před soudním tribunálem. Podle tohoto konceptu má "obyčejný člověk" stejný přístup ke spravedlnosti jako člověk, který disponuje penězi, mocí a postavením.

Tahle krásně znějící teorie má jedinou mouchu: kokoty.

Shakespeare v jedné méně známé hře napsal: "Zákon je kokot." Ať už měl pravdu nebo se mýlil, faktem zůstává, že náš právní systém kokoty silně protěžuje.

V naší zemi může kdejaký kokot vyvolat soudní při s každým, koho si přeje pronásledovat. Tak donutí slušného člověka k placení nemalých částek za obhajobu. Na pravdě a okolnostech pranic nezáleží - stačí zlý úmysl a dostatek fantazie. Soudy se tak staly oblíbeným kokotím hřištěm.

Každý soudní spor nejrychleji prohrajete, když uvěříte, že náš pravní systém je "férový" - nepokládáte-li ovšem "férovost" za nadvládu průměrných. Druhá nejrychlejší cesta k porážce je spolupráce s advokátem, který dbá na čest a morálku (pokud takového najdete). Proti kokotovi vás může hájit zase jen kokot.

Férovost s tím nemá nic společného.

Je tomu tak proto, že kokotům o spravedlnost nejde. Kdyby jim o ni šlo, vyhýbali by se soudům širokým obloukem. Kokoti si pouze přejí obtěžovat a frustrovat své nepřátele - a sousedy, spolupracovníky, přátele a zástupce místní samosprávy - a to vše zákonnými prostředky.

V naší zemi je nezákonné pošpinit či křivě očernit čest jiné osoby. Jenže kterémukoli kokotovi, který by chtěl pošpinit vaši čest, stačí udělat jediné: zažalovat vás a uvést v žalobě jakékoli křivé obvinění, které ho napadne. Jestliže vás obviní křivě, prohraje soud - ale vaši čest nesmazatelně pošpinil, a to vše pod ochranou zákona.

Vedení soudní pře je kokotův sen. Kokot je štěstím bez sebe, může-li každý svůj problém na někoho svézt, a soudní pře jsou ideálním prostředkem, kterým může do celého světa vytroubit, koho viní ze svých problémů a trápení, ať už skutečných nebo imaginárních. V rámci moderní soudní horečky, kdy se soudíme kvůli každé špatnosti, začali kokoti žalovat: ý Lékaře za zanedbání péče. Kdyby existovala spravedlnost, donutily by soudy lékaře, aby žalovali pacienty, kteří s nimi nespolupracují při léčbě. ý Firmy, které je vyhodily z práce. Kdyby existovala spravedlnost, musely by firmy žalovaly za defraudaci ty bývalé zaměstnance, kteří pobírali plat ale neodváděli za něj práci. ý Učitele, kteří z nich nedokázali udělat menší hlupáky, než byli před nástupem do školy. Kdyby existovala spravedlnost, museli by učitelé žalovat studenty, kteří se flákali na hodinách a tak je připravovali o čas. ý Své rodiče, nejčastěji za to, že se nerozhodli pro potrat.

Někdy jsou tribunáloví kokoti jen malicherní, jako například jistý právník, který žaloval stavební družstvo za to, že nezabránilo sousedovým psům znečišťovat jeho vlastní trávník.

Spravedlnost byla slepá a přehlédla, že kokot a psí hovínka se krásně doplňují.

V jiných případech se v soudním sporu projeví veškerá kokotova zuřivost a zlomyslnost. Zvlášť nápadné bývají rozvodové soudy a spory o poručnictví. Pravděpodobně neexistují žádné hranice nevkusu či nerozumu, které by kokot nepřekročil, aby v těchto malých rodinných sporech dosáhl svého. Použije soud svou autoritu, aby do sporu vstoupil a poněkud zmírnil nechutnosti vadících se stran? Ani nápad. Vždyť i obyčejný člověk má právo být stejný kokot, jako kdokoli jiný, a soud jeho právo ostražitě hájí.

Máte-li co do činění se zákonem, nesmíte zapomínat, že právníci patří k vysoce rizikovým skupinám kokotů. Proto se doporučuje nikdy právníkovi nevěřit. Jestliže uposlechnete jeho rady a ty vás dostanou do neštěstí, váš právník odmítne jakoukoli svoji odpovědnost. Nikdy též nespoléhejte na férovost soupeřova advokáta. Advokáti nejsou placeni za férovost. Jsou placeni, aby chránili zájmy svého klienta, to jest aby vás zničili.

Soudní pře však nejsou jediným prostředkem, kterým tribunáloví kokoti konají svou hnusnou práci. Na mnoho zákonů a předpisů dohlížejí místní a státní úřady. Jediná dobře podložená stížnost souseda, který je úplný kokot, vás může donutit zbourat plot, který jste loni dokončili, nebo přesunout příjezd ke garáži, který nikomu dvacet let nevadil, o čtyři palce doprava nebo doleva, abyste tak vyhověli předpisům o územním plánování.

V poslední době i aktivističtí kokoti objevili, jak neocenitelnou zbraň jim zákony poskytují. Občanské sdružení z nevýznamné čtvrti může snadno o patnáct až dvacet let pozdržet výstavbu silnice, která by jejich čtvrtí procházela - to vše na útraty daňových poplatníků a k nevůli celého města, které silnici potřebuje.

Spolky ochránců přírody dovedou s úspěchem zastavit projekty, do nichž se investovaly miliardy dolarů, protože by mohly ohrozit nějakého slimáka.

Sudičský kokot není nikdy spokojen. Pro jeho neúnavnou nespokojenost není obloha nikdy dost modrá ani voda dost mokrá.

Protože ho podobné problémy vrcholně štvou, musí se za ně někdo zodpovídat - pravděpodobně vy!

Jak se vyjádřila jistá oběť tribunálového kokota, na kterou bylo za 2 roky podáno 14 žalob: "Raději projít celým horoucím peklem než potkat kokota s jeho advokátem."

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Už na vás někdy podal žalobu kokot? Bylo spravedlnosti učiněno zadost? Nebo kokot vyhrál?
2. Už jste někdy zasedal v porotě? Kolik bylo mezi porotci kokotů? Kolik porotců během přelíčení spalo? Kolik z nich skutečně rozumělo anglicky?
3. Jestliže máte rád matematiku, spočtěte pravděpodobnost, s jakou se tribunálový kokot vyléčí z kokotismu. Varování: k úspěšnému výpočtu je nutná znalost teorie imaginárních čísel.

Část třetí:
Když ve společnosti převládnou kokoti

PROJEVY KOKOTISMU VE SPOLEČNOSTI

1. NG
2. MTV
3. ACLU
4. Používání akronym.
5. Neznalost slova akronyma.
6. Existencialismus.
7. Kniha Minutový manažer.
8. Pálení knih.
9. Velikost vládních výdajů.
10. Přesvědčení, že rozčilovat se je zdravé.
11. Maturanti, kteří nedovedou přečíst svá vysvědčení.
12. Obliba seriálu Noční můra v Elm Street.
13. Schopnost armád vyhodit svět dvacetkrát do povětří. Nestačilo by jednou?
14. Rekreační drogy.
15. Televizní kazatelé.
16. Devatenáct milionů dolarů investovaných vládou do studia vztahu kravských prdů a globálního oteplování.
17. Populární názor, že veškerá pravda je relativní.
18. Teleshopping.
19. Herci, kteří za jedno vystoupení v televizní reklamě inkasují milion.
20. Skutečnost, že někdo, kdo má jen jeden pár nohou, potřebuje 500 párů bot.
21. Skupinová protidrogová terapie.
22. Syntezátorové hlasy na letištích a v metru.
23. Tunelování bank, letní sídla na Bahamách & falešné penzijní fondy.

24. Neviditelný bombardér Stealth.
25. Pálení vlajky jako výraz svobody projevu.
26. Vládní dotace pěstitelům tabáku.
27. Skutečnost, že nejčastěji kradeným zbožím v drogeriích je mast proti hemeroidům.

- 14.

Když kokoti ovládnou byznys "Nedosahujeme velkých úspěchů v generování zisku, ale dáváme si zatracený pozor, abychom vychovali novou generaci kokotů.

- z časopisu Kokotí právo

Chceme-li plně pochopit chorobu jménem kokotismus, musíme si uvědomit, že nenapadá pouze jednotlivce. Celé skupiny lidí, od byznysu po odbory, od náboženských společenství po školy a university, se mohou nakazit hromadně a hromadně se chovají jako kokoti. Přiznejme si, že dokonce celá společnost může trpět chorobnou závislostí na kokotském chování. Co jiného je koneckonců válka, než masový záchvat kokotismu?

Když se kokotismus projeví ve skutečně rozsáhlém měřítku, užívá se k jeho pojmenování klinický termín masokokotismus - hromadný návyk širokých mas na kokotské jednání. Donedávna byly situace, kdy ve společnosti převládli kokoti, podceňovány jako přechodné aberace. Dnes však jsme moudřejší. Víme, že se jedná o epidemii kokotismu.

Kokotismus může společnost zachvátit řadou způsobů. V Americe padesátých let se McCarthyho slyšení stala ztělesněním kokota u moci. V šedesátých letech zkokotilo protestní hnutí vysokoškoláků zbytek společnosti. V sedmdesátých létech trpěla společnost stavem, který Jimmy Carter svého času nazval "zneklidnění." Ale protože jen málo kokotů chce být zneklidňováno, dočkal se od nich kopance do zadku. Osmdesátá léta se stala dekádou pozérů "papežštějších než papež," a politici, lobbisté a jiní kokoti ze všech sil vymýšleli novou agendu, se kterou by zprudili všechny ostatní. Kdo ví, co přinesou léta devadesátá? Jenom jedno je jisté: Více kokotů.

Jednou ze společensky klíčových oblastí, která pravidelně vykazuje příznaky kokotismu, je podnikání neboli byznys.

Koneckonců, jedná se přece o součást dynamického párku, vojensko-průmyslového komplexu, před kterým nás před mnoha lety varoval Eisenhower. Možná však jde o víc než pouhou polovinu.

Protože vedeme tak málo válek, kterými by se armáda mohla zabavit, zdá se, že armáda se do byznysu namočila přinejmenším tolik, jako byznys do armády.

Jediným faktorem, díky kterému byznys (na rozdíl od vlády) dosud kompletně nezkokotil, je svobodný trh, který ho alespoň někdy přinutí k produktivitě. Netřeba připomínat, že produktivita je myšlenkovému světu kokota zcela cizí. Řada jiných stránek podnikání však prospívá jak individuálním kokotům, tak i bujení kokotismu coby společenské choroby. Jsou to: ý Hamižnost. ý Konkurence. ý Touha po moci. ý Společenská nezodpovědnost.

Uvažujme například o nezřízené touze po moci. Dohnala předsedy správních rad mnoha velkých korporací k záchvatům akviziční horečky, které jejich vlastní společnosti bezvýchodně zadlužily.

Takto ochromené korporace jsou samozřejmě zralé k tomu, aby je sežrala nějaká ještě větší štika v rybníku. Jenže žádná z těchto krvežíznivých bitek dosud nevedla ke zlepšení amerického hospodářství.

Úsilí o dokonalost je hezká věc. Jenže byznys často zapomíná na své hlavní poslání - dělat spořádaně svou práci. Jakmile jsou pro něj mocenské hry - hledání hnid, postrkování o lepší pozice, tunelování podniků a hazardní sázky na krátkodobé výsledky - důležitější než služba veřejnosti, převládli v byznysu kokoti. ý Jakmile prezidenti společností, které hlásí ztrátu, dostávají roční prémie přesahující půl milionu dolarů, převládli v byznysu kokoti. ý Jakmile se firmy přestanou identifikovat s výrobky, které vyrábějí nebo se službami, které zprostředkovávají a stanou se pouhými holdingovými společnostmi, převládli v byznysu kokoti. ý Jakmile se nás firmy snaží přesvědčit, že ropné skvrny na moři neškodí životnímu prostředí, a že si mořské vydry ve skutečnosti libují v tom černém nátěru, převládli v byznysu kokoti - v tomto případě kokoti výbušní.

Kokotismus v byznysu pochopitelně není ničím novým. Jenže moderní korporace dokázaly toto tajemné umění ve dvou směrech zdokonalit: zřídily oddělení pro styk se zaměstnanci a zaměstnaly odborníky na styk s veřejností.

Oddělení pro styk se zaměstnanci firmy vynalezly, aby se mohly kokotsky chovat k vlastním lidem. Jejich úkolem je hledat a nacházet co nejlevnější způsoby, jak přesvědčit zaměstnance, že o ně firmy pečují. Lidé z těchto oddělení jsou kvalifikováni ve všech obvyklých kokotích dovednostech: dovedou planě řečnit, podvádět, intrikovat, lhát a zastrašovat.

Oddělení pro styk s veřejností slouží k tomu, aby se firmy mohly kokotsky chovat ke zbytku světa. Rostoucí důraz na profesionalitu ve styku firem s vnějším světem povýšil podnikatelskou morálku na novou úroveň, vedle níž dnes zastírací manévry kolem aféry Watergate působí jako komedie pro mentálně postižené. Hermína Medová přiznává ve své autobiografii Lži, Špinavé lži a Oddělení pro styk s veřejností, že se ve své práci nedočkala úspěchu, dokud se nenaučila upřímně lhát. "Potom už bylo všechno snadné," píše. "Přesvědčila jsem lidi, že kouření cigaret vlastně prospívá jejich zdraví. Vysvětlila jsem jim, že na silnicích nezabíjí alkohol, ale auta. Dokonce jsem jim úspěšně vyložila, že trocha toxických odpadů v jejich zahradách usnadňuje boj proti plevelům a vybije všechny potkany." Byla natolik věrná své profesi, že až do své smrti na rakovinu plic odmítala připustit jakýkoli vztah mezi svou chorobou a kouřením. "To všechno ten skvělý čerstvý vzduch v Los Angeles."

Principy kokotismu a podnikání jsou pravděpodobně nejlépe vyloženy v nové knize Robertka Bimbase Tajemství okamžitého a dočasného úspěchu. Autor se v ní mimo jiné zabývá státním zájmem na masokokotismu, který souvisí s jeho pročišťujícím působením na vyšších úrovních managementu. V knize se radí:

1. Naučte se kreativně žvanit.

2. Za všech okolností si kryjte záda.
3. Nikdy nic nevysvětlujte. A nepište memoranda, aby je později nikdo neobjevil. (Vyhněte se i nahrávání svých řečí na diktafon.)
4. Zapírejte vše - kromě situací, kdy vás budou chválit.
5. Naučte se využít talent a tvrdou práci všech svých podřízených.
6. Nikdy nespouštějte z očí nepřítele - vládní kontrolory, ochránce životního prostředí a bankovní úředníky, kteří dohlížejí na splacení vašich půjček.
7. Nikoho nevykopněte příliš tvrdě. Kokot, se kterým dnes zametete, se může zítra stát šéfem Inspektorátu životního prostředí.

Nepomohou-li vám tyto rady k rychlému úspěchu ve velkém byznysu, žádný strach - masokokotismus položil pevné základy bahenního kokotismu.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Kdyby vás někdo požádal, abyste kvůli úspěchu v byznysu prodal svou babičku, s jakou cenou byste se spokojil?
2. Kdybyste měl možnost vyřadit svého konkurenta ránou do zad, jakou zbraň byste použil? Co kdyby se nejednalo o konkurenta, ale o kolegu?

- 15.

Bahenní kokotismus Vláda je státní byrokracie, státní byrokracie je vláda.
Joe Budweiser, tiskový mluvčí Odborového svazu státních úředníků.

Vláda každého státu přitahuje velké množství kokotů. Příčiny tohoto jevu jsou prosté. Vláda má obrovskou moc ovlivňovat náš způsob života. Kokoti po moci bezmezně prahnou, přičemž vůbec nejvíc je přitahuje moc poroučet ostatním lidem co mají dělat, jak to mají dělat a kdy to mají dělat. Proto vstupují do vládních služeb.

Vláda se skládá ze dvou složek. Tou první jsou politici - naši volení zástupci. Jsou to lidé, kteří si myslí, že stojí v čele státu. Druhou skupinou je pevně etablovaná byrokracie, tedy ti lidé, kteří stát opravdu řídí.

Obě skupiny lákají kokoty - a nakazily se epidemickým kokotismem.

Možná si nechcete připustit, že vaši poslanci, senátoři a místní zastupitelé jsou kokoti, zvlášť, protože jste to byli vy, kdo je zvolil do jejich úřadů. Jenže ve většině voleb nemáte možnost skutečného výběru. Spíše se rozhodujete, který z kandidátů je méně nebezpečný kokot než ostatní.

Stali se naši volení zástupci skutečně součástí kokotího spiknutí? Zvažte několik skutečností z poslední doby: ý Kongres si schválil automatické zvýšení platu vždy po uplynutí určité doby, pokud nárůst platů nezruší zvláštním hlasováním samotní členové obou komor. Kokoti! ý Kongres odmítl schválit ústavní dodatek, který by jej zavázal schválit každoročně vyrovnaný rozpočet a vymluvil se, že se jedná o podvodný trik. Musí se v tom vyznat, protože v poslední době se i z kongresu stal podvodný trik. Kokoti! ý Kongres svým členům běžně promíjí porušování zákonů, které musí dodržovat všichni ostatní v této zemi, včetně zákonů o bezpečnosti silničního provozu. Vypadá to, jako by se pokládali za nějakou zvláštní rasu lidí - kokoti!

Přestože si poslanci myslí, že ztělesňují skutečnou moc lidu, všem ostatním je jasné, že skutečná vládní moc je v rukách byrokracie - obrovské armády statisíců lidí, kteří pracují ve státních službách a kontrolují naše životy. Parlament si může schválit jakýkoli zákon, který se mu zachce - nic se nezmění, protože byrokraté budou zákon interpretovat a prosazovat tak, aby vyhovoval jejich vlastním zájmům - a přežití.

Tato skutečnost není nikde tak zjevná, jako na Finančních úřadech. Ve Spojených státech byl roku 1913 přijat jeden nenápadný ústavní dodatek, kterým vláda získala právo "ukládat a vybírat" daně z příjmu veškeré veřejnosti. Na základě této neslané - nemastné fráze, jež díky obratné formulaci nevyvolala zájem ani pobouření veřejnosti, vytvořila byrokracie největší kokotí triumf všech dob: Finanční úřad Spojených států, křížence Gestapa, KGB a íránské tajné policie. V záchvatu kolektivního egocentrismu rozvrátil Finanční úřad téměř všechny svobody, které stály u zrodu Ameriky,právem na soukromí počínaje a právem usilovat o osobní štěstí bez vládních zásahů konče. V poslední době se dokonce šíří zvěsti, že Finanční úřady pracují se speciálním počítačovým programem, s jehož pomocí vyhledávají ty poplatníky, kteří jsou zvlášť šťastní a spokojení se svými životy. Ty pak automaticky vyberou k prošetření.

Dokud bude Finanční úřad pro svou činnost vybaven současnými pravomocemi, nepřestane ve vládě bujet bezuzdný kokotismus. To ale neznamená, že by Finanční úřad byl jediným segmentem byrokracie, kde se kokotismus rozbujel. Dalšími příznaky vlády kokotů v byrokracii jsou: ý Nejsou rušeny úřady a agentury, které už dávno přestaly být potřebné. ý Rutinně vznikají komise, které mají studovat problémy, které jiní byrokraté dávno odsunuli do zapomnění. ý Existuje zvrácený vztah mezi vzrůstající mocí vládního úřadu a klesající úrovní té stránky života, k jejímuž zlepšení byl úřad ustanoven. Například kvalita vzdělání v naší zemi ustáleně klesá od chvíle, kdy byl Úřad pro vzdělání povýšen na úroveň ministerstva. Racionálně uvažující člověk by tudíž došel k závěru, že nastal čas rozpustit Ministerstvo školství, neboť v opačném případě skončíme u totální negramotnosti. Jenže situaci ovládají kokoti!

Proč jsou vládní úřady tak neefektivní a schopné spíše zhoršovat než řešit společenské problémy? Protože vláda uvízla v hnijící moči neschopnosti, promrhaného času a věčně nenažraného úředního šimla. Nejde o obyčejný kokotismus - je to jeho nejhorší výplod, bahenní kokotismus! Gomer Phallus to přiznává ve své autobiografii Zpověď ministerského tajemníka: "Poradit si s jedním formulářem trvalo mému oddělení déle než mé hromadě kompostu." Jeden z jeho kritiků dodal: "A taky to víc páchlo."

Bahenní kokotismus zadírá hladký chod vládního stroje řadou způsobů. Uvedeme jen několik nápadnějších: ý Schůzovací mánie. Byrokraté neustále schůzují. Jakmile se objeví nějaký problém, musí být studován ve výborech,

analyzován konzultanty, projednáván v komisích, diskutován na revizních radách a schválen výkonnými komitéty. Konkrétní odpovědnost za přijaté rozhodnutí se tak zcela smaže. Všichni mají krytá záda. ý Papírování. Všechny vládní procedury se pečlivě regulují papírováním a každý papír se zakládá ve třech kopiích. Papírování je potřebné dokonce i k objednání papíru na další papírování.

Kdyby se vládní zásoby papíru náhle vyčerpaly, vláda by, v podobě v jaké ji dnes známe, zcela zkolabovala. Mezi kokoty by nastalo veliké skřípění zubů, ale my ostatní bychom oslavovali v ulicích. ý Předpisy. Bez předpisů by byrokrati nevěděli, co mají dělat, protože žádný z jejich úřadů se nezabývá žádnou přirozenou prací.

Jejich činnost je definována toliko předpisy. Předpisy také chrání úřad před veřejností, protože omezují právo daňového poplatníka protestovat proti skutečnosti, že úřady, kromě omezování jeho svobody, nic nedělají. V neposlední řadě předpisy určují pravomoci nadřízených a tak jim umožňují tyranizovat vlastní podřízené.

Asi nejlepším příkladem této stránky bahenního kokotismu je armáda. Pravděpodobně neexistuje jediný zřejmý důvod, proč by vojáci měli poslouchat týpka, jehož jediným smyslem života je buzerovat na cvičáku. Musí tudíž existovat předpisy, které tuto anomálii uzákoní. Proto se armáda - a podle stejné logiky ani vláda - bez předpisů neobejde. Předpisy chrání kokoty u koryta.

Nejnebezpečnějším aspektem bahenního kokotismu je niterná tendence byrokracie kynout jako tlusťoch v obchodě s cukrovinkami. Marshall McLuhár k tomu v knize Spiknutí kokotů uvádí: "Jediný způsob, jak skrýt nevýkonnost, je expanze.

Jestliže něco jednoduchého nefunguje, učiňte to komplexním.

Fungovat to sice nezačne, ale lidé se v tom mnohem hůř vyznají - a bude to příliš drahé, než abyste něco měnili. Mantra všech byrokratů proto zní: ‚Komplikuj, komplikuj, komplikuj.'"

Je na boj s bahenním kokotismem příliš pozdě? Ponecháme-li věci tak, jak jsou dnes, nezbývá, než si odpovědět smutné ano.

Byrokracie je jako příslovečná devítihlavá saň. Odseknete-li jednu hlavu, nahradí ji dvě další!

Jedinou nadějí tudíž je přimět společnost jako celek, aby se od kokotismu očistila, a to nejprve po jednotlivcích, posléze po jednotlivých skupinách. Bahenní kokotismus sice ještě nikdy dějinách nebyl vykořeněn, ale před rokem 1969 taky nikdo nelítal na Měsíc.

Máme se navždy poddávat kokotům? Nebo máme požadovat, a to jednou provždy, ukončení této byrokratické blbosti?

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Navštívil někdy váš poslanec nebo senátor skupinu pro léčení kokotismu? Udělal to otevřeně nebo inkognito? Domníváte se, že by se těchto schůzek měl účastnit?

2. Zúčastnili byste se moderní verze Bostonského pití čaje a naházeli všechny byrokratické papíry do řeky Potomac? Uvědomujete si, že dnes by se Bostonské pití čaje nemohlo konat, pokud by pořadatelé dlouho dopředu nepožádali o zhodnocení jeho vlivu na kvalitu říční vody a neabsolvovali všechna slyšení, bez nichž by nezískali potřebná povolení?

- 16.

Náboženství ovládané kokoty Mám pro vás nové přikázání:
Milujte se navzájem.
- Ježíš

Kdyby naftová společnost prodávala nekvalitní palivo, které by znečistilo naše města, poškodilo motory našich aut a nedokázalo zahřát naše domovy, brzy by přišla na buben. Zákazníci by zuřili.

Senátoři by zahájili vyšetřování a žádali vysoké pokuty.

Zpravodajská média by naftaře vláčela bahnem a politici, kteří by proti takové společnosti vystupovali, by vítězili ve volbách.

Když se však něco podobného stane v případě náboženství, neozve se jediný protest a nikdo neprojeví zájem ani šeptem. Základní myšlenkou většiny náboženství je, jak vyplývá už z úvodní citace, vzájemná láska mezi lidmi - a láska k Bohu. Jenže ve většině populárních značek, které jsou v současnosti k mání, je základní produkt pančován spoustou špatného benzínu - nenávistnými a nebezpečnými myšlenkami, které znečišťují vědomí celé společnosti, poškozují naše sebevědomí, naplňují nás studem a pocity viny, brzdí náš tvůrčí rozlet a navzájem nás rozdělují.

Špatná náboženství nás dokonce ani nehřejí - jinak řečeno, nedokáží nás utišit v utrpení.

Jak je ale možné, že jinak dobří lidé se nedočkavě stavějí do front, jen aby se nechali urážet, ponižovat, zostuzovat a zesměšňovat špatným náboženstvím? A proč se nenajde někdo, kdo by se je snažil varovat před nebezpečím, které jim hrozí?

Důvod je jednoduchý. Náboženství, podobně jako vláda, bylo ovládnuto kokoty.

K tomuto bolestnému závěru docházím přes svou hlubokou úctu a lásku k Bohu. Koneckonců, není to Bůh, kdo se chová jako kokot - jako kokoti se chovají davy náboženských horlivců, kteří o sobě tvrdí, že zastupují jeho božskou milost, která se ale v jejich učeních a násilnostech mění ve frašku.

Podle čeho poznáme, že dobré náboženstvví bylo vytlačeno špatným náboženstvím? Příznaků je mnoho: ý Když některé náboženství spustí strašlivý randál okolo kontroly porodnosti, je jasné, že má mnohem větší zájem o své postavení na této zemi než o Onen svět. ý Když významný představitel jednoho z velkých světových náboženství odsoudí k smrti uznávaného a publikovaného spisovatele, je zřejmé, že vírou jeho ovček v Aláha může otřást trocha

negativní publicity. ý Co si máme myslet o síle a slávě našich náboženských tradic, když se církve chystají přepisovat své posvátné knihy, o nichž zároveň tvrdí, že obsahují Slovo Boží, a to pouze jen proto, aby jejich texty neurážely pokřivené mozečky úzké hrstky lidí? ý Je náboženství, které o sobě tvrdí, že je vyvolené, ale nikdy si nepoloží otázku vyvolené k čemu? dostatečně pokorné, aby své stoupence mohlo duchovně vést?

Potíž je v tom, že kokotí projevy v náboženstvích v nás nevyhnutelně vymazávají naše představy o Bohu. Dr. Áron Pachmann, zakladatel Paktu Proti Pomlouvání Pánaboha (PPPP) k tomu píše:

"Bůh nikdy neměl tak špatnou pověst jako v moderní době.

Například řečtí a římští Bohové byli pěkní vobšousti a často v těch věcech zaskakovali za nás, nebohé lidské bytosti. A starověcí hinduističtí bohové se dokonce domnívali, že sex je parádní. Moderní náboženství nejenže ochuzují lidský život o všechnu legraci, ale navíc zvětšují naše trápení. Musíme s tím něco udělat."

Dr. Pachmann dokládá své tvrzení citacemi z knih Ajatolláha Judejního. Ten ve své inspirativní knize Demagogie v průběhu věků píše: "Organizovaná náboženství demagogii objevila, zdokonalila a institucionalizovala. Za celá staletí ji nikdo nepraktikoval tak pečlivě a úspěšně. A my jsme odhodláni pokračovat v tradici!"

"Klasickým úkolem náboženství," stěžuje si Dr. Pachmann, "bylo pomáhat svým stoupencům rozeznat vlky od ovcí. Dnes ale nastala situace, kdy vlci zjistili, že se jim mnohem lépe vyplatí zaskakovat za pastýře!"

Stručně řečeno, kokoti zvítězili a náboženství zkokotělo.

Kostely, chrámy a mešity vykoply Boha na ulici a otevřely své brány vyděračům, peněžoměncům, demagogům a zastáncům různých řešení.

Jeden příklad za všechny. Překvapující množství mužů, kteří byli obviněni v souvislosti s aférou Watergate, zahájili nové kariéry jako evangeličtí pastoři. Jaké poučení z toho plyne o současné úrovni náboženského života? Jsou snad církve ještě nemravnější než vláda?

Ke komu - nebo k čemu - se vlastně modlí diváci, kteří v televizi sledují čtvrteční odpolední kázání, vysílané shodou okolností těsně před losováním Binga?

Ve kterých kapsách končí všechny peníze zasílané na účty televiních evangelistů? Jaké pozitivní dobro ze všech těchto darů vzešlo?

Církve již dávno nejsou soběstačnými kongregacemi lidí ze sousedství, kteří se společně scházejí při modlitbě. Stal se z nich velký byznys, což z nich učinilo vytoužený cíl pro invazi megakokotů. Nabízejí jim dokonalé postavení, díky němuž mohou své stádečko obírat pěkně zevnitř, bez otevřené konkurence a s pomocí neveřejných informací.

Finanční ztráty nás ovšem nemusí tolik trápit. Horší je, že upadá naše chápání Boha. Kokoti, kteří dnes vládnou v církvích, změnili dokonce i definici Svaté trojice. Bůh otec se stal božským Kmotrem, který řídí Sicílii a všechno ostatní kromě oblastí, nad nimiž vládne Ďábel - to jest kromě většiny lidí a všech nemovitostí na jih od Polárky. Duch svatý se stal zduchovnělým ekvivalentem FBI a CIA a stejně jako oni nachází zlo, kamkoli dohlédne. A nově zrozený Bůh Syn připomíná neduživého podomního cesťáka, který lidem vnucuje výprodejové příběhy o obětování a víře.

Způsobené škody jsou vskutku katastrofální. Jeden z mých velmi vnímavých kolegů se mi svěřil: "Tyhle náboženské trosky mi zabírají celé ordinační hodiny. Domnívají se, že padly za oběť rozvráceným rodinám, ale čím hlouběji se dostávám do jejich případů, tím pravidelněji zjišťuji, že jejich problémy způsobila rozvrácená náboženství. Přitom lidská povaha sama o sobě není tak zlá. Tyhle nešťastné neurotiky musel někdo přinutit, aby zapomněli na zdravý selský rozum a nechali se prostoupit pocity viny, sebenenávisti, bázně a iracionálních pověr. Za tím vším může být jediný zdroj: špatná víra."

Opravdu se jedná o špatnou víru? Nebo o důkaz, že celé náboženství propadlo kokotismu?

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Existuje cosi jako duše propadlé zatracení, nebo se kolem nás pouze hemží spousta náboženských fanatiků, kteří by udělali nejlíp, kdyby se nám ztratili z očí?

2. Stvořil náš Pán zlo v člověku, nebo si zlí lidé vymysleli zlomyslné příběhy o svém Bohu?

3. Co vás vaše náboženství naučilo? ý Chovat se jako slušný člověk. ý Chovat se jako kokot. ý Trápit se pocitem viny, protože jste kokot. ý Platí všechny předchozí možnosti.

- 17.

Čtení, psaní & kokotismus "Nepřečetla bys mi to vysvědčení?"

- čerstvý maturant ke své matce.

Jistý sociolog, který studoval úpadek našeho vzdělávacího systému, se ptal studenta čtvrtého ročníku vysoké školy, proč se mezi současnými vysokoškoláky tak rozšířily neznalost, nezájem a apatie.

"Nevím a je mi to jedno!" odpověděl vysokoškolák.

Výstižnější odpověď mu poskytl jiný student čtvrtého ročníku, který ze školy zakrátko vyletěl: "Co se divíš, když na školách vládne banda kokotů?"

Uznejme, že mezi našimi učiteli na všech stupních škol je mnoho vynikajících a nadšených lidí. Zato byrokrati, placení, aby učitelům nařizovali, co a jak mají učit, jsou jiná kapitola. Zuří mezi nimi kokotismus. A jakmile se těžiště moci ve školách přesunulo od místních školních rad ke státním a federálním úředníkům, ovládli náš vzdělávací systém kokoti.

Lze to dokázat řadou příznaků: ý Jestliže více než polovina žáků odchází ze škol, jakmile dosáhne 16 let, náš vzdělávací systém je kokotský. ý Jestliže na středních školách odmaturují studenti, kteří neumí číst a psát, náš vzdělávací systém je kokotský. ý Jestliže koleje musí nabízet doučovací kurzy, ve kterých se prváci naučí to, co by měli

znát ze střední školy, náš vzdělávací systém je kokotský. ý Jestliže učitel může přijít o práci, protože plácnul zlobivé děcko, přičemž totéž děcko může bez vážnějších důsledků namlátit učiteli, náš vzdělávací systém je kokotský. ý Jestliže je dětem odmítáno právo modlit se v budově školy podle víry, kterou si každé z nich zvolí, náš vzdělávací systém je kokotský. ý Jestliže školní rady musí trávit více času a energie zajišťováním dopravy pro potomky chudých rodin a jinými sociálními programy místo, aby se zamýšlely nad kvalitou vyučování, pak je kokotská celá naše společnost.

Odpovědnost za úpadek našeho školství padá na kokoty a ti, jsa kokoty, dokážou skvěle svádět vinu na druhé. Učitelské odbory se zapřísahají, že kantorům nelze nic vytýkat; místní školní rady tvrdí, že nemají dost pravomocí; konečně státní a federální úřady problém intenzívně studují a připravují souhrnou studii, která vyjde ode dneška za dvacet let. Slovy jednoho kritika: "Školy jsou mnohem zdatnější v analyzování svých problémů než v nacházení možných řešení. Nedochází jim ten rozdíl."

Takže se dozvídáme, že úpadek vzdělání způsobuje téměř vše od kyselých dešťů a nedostatku vitamínů po vzrůstající výskyt chudoby a zločinu ve společnosti. Ještě horší je, že nás kdekdo nabádá, abychom se s všeobecným ignorantstvím smířili jako s normálním stavem. Jistý pedagogický psycholog, Dr. Jerome V. Mazany, tvrdí, že si nemáme dělat starosti. "Pokud moderní maturanti neumí číst, mohou potřebné získat z rádia, televize, videonahrávek. Pokud neumí počítat, mohou používat kalkulačku. A pokud neví, kde jsou, mohou se zeptat policisty."

Jasně - a budou zatčeni pro potulku. Společnost od svých dospělých očekává jisté minimální schopnosti. Snížíme-li naše normy, nic nevyřešíme. Musíme pohlédnout pravdě do očí, ať je jakkoli krutá. Náš vzdělávací systém ovládli kokoti.

Jak se to mohlo stát? Kdo usnul na stráži a dovolil, aby k tomu došlo?

Hermann Eichman, který se studiem této problematiky zabýval plných pět let, dospěl k závěru, že hlavní příčinou je strach učitelů, aby nebyli obviněni z diskriminace lidské blbosti. Ve svém vskutku monumentálním díle Proč Johny neumí číst a kašle na to Eichmann píše: "Všichni se bojí nechat studenta propadnout, aby tak neublížili jeho osobnosti. Proto se učí z prostoduchých učebnic, zadávají se jednoduchoučké testové otázky a požadavky se snižují na nejnižšího společného jmenovatele. Pokud ani to nestačí a žáček stále nezvládá, raději ho, debilka malého, nechají projít."

Jiní kritikové poukazují na vzrůstající vliv dětských psychologů v akademických kruzích. Právě dětští psychologové přišli s názorem, že bez uvolněné, liberální atmosféry ve školách je potlačována tvořivost, spontánnost a přirozené city studentů.

Vysoká sebedůvěra a obstojné společenské chování jsou podle nich důležitější než schopnost myslet.

Pedagogové si začínají uvědomovat, že se dopustili chyby. Molly Zlatoústá píše ve strhujícím článku, který otiskla v Žurnálu pro vzdělání mládeže: "Nedostatek disciplíny a snížené požadavky dokázaly jediné: zkazily studenta. Jistě, vychováváme studenty s dostatkem sebedůvěry - kteří jsou spokojeni, když nic neumí. Ano, vychováváme kreativní studenty - zvlášť vynalézavě si vymýšlejí výmluvy, proč nepřišli do školy nebo nevypracovali zadaný úkol.

Ano, máme spontánní studenty - kteří svým řevem a šarvátkami neustále narušují vyučování. Vskutku se nám podařilo dospět do stavu, kdy žádný student neprožívá traumata vyvolaná nuceným potlačováním jeho přirozených citů. Následkem čehož se studenti neustále projevují jako kokoti. Někteří z nich dokonce žádají o policejní ochranu, když na školních dvorech kšeftují s drogami."

Naše školství nedokáže sloužit potřebám studentů. Následkem čehož neslouží ani potřebám společnosti. Neměli bychom se však domnívat, že neslouží vůbec ničemu. Vzdělávací systém totiž funguje. Funguje, ale již třicet let je rukojmím jistých zájmových skupin, které se prostřednictvím všeobecného vzdělávacího systému snaží prosadit převratné změny ve společnosti.

Řekněme si na rovinu: každý, kdo celé generaci dětí upírá právo na kvalitní vzdělání, jen aby prosadil svůj malicherný zájem, je výbušný kokot.

Jediné, co můžeme udělat, chceme-li zlepšit stav našeho vzdělávacího systému, je vykopat z něj všechny kokoty a vrátit školy jejich původnímu účelu - aby se na nich děti opět učily myslet, číst a psát.

Není to snadný úkol, věřím ale, že je splnitelný. Prvým krokem musí být zavedení nového předmětu na středních - případně i vysokých - školách. Půjde o Společenské vědy 901 - Jak rozpoznat kokota. Povinné pomůcky budou následující: 1) výtisk knihy Dost bylo kokotů; 2) kapesní svítilna kvůli pátrání v temných zákoutích; 3) zrcadlo z celkem zjevných důvodů; 4) jména a adresy všech členů školní rady a zaměstnanců školského úřadu; a 5) seznam všech knih, které byly jako nevhodné vyřazeny ze školní knihovny. Ty poslouží jako povinná četba.

Kurz bude ukončen zkouškou, kdy student vyloží, proč byly tyto knihy zakázány - a co se z nich naučil.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Vyjmenujte deset základních duševních činností, které denně vykonáváte. Kolik z nich jste se naučil ve škole? A kolik mimo školu?

2. Jaké procento informací, které jste si odnesl ze školy, vám po absolutoriu k něčemu bylo?

- 18.

Kokotismus v médiích: Opravdový mor Nejzábavnější výmysly, které jsem kdy četl, nacházím každé ráno v novinách.
- Oliver South

Dostáváme se do světa médií - světa novin, televizního zpravodajství, časopisů, rozhlasových stanic a tiskových agentur.

Nechal jsem si je nakonec, protože pokud existuje nějaký segment společnosti, kde kokotismus dosáhl epidemických rozměrů, jsou to právě média.

Média totiž lze pokládat za dokonalý příklad plně rozvinutého kokotismu: ý Jsou arogantní. Rády o sobě hovoří jako o "čtvrtém stavu," jakoby svou moc a význam chtěly srovnávat s vládou a náboženstvím. V této zemi se ohánějí svobodou tisku, která jim slouží k obhajobě veškerých protispolečenských projevů, ale tráví jen minimum času úvahami o zodpovědnosti, která je se svobodou tisku svázána. Jeden učenec, který si nepřeje být jmenován, o tom říká: "Svoboda tisku a kokotismus k sobě holt nepasují."

Neméně arogantně se tisk pasoval na jediného strážce pravdy v této zemi, přitom by ale pravdu nerozeznal, ani kdyby se v ní topil. Jakoby se hlásil ke staré představě, že pokud v lese spadl strom a nablízku nebyl nikdo, kdo by ho slyšel, neudělal strom žádný hluk. Mediální reportéři totiž věří, že pokud došlo k nějaké události a oni ji nestihli zaznamenat, k události nedošlo - pokud ji ovšem nezaznamenaly konkurenční noviny a oni nedostaly pořádný záhul od šéfredaktora.

Opačnou stránkou této novinářské víry je přesvědčení, že se mohou účastnit všech zátahů proti drogám, jednání městských zastupitelstev, schůzí správních rad nebo invazí do cizí země, které se naskytnou. Zaměstnanci médií snad skutečně doufají, že jedině oni mohou zabránit všem skandálům, podfukům a nepříjemnostem. ý Prahnou po moci. Protože však nemohou získat jinou moc než moc ničit dobrou pověst ostatních lidí, musí se s touto alternativou spokojit - a nenávidí ty, kteří moc skutečně mají. Což je často žene k chorobné posedlosti zneužíváním moci, která nabývá tak nutkavých rozměrů, že média čmuchají po skandálech v posteli každého politika a v konferenční místnosti všech větších firem.

Aby média uhasila svou žízeň po moci, zabývají se především zpravodajstvím o významných lidech - lidech, kteří vypadají, jako by byli mocní. Dostane-li vysoko postavená osobnost rýmu, bude se o ní psát na první stránce. Jestliže však rýmou nakazí svých pětasedmdesát podřízených, média se tváří, jakoby k ničemu nedošlo.

Ze všeho nejraději si však média vymýšlejí zprávy. Reportéry a hlasatele nudí věčně se držet faktů; touží po tvořivé změně.

Vyjdou proto do ulic, narazí na tlupu somráků a vyprovokují je, aby ztropili výtržnost. Nebo si vymýšlejí citace, které se jim zrovna hodí a přiřknou je nejmenovanému zdroji. I takto uspokojují svou primitivní touhu ovládat druhé. ý Média jsou povrchní. I tu nejsložitější událost dokážou redukovat na desetisekundový štěk nebo článek o třech stovkách slov. A přesto nikoho z médií nenapadne podotknout, že v černobíle popsané události byly i šedavé odstíny. Všichni novináři si asi připadají jako nevinné Dorotky ze země Oz, obklíčené zlými čarodějnicemi, na které musí útočit, podvodnými čaroději, které musí odhalit, zbabělými lvy, které musí zahanbit, hloupými strašáky, kterým se musí vysmát a cínovými mužíky bez srdce, které musí pozurážet. ý Média jsou hulvátská. Reportéři jsou štěstím bez sebe, mohou-li do každé zprávy přimíchat něco úzkosti a napětí. Již od nejranějšího věku se učí klepat na okna zoufalých vdov a ptát se jich, na co myslí poté, kdy se jim jejich těžce pracující manžel zabil při pádu z desátého patra novostavby. Když jim však vdova po pravdě odpoví, "Nejradši bych tě nakopala do koulí, ty kokote," vystřihnou jejich odpověď ze zprávy a raději si vymyslí něco vhodnějšího. ý Média věří, že názory jsou důležitější než fakta. Jestliže o platnosti mého obvinění pochybujete, čtěte po dobu jednoho roku časopis Time.

Lidé z médií předstírají, že hrají férovou hru, nakonec ale vždy vypadají jako kokoti, což je jejich pravá podoba. S chutí dělají rozhovory s velkohubými radikály a pak otisknou většinu jejich bizarních tvrzení, aniž by je podrobili kritice. Když se něco podobného zopakuje několikrát za sebou, lidé si na směšné názory radikálů zvyknou a začnou je pokládat za samozřejmost.

Když však dělají rozhovor s někým, koho nemají rádi - například s některým známým členem vlády - snaží se ho přišpendlit těmi nejdotěrnějšími dotazy, jaké si dovedou vymyslet. Kdokoli by si troufl protestovat proti jejich neomalené jednostrannosti, je okamžitě označen za nepřítele svobodného tisku a vystaven mediální štvanici. ý Média se snaží manipulovat s veřejným míněním. Jedním z jejich oblíbených triků je, že místo aby zveřejnily fakta o události, ptají se na názory lidí, kteří o ní nic neví. Pak otisknou nebo odvysílají ty názory, které nejlépe odpovídají jejich úhlu pohledu. ý Jsou inherentně destruktivní. Média si libují v ničení politiků a významných osobností. Někdy dokáže jediný dostatečně zarytý reportér zničit kariéru mocné osobnosti; jindy je zapotřebí, aby se spiklo několik klíčových zpravodajů, které napadne, že se k tomu-či-onomu chovali až příliš mírně, a že nastal čas "trochu si ho podat." Pak je jenom otázkou času, kdy se dotyčnou osobu podaří zdiskreditovat, zahanbit a dohnat k ostudné rezignaci.

Když se o mnoho let později obviněnému konečně podaří očistit si pověst, zprávu o tom tiskové agetury ani nepřevezmou. ý Média všechny mé výtky pochopitelně zapřou, ale zapírání je jedním z hlavních příznaků kokotismu. Jistě, z času na čas i média musí zareagovat na hromadící se obvinění z předpojatosti, ale jejich reakce se omezí na vysílání diskusního panelu, na kterém se sejdou profesionální novináři. Budou si nějakých pětadvacet minut vážným tónem povídat o všech obviněních, načež se - jako na povel - přihlásí o slovo nejstarší z diskutujících a opět odříká výzvu k neomezené ochraně "svobodného tisku." Pak s ním všichni rychle a hlasitě souhlasí, takže mediální kokotismus je zachráněn.

Nemůžeme se tudíž spolehnout, že média samy odhalí epidemii kokotismu ve svých řadách nebo ji dokonce začnou léčit. To ony jsou zdrojem nákazy! Abychom nemoc zastavili, musíme se naučit myslet nezávisle na médiích a důrazně po nich žádat, aby se chovaly odpovědněji.

Když byl George Bush zvolen prezidentem, jeden prominentní deník škodolibě zavedl rubriku "Quayleova hlídka," určenou k informování o očekávaných průšvizích tehdejšího viceprezidenta.

Měli bychom se učit z jejich vlastního manuálu a zavézt "Kokotí hlídku," jež bude každodenně sledovat zneužívání odpovědnosti v celostátních a lokálních médiích - v novinách, televizních stanicích, rádiích a časopisech.

Škoda jen, že najít deník, který by si cosi takového troufl tisknout, by byl větší zázrak než vzkřísit Lazara z mrtvých.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Napište dopis některému šéfredaktorovi a obviňte ho z mimomanželských vztahů, braní úplatků a všech dalších

skandálních poklesků, jaké vás napadnou. Dodejte, že důkazy pro svá obvinění vám poskytl nejmenovaný zdroj. Z jeho reakce můžete posoudit, jak svobodný náš svobodný tisk opravdu je.

2. Naučte se média ovládat. Pokaždé, když uslyšíte, že se zpravodajští hlasatelé v televizi nebo rádiu chovají jako kokoti, vypněte přijímač a začtěte se do dobré knihy.

Část čtvrtá:
Život mezi kokoty

- 19.
Práce mezi kokoty A sakra. Další kokot.
- George po setkání s novým šéfem.

Nejste-li nezaměstnaný, důchodce nebo boháč, který si může dovolit bezpracný život, pravděpodobně musíte pracovat mezi kokoty. Přesto jen velmi málo lidí ví, jak s kokoty vycházet.

Nikdo nás této velevýznamné dovednosti neučí. Všeobecně se předpokládá, že si dokážeme poradit sami.

Vím, že mnoho lidí si klade otázku, zda je vůbec možné pracovat s kokoty a podržet si byť jen jedinou unci sebevědomí. Není to vůbec jednoduché, ale já vás s radostí ubezpečuji, že je to možné.

Začít však musíte sami u sebe. Má-li člověk úspěšně vycházet s kokoty, neobejde se bez silné motivace a sebekázně. Položte si proto sérii nelehkých otázek: ý Nakolik mám rád svoji práci? ý Nakolik mi záleží na mém příjmu? ý Stojí mi má práce za útrapy, které vedle toho kokota prožívám?

Dostanete nejspíš chuť na všechno se vykašlat a jednoduše změnit štaci. Jenže k tomu mé dotazy nemíří. Pamatujte si, že i kdyby se vám podařilo sehnat stejně dobrou práci, jakou máte nyní, s největší pravděpodobností i tam narazíte na kokoty. Mé dotazy vás mají utvrdit v odhodlání naučit se, jak s kokoty vycházet na pracovišti.

V dalším kroku si probereme vaše možnosti. Je jich několik: ý S kokotem, se kterým pracujete, se můžete pokusit soupeřit. Což nelze doporučit, protože pak byste se i vy musel stát kokotem.

Navíc byste byl nezkušený kokot, který by byl vydán na milost a nemilost mnohem zkušenějším kokotům, kteří již dosáhli dokonalosti ve lhaní, podvodech, zastrašování, svádění viny na druhé a vyhýbání se odpovědnosti. Kdybyste se je snažil porazit jejich vlastními prostředky, slupli by vás jako malinu, přežvýkali a vyplivli. Ať vás to proto ani nenapadne. ý Můžete se kokoty pokusit napravit. Jako terapeut, který už pracoval s tisíci kokotů, vás musím ujistit, že náprava zatvrzelého a nespolupracujícího kokota je téměř nemožná. Ale i kdyby se kokot o nápravu snažil, byl by to pro vás velmi obtížný úkol. Přenechte proto léčení kokotů profesionálům. V opačném případě se stanete dalším z neustále se rozšiřujících řad vyčerpaných, vnitřně opotřebovaných trosek s vyhaslým pohledem v očích, které padly za oběť heroickému, leč marnému úsilí napravit nějakého kokota. ý Konečně se můžete naučit přežít po kokotově boku. Můžete dokonce přežít, aniž by tím utrpěla vaše lidskost, sebevědomí, smysl pro humor a důstojnost. Musíte však zmobilizovat veškerý váš šarm, schopnosti a vynalézavost! Jestliže to však dokážete, budete v práci ještě dlouho poté, co z ní všichni kokoti odejdou.

První pravidlo týkající se práce mezi kokoty říká, že vnější dojem je pro ně prvořadý. Předstíraný zájem, spolupráce, soucit, úcta nebo dokonce strach obvykle stačí, abyste je uspokojil, a aby ve vás viděli skvělého člověka. Zájem o ně a úctu k nim však musíte předstírat věrohodně. Kokoti jsou falešní celým svým životem, takže je nikdo nepřekoná v odhalování falešné falše.

Za druhé, musíte se snažit o průzračnou komunikaci. Kokot očekává, že si ho budete všímat, budete ho zdravit, neodmítnete ho vyslechnout, vyslovíte souhlas s jeho myšlenkami, zalichotíte mu, ujistíte ho o jeho dokonalosti a poblahopřejete mu. Nikdy se nevzpěčujte říkat věty typu:

"Děkuji pěkně."

"Máte pravdu."

"Páni, to jste vymyslel skvěle."

"Promiňte, moc se omlouvám."

Ať vás však ani nenapadne očekávat, že by podobné zdvořilosti říkal kokot vám. Komunikace s kokotem je jako jízda po jednosměrce."

Třetím krokem při stanovení strategie, která vám pomůže vycházet s kokotem, je určení vašich vzájemných vztahů. Je to váš šéf, váš kolega nebo váš podřízený? Každý z těchto případů musíte zvládat jinak. ý Kokot je váš šéf. Kokoti si nikdy nejsou jistí svou autoritou, proto velmi citlivě reagují na každé její skutečné i imaginární ohrožení. Nikdy nepodnikněte nic, co by mohlo ohrozit autoritu vašeho šéfa! Místo toho se k němu chovejte, jako by byl malým božstvem nebo monarchou na státní návštěvě. Projevujte nadšený zájem o jeho program a cíle. Denně ho zdravte tak radostně, jak to jen bude možné. Nemusíte zvlášť přehánět - jako mít na stole jeho zarámovanou fotografii a pálit před ní kadidlo - ale občasná diskrétní úklona nebo kompliment neuškodí. Co nejčastěji ho oslovujte "vážený pane" nebo "madam," ale na veřejnosti ho neuvádějte do rozpaků titulováním "vaše lordstvo" nebo "vážená lady."

Budete-li svému šéfovi takto prokazovat loajalitu, začne vás pokládat za skvělého podřízeného a udělí vám zvláštní výsady - třeba vás v běžných pracovních dnech pustí domů před osmou večer a dvakrát nebo třikrát týdně vám umožní odskočit si na oběd do kantýny. Možná vás dokonce pověří servírováním předkrmů a nápojů při podnikovém vánočním večírku. ý Kokoti jsou vaši podřízení. Zacházejte s nimi přesně opačně.

Pohlížejte na ně jako na malé, ufňukané, přecitlivělé a bázlivé děti v dospělých tělech. Občas na chvíli potlačte své nutkání řvát po nich a škrtit je. To je ještě víc vyděsí a usnadní vám jejich zotročení.

Kokoti na podřízených místech často kňourají kvůli údajně nezvládnutelné pracovní zátěži. Připomeňte jim, že dokud jste byl na jejich místě, musel jste dělat totéž co oni. Jednoho dne budou mít i oni asistenta, který převezme jejich povinnosti. Do té doby mají jednoduše smůlu. Pokud si nepřestanou stěžovat, zakažte jim používání kávovaru a kopírky, to by je mělo uklidnit.

Mohou také sabotovat vaše úsilí a neplnit své úkoly. Odveďte si je stranou a proneste k nim dlouhé kázání o tom, jak na jejich práci závisí celá kancelář. Zalichotíte tak jejich egu. Jestliže to nezabere, potrestejte je nařízením, že musí ráno docházet o patnáct minut dřív, aby vám uvařili kávu, a pohrozte jim, že místo vánočních odměn dostanou od podniku pytel uhlí.

Jakmile se pak doslechnete o prvním volném místu v oddělení, kterému šéfuje váš kolega - kokot, doporučte mu svého nenapravitelného podřízeného. Takto můžete pojednat oba kokoty najednou. ý Kokoti jsou vašimi kolegy. Takové situace jsou nejobtížnější.

Kdybyste se k nim choval jako k božstvům, mysleli by si, že jim dovolujete být kokoty. Kdybyste k nim přistupoval jako k dětem, jenom byste je vyprovokoval. Podobně jako všichni kokoti se i tito lidé snaží vystupovat jako vaši šéfové a přitom se chovat jako malá dítka, která potřebují naplácat na zadek. Odolejte takovému pokušení!

Lepší je pohlížet na ně jako na nevítané hosty v domě - řekněme jako na tchýni. Jednejte s nimi diplomaticky a současně si stůjte za svým.

Zde uplatníte veškerý svůj šarm a schopnosti. Musíte jasně vytýčit vzájemné hranice a dohodnout se s tím kokotem na sdílení odpovědnosti. Neobejdete se samozřejmě bez určitého porozumění jejich kokotismu.

Například na schůzích můžete získat podporu kolegů - kokotů, jestliže je v pravou chvíli podpoříte sám. Vhodná doba bývá na samotném začátku nového projektu, dříve, než kokot stačí přijít s nějakou konkrétní myšlenkou. Řekněte něco jako: "Na základě Joeových dosavadních výsledků bezvýhradně podpořím jeho názor.

Mohl bys nám ale přece jen objasnit, jak bychom měli postupovat?"

Joe samozřejmě nic objasnit nemůže, protože všechny své nápady ukradl někomu jinému. Bude ale tak rád, že jste ho podpořil, že si nevšimne skryté narážky ve vašich slovech.

Nejobtížnějším problémem při práci s kokoty bude neodvratitelná invaze do vašeho teritoria. Co si počnete, když vás připraví o některé klienty nebo naznačí společnému šéfovi, že možná berete drogy? Nejhorší by bylo předstírat, že se nic neděje. Naopak, neváhejte svého kolegu vyhledat a pogratulujte mu k jeho skvělému smyslu pro humor. Řekněte mu, jakou máte radost, neboť jste konečně potkal spolupracovníka, který si libuje v praktických fórech. A poproste ho, aby se vám nezapomněl svěřit, jak si užil těch drobných povyražení, která chystáte vy pro něj. Taky se ho zeptejte, zda by dal přednost vůni kobylince nebo kravského hnoje. Nic dalšího nepodnikejte. Jeho vlastní děs z vašich plánů ho přivede do spousty vážných průšvihů, aniž byste vy sám musel pohnout prstem.

Jistě chápete, že v jediné kapitole nemohu vyčerpat všechny rady pro práci s kokoty. Řadu dalších nápadů a myšlenek najdete v knihách Kánoí po žumpách pracovního dne, Plaveme mezi piraňami a splýváme s lejny a Kde získat neprůstřelnou sebeúctu a jak ji neztratit.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Se kterými kokoty se setkáváte v zaměstnání? Jak jste s nimi dosud vycházel?

2. Zkuste se na ně usmívat, zatímco jsou hrubí a dotěrní.

Jestliže je to příliš namáhavé, zkoušejte to nejdřív s jejich fotografií. Zkuste odolat pokušení a nestrefujte se do ní šipkami.

3. Cvičte si v duchu slušné a zdvořilé odrážení jejich podrazů a urážek. Jestliže se například posmívají vašemu obleku, nacvičte si větu: "Děkuji, že jste poukázal na mé nedostatky. Pomůže mi to oblékat se pro úspěch."

4. Neustále si připomínejte, jakou radost vždy máte z výplaty.

5. Rovněž si připomínejte, že s ním přicházíte do styku pouze osm a půl hodiny denně. On se sebou musí být čtyřiadvacet hodin denně! Teď teprve vidíte, jak vypadá pravé prokletí.

- 20.

Přátelství s kokotem Věříte v existenci telepatie? Já ano. Mám jednu kamarádku, která je kokot, a která mi pravidelně telefonuje, aby na mně naložila všechna svá trápení a problémy. Vždycky přesně vím, že se chystá zavolat. Minutu předtím, než se ozve telefon, nezvládnu nadýmání a musím si prdnout.

- Alice, přítelkyně mnoha kokotů

Nikdo si nechce připustit, že jeho kamarád či kamarádka může být kokot, ale v nedokonalém světě okolo nás se dějí i takové věci.

Někdy se naši přátelé kokotismem nakazí dlouho poté, co jsme se s nimi seznámili. Jindy se jedná o situační kokoty a trvá velmi dlouho, než nastanou příhodné okolnosti, za kterých se jejich kokotství projeví. Nebo jsou to tak protřelí kokoti-panenky, že nás ani nenapadne podezírat je z neupřímnosti.

Proto se, než se naučíme žít vedle přátel - kokotů, musíme shodnout na základních charakteristikách, podle kterých lze určit, zda se z našich vlastních přátel nestali kokoti. V případě platnosti kteréhokoli z následujících tvrzení to je velmi pravděpodobné: ý Podle jejich názorů byste si měl neustále uvědomovat, že vás svým přátelstvím vyznamenávají - je pro vás privilegiem, které si musíte každý týden znovu zasloužit. ý Nikdy nehovoří o pravidlech vašeho přátelství, pokud ta neslouží jejich vlastním zájmům. Předpokládají, že skutečný přítel by nikdy nepochyboval o jejich motivech. ý Jestliže se jim to hodí, mohou pravidla změnit. Vy to však udělat nesmíte. ý Osobují si právo kdykoli vám zatelefonovat a požádat vás o jakoukoli pomoc, kterou zrovna potřebují - o půjčku, hlídání dětí, neprůstřelné alibi nebo zapůjčení

vašeho domu. Jste-li jejich skutečný přítel, nemůžete zpochybňovat jejich nároky, ani za ně žádat nějakou protislužbu. ý Mají právo obtěžovat vás kterýmkoli svým problémem a očekávají, že budete nekonečně pozorný a trpělivý. Ať se ocitnou v jakékoli situaci, od vás se čeká, že budete stát na jejich straně a ujistíte je, že jsou v právu. Jestliže naopak něco trápí vás, máte si své potíže nechat pro sebe, abyste je v této napjaté době emotivně nevyčerpával. ý Musíte nenávidět všechny jejich nepřátele. Urazí je, jestliže se pokusíte spřátelit s někým, koho oni nenávidí nebo zavrhli. ý Musíte je zahrnovat nekonečným obdivem, chválou, soucitem a podporou. Cokoli menšího než projevy divokého nadšení si vyloží jako ochabování vašeho přátelství. ý Nikdy a za nic je nesmíte kritizovat. Jakýkoli rozhovor o jejich chybách by mohl otřást jejich sebedůvěrou, proto jejich nedostatky raději přehlížíte.

Jestliže si ani po zvážení všech kritérií některými přáteli nejste jistí, všimněte si, jak se v jejich přítomnosti chová váš pes nebo kočka. Jestliže se je pokoušejí znečistit močí nebo hovínky, berte to jako závažný důkaz.

Jakmile zjistíte, že váš přítel je kokot, musíte bezodkladně přistoupit k několika opatřením. A sice:

1. Uvědomte si, že když se přátelíte s takovými lidmi, nejenže nepotřebujete žádné nepřátele, ale dokážete žít i bez přátel.

Vzpamatujte se! Oznamte jim, že jediný důvod, proč se s nimi stýkáte, je a) pokání za vraždu, kterou jste kdysi spáchal, nebo b) vaše monografie o zhoubně neurotických jedincích, pro kterou sháníte materiál.

2. Připomeňte si, že skuteční přátelé nesmlouvají o pravidlech svého přátelství, ale respektují rozumné hranice a omezení.

Půjčit někomu auto na celý měsíc je například nepřípustné, neplatí-li vám dotyčný tolik, jako by platil půjčovnám Hertz nebo Avis a nevrátí-li vám auťák s plnou nádrží.

3. Řekněte jim, že jestli vás nepřestanou využívat jako psychoterapeuta, musí se na schůzky objednávat předem a budete jim účtovat 100 dolarů za hodinu.

4. Oznamte jim, že jejich nepřátelé se zachovali rozumně a soudně, když je vyškrtli ze stran "A" a "B" svých adresářů. Dodejte, že kdybyste si nevedl i stranu "C," byli by i pro vás historií.

5. Řekněte jim, že si zapisujete všechno jejich pruzení a kňourání, a že se již brzy chystáte zaslat své záznamy redakci Guinessovy knihy rekordů, kterou požádáte o zápis do kolonky "nejvytrvalejší tolerance prudících a ukňouraných přátel."

6. Odstěhujte se a zatajte svou novou adresu.

Účinek jednotlivých rad samozřejmě závisí na individuální povaze každého kokota. Proto mějte na paměti, že některé kroky mohou vyvolat nezvládnutelné reakce jako řev, zlostné útoky na vaši rodinu a náhlý příval neidentifikovaných létajících objektů mířících přímo na vaši maličkost.

Jestliže k tomu dojde, ustupte a tvařte se ublíženě. Řekněte svému příteli, že s ním odmítáte mluvit, dokud za vámi nepřijde s omluvou.

Budete-li mít štěstí, bude to takový kokot, že se neomluví.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Máte mezi svými přáteli kokoty?
2. Proč?

- 21.

Manželství s kokotem Že se z našeho manželství vytratila všechna romantika mi došlo, když si před polibkem ani nevytáhl cigaretu z úst.

- Mary Jean, provdaná za kokota

V životě možná neexistuje horší šok, než jaký zažívá člověk, který se jednoho rána probudí a pochopí, že žije v manželském svazku s kokotem. Někteří lidé si tuto smutnou pravdu uvědomí v okamžiku, kdy pronášejí svůj svatební slib; jiní mohou na prozření čekat celá léta. Dojde-li však k takové situaci, pak není podstatné, po jak dlouhém soužití ji odhalíte. Důležité je, abyste chápali, co obnáší život vedle manžela či manželky, je-li dotyčná osoba kokot.

Taktická opatření, která nám pomáhají přežít vedle kokotů v zaměstnání a v přátelství, se v manželství bohužel míjejí účinkem. Jaké tedy máte možnosti? Není jich mnoho. K těm základním patří: ý Rozvod. Nelze doporučit, protože jediná věc, která je horší než manželství s kokotem, je rozvod s ním. Přežijete-li soudní řízení a finanční zruinování, postará se váš bývalý manžel (manželka), abyste po celý zbytek svého života litoval toho, co jste udělal.

A protože vaše bývalá láska je kokot, je vysoce pravděpodobné, že litovat budete. ý Přijměte falešné jméno a usaďte se ve vzdálené cizí zemi. Tato taktika má své výhody, ale pravděpodobně není proveditelná z důvodů uvedených v předchozím odstavci - ledaže by se vám před odjezdem ze země podařilo šikovně fingovat vlastní smrt. ý Diskrétní sebevražda. Poněkud drastičtější než možnost číslo dvě, avšak pravděpodobně bezpečnější než možnost číslo jedna.

Hlavní nevýhodou je nezvratnost procesu. ý Diskrétní vražda. Jako eticky orientovaný psychoterapeut nemohu prosazovat tuto ani předchozí možnost. Připouštím však, že za jistých okolností se o ní vyplatí uvažovat. Každopádně, kdybyste se někdy ocitli v úzkých, mám dobrého přítele, jmenuje se Guido... ý Naučte se s kokotem žít. Co vám zbývá. Je to vaše jediná možnost. A není v žádném případě nezvládnutelná, jestliže si vštípíte několik následujících rad:

1. Smiřte se se skutečností, že nebudete žít v Americkém snu.

Snad vám to vyjde příště. Čím dříve se zbavíte iluzí o svém manželství, tím lépe pro vás. Budete-li ve svých očekáváních skromní, nebudou vás tolik užírat deprese, kdykoli si vzpomenete, že jste to byl vy a zase jenom vy, kdo si toho kokota vybral.

2. Jestliže vás deprese nepřestávají pronásledovat, snižte svá očekávání ještě víc. Klesněte až k bodu, kdy budete

rádi, že žijete s kokotem. Máte-li například v rodině kokota, můžete na něho aspoň poukázat, až budete varovat potomky, aby nedopadli stejně.

3. Nenechte se vyvézt z míry verbálními urážkami, dlouhým tíživým mlčením, absolutním nezájmem o vaše city a odpíráním citlivého pochopení. Abyste dosáhli vytouženého stavu citové prázdnoty, nemusíte se hned stát alkoholikem - stačí, když ztratíte zájem.

Jakmile takto přetnete všechna pouta, zjistíte, že veškerá bolest poměrně rychle vyprchá.

4. Porozhlédněte se po diskrétních alternativách. Seznamte se s lidmi opačného pohlaví, kteří též žijí v manželství s kokoty.

Budete s nimi mít leccos společného a můžete si navzájem kompenzovat vše, co postrádáte doma. Jestliže se vám ani tímto způsobem nepodaří najít to, co potřebujete, můj přítel Guido spolupracuje s řadou příjemných podniků, kde vám poskytnou vše, co si budete přát.

5. Vycházejte svému manželovi či manželce podle svých možností ve všem vstříc, snažte se jej či ji chápat a vyhýbejte se sporům.

Podstatně tak omezíte napětí a bolest, které prožíváte. Například vaše první slova po návratu z práce by měla znít: "Promiň mi to.

Ať se zlobíš kvůli čemukoli, je to moje vina." Podobně otevřená přiznání by mu nebo jí mohla vzít vítr z plachet, což vás uchrání od spousty nepříjemností.

6. Jestliže se váš manžel či manželka nespokojí se snadným vítězstvím a bude po vás chtít, abyste se bránili, pak nežijete v manželství s obyčejným kokotem, ale s kokotem výbušným.

V takovém případě byste mu nebo jí měli pomoct s hledáním prostředků, jimiž by vybil nebo vybila nahromaděný vztek a zlobu.

Doporučuji večerní kurzy guerillové války, vrhání ručním granátem a boje muže proti muži. Sami nezapomeňte trénovat karate.

Nepomohlo by manželské poradenství? To si pište, že ano.

Plukovník Sanders, profesor válečné strategie a manželského poradenství na akademii ve West Pointu, zdůrazňuje, že podobné páry by do manželských poraden měly docházet co nejčastěji - samozřejmě ne jako pacienti, ale jako odstrašující příklad.

Prostřednictvím přímých vystoupení a amatérských videonahrávek s jejich největšími hádkami mohou dvojice kokotů usnadnit život normálním lidem, kteří díky nim konečně pochopí, že na tom přece jen nejsou tak zle. Porovnají-li normální lidé své vztahy s kokotím manželstvím, pochopí, že se z jejich životů dosud nevytratily společné zájmy a vzájemná láska, a že jejich manželství stojí za záchranu.

Sanders bývá často obviňován z cynismu, nikoli však kvůli svým názorům na diskutovanou otázku. V očích veřejnosti mu spíše ublížilo jeho neochvějné přesvědčení, že zpackaná manželství nelze léčit - jedinou cestou prý je prevence.

Všem, kteří pociťují silnou touhu po manželském svazku, adresuje svou nejzásadnější radu: "Stačí říct ne."

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Kolik zpackaných manželství můžete napočítat mezi svými známými? Měli ti lidé zásadně odlišné osobnosti - nebo to byli kokoti?

2. Kolik zpackaných manželství jste prodělal? Proč do nich neustále lezete?

- 22.

Kokotem od narození Věděla jsem, že bude mít zlý den, protože už před snídaní uškrtil kočku.

- Joan, matka čtyřletého kokota

Dětští psychologové se po generace domnívali, že neexistují zlé děti. Takzvané zkažené děti pokládali za oběti špatných rodičů či neuspokojivých sociálních podmínek, ve kterých vyrůstaly. Kdykoli se nějaké dítě chovalo jako příšerný spratek, našly se davy terapeutů, které nahrnuly hanbu na rodiče a společnost.

Na základě svých vlastních výzkumů mohu tvrdit, že některé zjevné a závažné skutečnosti byly přehlíženy.

Každý dobře ví, že někdy zasadí mrkev nebo petunie a na záhonu mu vyroste víc plevele než zeleniny či květin. S výchovou dětí to je stejné. Některé děti se pokazí, přestože vyrůstají v harmonické domácnosti a mají slušné rodiče. Některé děti se totiž zlé a kazisvětské už narodí. ý S oblibou mučí hmyz a různá malá zvířata. ýUbližují mladším a slabším dětem. ý Odmlouvají rodičům, jsou drzé. ý Den, kdy nezpůsobí škodu na majetku, pokládají za nevydařený. ý Odmítají jíst zeleninu.

Jsou to zkrátka kokoti od narození - kokotské děti slušných rodičů.

Dr. Montague Fishburger, profesor dětské psychiatrie na Universitě v kalifornském městečku Milpitas, tvrdí, že psychologové si vypěstovali návyk na své teorie o týrání a zneužívání dětí. Proto své výtky vždy směřují k rodičům a předpokládají, že děti musí být nevinné.

"Není to ale pravda," tvrdí rázně Dr. Fishburger. "Mám tři děti a všechny jsou výbušní kokoti. Spolu s manželkou jsme jim vytvořili bezpečný a láskyplný domov, vychovávali jsme je spravedlivě, důsledně a s pochopením. Podporovali jsme je v jakýchkoli řádných činnostech, byli k nim otevření a přátelští, uměli jsme odpouštět. Vždy jsme je vedli k nezávislosti a kreativitě, učili je přistupovat k životu odpovědně. A stejně se nám zkazily."

Jak se to projevilo? Dětičky se smluvily, že sestřelí své učitele na základní škole - a obvinily je ze sexuálního zneužívání.

Vymyslely si několik odporných příběhů a pečlivě se je naučily zpaměti, aby si neodporovaly, kdyby je vyslýchali odděleně. Pak se s nimi "svěřily" rodičům. Ti byli celkem pochopitelně dost šokováni a bez váhání si stěžovali řediteli školy. Všichni tři učitelé přišli o práci a bylo proti nim zahájeno trestní stíhání.

Později byli očištěni, protože se ukázalo, že dítka jednu z historek doslovně převzala z Playboye. Předtím však každý z pedagogů prožil dva roky v ponížení, platil astronomické soudní výlohy a přišel o dvouletou mzdu. A Dr. Fishburger si trhl profesionální ostudu, protože se nechal obalamutit vlastními dětmi.

Byli snad přespříliš přiškrceni - nebo to byli kokoti od narození? Paní Cassandra Castrová, zakladatelka kontroverzního ale účinného hnutí "Máš smůlu," které se zaměřuje na výchovu nezvládnutelných dětí, by si s Dr. Fishburgerem jistě rozuměla:

"Během týdne, kdy jsem slavila šestatřicáté narozeniny, měla má šestnáctiletá dcera svůj druhý potrat a mého patnáctiletého syna zatkli za prodej drog. Rozhodla jsem se těm harantům pomstít a nechala jsem si podvázat vaječníky, i když mi bylo jasné, že to bude jen symbolické gesto.

Zatímco jsem ležela v nemocnici, přemýšlela jsem o všech situacích, kdy ti spratkové zneužili naši dobrotu a ochotu.

Uvědomila jsem si, že jsme vůči nim s manželem byli asi moc vstřícní. V tu chvíli se ve mně zrodil nápad zavézt do výchovy dětí přístup "Máš smůlu." Začala jsem o svém programu přednášet a všichni rodiče šíleli. Přímo se na mých přednáškách rojili. Nyní je v této zemi přes dvanáct tisíc podpůrných organizací hnutí "Máš smůlu."

"Máš smůlu" nabízí ne-nesmyslnou metodu, pomocí níž mohou slušní rodiče zvládnout své kokotské děti. Opírá se o následující principy:

1. Pokud jste své děti nezkazili, pak na jejich zkaženosti nenesete vinu. Ani nejste povinni postarat se jim o pohodlný život. Důležité pouze je, abyste k nim byli spravedliví, přičemž definici spravedlnosti určuje váš dospělý rozum, a abyste na své spravedlnosti nesmlouvavě trvali. Jestliže si váš šestnáctiletý harant stěžuje, že mu na víkend nechcete půjčit auto, připomeňte mu, že Abraham Lincoln šlapal denně do školy devět mil oběma směry - a že po něm pojmenovali auťák. A když namítne, "To jo, auťák pro starý prďoly," musíte mu s klidem odpovědět: "Máš smůlu."

2. Jestliže dětičky pláčou a fňukají, zkontrolujte případné zlomeniny a otevřené rány. Nenajdete-li žádné, přikažte jim, aby držely hubu a přestaly kňourat. Ať je trápí cokoli, je to jen jejich smůla.

3. Jestliže vám vaše dítka přerostou přes hlavu, přestanou spolupracovat nebo se začnou chovat nezodpovědně, vyhoďte je z domu. Řekněte jim, aby vypadli okamžitě, dokud jsou tak chytří, že všechno vědí. Jestliže se jim nelíbí poměry ve vaší domácnosti, mají smůlu! (Na děti do tří let se toto pravidlo nevztahuje.)

4. Když svá dítka nachytáte, jak si hrají se zápalkami a amatérskými Molotovovými koktejly, a ony vám posměšně oznámí, že se chystají zapálit barák, zavolejte policii. Několik nocí ztrávených v kriminále udělá divy s jejich vztahem ke skutečné domácí pohodě. Jestliže si budou na poměry ve vězení stěžovat, řekněte jim: "Máte smůlu!"

5. Všem dětem, kterým je víc než šest let, řekněte, že se musí buď podílet na domácích pracech nebo platit nájem. Nikdy není dost brzy na výchovu k pracovní morálce a pevné sebekázni.

Budou-li se bouřit, řekněte jim, že mají smůlu.

6. Zakažte doma veškerou hudbu složenou po roce 1960. Zakažte jim i MTV a všechny televize s vyjímkou přírodovědných seriálů stanice PBS. Budou-li protestovat, zamkněte televizi a řekněte jim, že mají smůlu.

7. Zaveďte přísné normy domácích prací. Jestliže se jim jednou týdně stane, že normy nesplní, zakažte jim veškerou televizi.

Budou-li nepozorní a nesplní svou práci dvakrát týdně, donuťe je k celonočnímu poslouchání polkových nahrávek Wayne Newtona.

Budou-li si stěžovat, řekněte jim: "Máte smůlu."

8. Budou-li se vaše děti bouřit, neváhejte jim nařezat. Na starší děti účinněji zabírá bičování. Někteří rodiče se otřásají při pouhém pomyšlení na tělesné tresty. Ale uvažujte přece. Váš potomek se chová jako malý kokot, takže jak jinak s ním můžete komunikovat, než mu nasekat na zadek? Jestli bude křičet a stěžovat si na bolest, řekněte mu: "Máš smůlu!"

9. Zakažte jim zamykat se v jejich pokojích. Denně provádějte pátrací a diverzní výpravy do jejich skříní. Najdete-li drogy, zbraně, kondomy či jiný kontraband, zkonfiskujte ho a držte děti dva dny jen o chlebu a vodě. Na jakékoli protesty odpovídejte:

"Máte smůlu."

Předložený program povede k jednomu ze dvou možných výsledků. Buď vaše děti - kokoty inspiruje k úplnému obratu, po kterém se znovu stanou slušnými dětmi, nebo je přiměje k útěku z domu. Vy vítězíte v obou případech.

Dost bylo dětí - kokotů!

OTÁZKY A ÚKOLY

1. V jakém věku vaše dítka dosáhnou dospělosti a mohou se o sebe postarat samy? 21? 18? 12? Nebo jakmile vám začnou odmlouvat?

2. Dostaly vaše děti dnes výprask?

- 23.

Dospělí potomci kokotských rodičů Netušil jsem, že se jmenuju jinak než "Kokot," dokud mi učitelka v mateřské školce neřekla "Kevine."

- Kevin, dospělý potomek kokotských rodičů

Mezi obětmi kokotů tvořily v minulosti asi nejpřehlíženější skupinu právě jejich děti. Nějakou dobu už existují možnosti pomoci pro děti, které trpěly fyzickým týráním, ale děti, kterým bylo ukrutně ubližováno emotivně, byly

ponechávány na holičkách, následkem čehož se po celý zbytek života domnívaly, že nejsou normální - nebo se přinejmenším dopustily nějakého hrozného hříchu. Nyní se konečně dozvídají, že jsou dospělými potomky kokotských rodičů. Nadále trpí svým handicapem a nedokáží se normálně prosadit ve světě dospělých. Naštěstí však jim je k dispozici vzrůstající počet knih, seminářů, skupin vzájemné pomoci a speciálně vyškolených terapeutů, kteří jsou celí říční, aby svým pacientům pomohli vymanit se z vlivu kokotských rodičů.

To vše je ohromně důležité, protože řada studií prokázala, že z dětí kokotských rodičů, nenaučí-li se v dospělosti žít jinak, se s velkou pravděpodobností vyvinou opět kokoti.

Neexistuje žádná magická léčba, která by překonala následky dvaceti let trvajícího tlaku, jímž na své děti během nejcitlivějšího období lidského života působí kokotští rodiče.

Jedna z obětí kokotských rodičů k tomu řekla: "Nyní, když mám na koho svést vinu, postupuje má terapie mnohem rychleji. A cítím se o mnoho lépe, protože teď místo sebe nenávidím své rodiče."

Většina dospělých potomků kokotských rodičů (DOPOKORů) pociťuje silnou motivaci překonat prokletí svého dětství. Projeví se to, jakmile dospějí, tedy ještě dříve, než začnou s terapií. Zaručeně je prozradí následující projevy: ý Při první příležitostí se od svých rodičů odstěhují, a to co nejdál. Faktem je, že většina obyvatelstva Aljašky je tvořena DOPOKORy. ý Úmyslně svým rodičům neblahopřejí k narozeninám. Ne že by tyto příležitosti chtěli ignorovat, jenže vydavatelství Hallmark dosud neprodává blahopřání s textem "Díky za zkažený život." ý Procházejí obdobím fantazírování, kdy si odmítají připustit, že na světě vůbec nějací kokoti existují. Tehdy jsou zvlášť zranitelní, protože neúměrně vzrůstá riziko, že s některým kokotem uzavřou manželství a znovu zopakují celý cyklus. Proto je zvlášť důležité, aby se těmto mladým dospělým lidem dostalo profesionální pomoci!

Jaké závažné problémy mohou vyvstat z nenávisti, zoufalství, popírání sebe sama, strachu a pocitu méněcennosti, kterými trpí každý DOPOKOR? Po létech výzkumů je mohu shrnout následovně:

1. Obtížné navazování vztahů s jinými lidmi. Harry, léčící se DOPOKOR, říká: "Do svých třiadvaceti let jsem netušil, že mohou existovat lidé, kteří nejsou otravní, falešní a zrádní. Mám dojem, že dosud v každém člověku vidím kus rodičovského kokota."

2. Obtížné navazování vztahů s vlastní osobou. Protože je v prvních letech života obklopovali samí kokoti, DOPOKORové si myslí, že jsou stejně špatní jako jejich kokotští rodiče.

Virginia, DOPOKOR, která se léčí již třetí rok, se konečně naučila být sama sebou a mít se ráda. "Když jsem byla malá, chtěla jsem vyrůst a stát se stejným kokotem jako moje máma. Teď chápu, jak strašně mi to ublížilo! Chci být sama sebou! Půjdu svou vlastní cestou! Víte všichni, jak se jmenuji?

3. Obtíže s myšlením. Když je DOPOKOR dítě, nikdo mu nedovoluje myslet nebo mít vlastní názor. Následkem čehož mají sklon váhat, odkládat rozhodnutí a otevřeně se bouřit proti zavedeným pravidlům. Strach, že se dopustí nějaké neodpustitelné chyby nebo budou odvrženi, protože si dovolili samostatně přemýšlet, jim dokonale svazuje mozky. Alice, další DOPOKOR, který se začal léčit, je hrdá na to, že se jí podařilo setřást tyranské jho jejich rodičů. V obci Paducah v Kentucky, kam přesídlila, založila místní organizaci společnosti Země je plochá a angažuje se v kampani za záchranu ptakopyska australského.

4. Obtíže s hovorem. Mnoha DOPOKORům v dětství nezbývalo, než zadržovat svá slova hluboko v krku. Následkem čehož se u nich v dospělosti projevují potíže s vyjadřováním. Pomocí účinné terapie se však i DOPOKOR může naučit vyjadřovat mnohomluvněji než v rámci obvyklého repertoáru, který sestává ze slov "Ano,"

"Promiňte, prosím," a "Přestaňte mě, prosím, bít." V úspěšnějších případech se dokonce naučí křičet a řvát, takže si jsou schopni poručit přímo z auta jídlo v motorestu Wendys. Jiní se zase naučí povídat si se svým rádiem a velice si v tom libují.

5. Obtíže se smíchem. Někteří DOPOKORové byli vychováváni ve vážných a ponurých domácnostech, kde platil názor, že smíchem se projevují jen otevření schizofrenici a velmi, velmi nervózní lidé. V poslední době se těmto unikátním případům v rámci terapie ordinuje tříměsíční šokový program, během něhož se pacienti dvanáct hodin denně dívají na staré filmy s Charlie Chaplinem a skupinou Three Stooges. Přes 95 procent absolventů programu se po jeho skončení dokáže spontánně smát - zvláště když potkají někoho, kdo má na hlavě bužinku a chodí s bambusovou špacírkou.

6. Obtíže se stolicí. Někomu se to může zdát zvláštní, ale DOPOKORové museli tak dlouho skrývat své city, že mnozí z nich v sobě nakonec zadržují úplně všechno. Projímadla v těchto případech nezabírají. Pomůže jen nový nácvik hygienických návyků.

Někteří terapeuti, kteří pracují s hypnózou, oznámili dobré výsledky, kterých dosáhli, když DOPOKORa hypnoticky vrátili do dětských let a vsugerovali mu, že nedělá nic špatného, když kadí pro sebe a nikoli pro své rodiče. V případě úspěchu se pacient naučí kadit hrdě.

7. Obtíže s relaxací. Následkem dlouhých let, během nichž se museli mít na pozoru před výčitkami a ponižováním, bývají DOPOKORové velmi upjatí. Jakmile pochopí, že jejich nepřítelem už nejsou rodiče, nýbrž jejich vlastní strach z nadávek a okřikování, mohou si vydechnout. Některé zvlášť úspěšně vyléčené případy dokonce dokázaly navštívit své rodiče a usnout uprostřed dlouhé a nudné přednášky o tom, že se strašlivě změnili a nejsou už maminčini a tatínkovi malí miláčci.

8. Strach z drátěných ramínek na kabáty. Souvisí s popularitou filmu "Maminko má nejmilejší," kde matka drátěným ramínkem řeže svou dceru. S nástupem plastikových ramínek se tento problém zvolna vytrácí.

Jedním z úskalí práce s DOPOKORy je skutečnost, že jsou dospělí, a jako takoví věří, že si své problémy dokáží vyřešit sami. Se svými rodiči už dlouho nežijí a vídají se s nimi co nejméně.

Jenže právě z toho důvodu potřebují psychoterapii. Protože své problémy nedokázali vyřešit smysluplným způsobem (to jest, neutratili tisíce dolarů za návštěvy u psychoterapeuta), budou svou mámu a tátu, tedy lidi, které nikdy neměli,

beznadějně hledat ve všech vztazích, které v dospělosti naváží - v člověku, s nímž uzavřou manželství, ve všech svých přátelích a podobně.

Žádný div, že dokud nevyřeší svůj dávný problém, nebudou jejich vztahy s druhými lidmi zrovna nejzdravější.

Proto DOPOKORům doporučuji, aby během terapie, případně mimo ni, podnikli následující kroky: ý Smiřte se se svými kokotskými rodiči. Navštivte je a oznamte jim, že jste ochotni zakopat válečnou sekeru. Řekněte jim, že si uvědomujete, jak strašné obtíže museli překonat, aby vám poskytli řádnou výchovu, a že jim vše odpouštíte. Pokud chcete, aby na vás mysleli v závěti, vyhněte se zmínkám o tom, že jsou kokoti. ý Zamyslete se nad všemi zvyky, které jste od rodičů pochytili.

Zapomeňte na ty, které hraničí s kokotismem a nahraďte je vznešeným humanistickým přístupem. Když se například po návratu z práce rozzlobíte na svého psa, protože jste si namíchal příliš suché martini, projevuje se ve vás sklon poroučet a sekýrovat, který vás na rodičích tolik štval. Omluvte se svému psovi - na rozdíl od lidí vám pravděpodobně odpustí - a řekněte mu, že na něho už nebudete štěkat. ý Zapomeňte na své rodiče. Bude vás to stát jediné zatažení za splachovadlo. (Jestliže to nejde, spojte se s instaláterskou firmou v místě bydliště.) Jestliže vás trápí rodiče, kteří už zemřeli, navštivte jejich hrob. V takovém případě nic neriskujete, pokud jim řeknete, že byli kokoti - vydědit vás už nemůžou. Dokonce jim můžete dokázat sílu vaší nenávisti a oznámit jim, že část dědictví věnujete jako sponzorský dar Spolku pro Sterilizaci Kokotů.

Diagnostika a léčení DOPOKORů postupuje mílovými kroky. Jestliže patříte k obětem kokotských rodičů, můžete se spojit s místním klubem podobně postižených a účastnit se jejich seminářů. Jako rozšiřující četbu vám vřele doporučuji skvělou knihu Chris Awfordové-Spurné Tatínku můj nejmrtvější.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Byl jste obětí kokotských rodičů? Jak to víte?
2. Jak to ovlivnilo váš život v dospělosti?
3. Kdy už míníte dospět?

Část pátá:
Cesta k vyléčení

- 24.

Postup léčby Poté, co zredukujete veškeré vykecávání, zůstane pouhé vykání - Ben, léčící se kokot

Vůbec nejobtížnější krok během léčení z kokotismu je ten úplně první - poznání, že jste kokot. Nikdo si nechce připustit, že se jeho maličkost stala kokotem, takže se jedná o nadmíru bolestný okamžik - okamžik, kdy potřebujete celou svou odvahu a odhodlání.

Okamžik poznání je často vyvolán nějakou větší krizí, která zintenzivní vaši bolest. Kokot zbankrotuje, rozvádí se, ztratí zaměstnání, onemocní nevyléčitelnou chorobou, přijde o milovanou osobu nebo, což je vůbec nejhorší, dostane přes hubu od mocnějšího a vlivnějšího kokota.

Jakmile je kokot poraněn a ponížen samotným Životem, všechny jeho obranné mechanismy se oslabí. Obvyklé triky jako vytáčky, výmluvy, svalování viny na druhé, nářek, lži, a ukňouranost jej najednou nestačí dostat z průšvihu. Kokot se netopí ve svých obvyklých sračkách, nýbrž v pravdě. Nezbývá mu, než aby se, zdrcen hlubokým zoufalstvím a beznadějí, konečně utkal sám se sebou. Již ví, že je kokot!

V tomto okamžiku pravdy a poznání zažívají kokoti téměř rozjařující pocit osvobození. Naneštěstí jde o okamžik, jehož příchod nelze urychlit násilím, o což se často snaží členové rodiny, kolegové a přátelé. Nejednou s kokotem hovoří o jeho či jejím chování, načež přejdou přímo k podstatě věci. "Jsi kokot," řeknou mu. Jenže dokud sám kokot není na tato slova připraven, jejich obvinění padají na neúrodnou půdu. Kokot jim řekne, "A co má být?"

Taková reakce se klinicky označuje jako odmítání skutečnosti.

Jedná se o běžnou překážku v léčbě, s níž se setkáváme jak u kokotů, tak u ostatních pacientů se zhoubnými závislostmi.

Přestože z jejich chování je závislost jasná jako uher na špičce nosu, kokoti budou holou pravdu popírat. A aby se nezpronevěřili svému stavu, začnou se skrývat za výmluvy:

"Zakokotím si jenom příležitostně."

"Nejsem o nic větší kokot než ty."

"Každý vidí jen to, co vidět chce."

"Jak to můžete tvrdit, když mě vůbec neznáte?"

"Dejte mi pokoj s léčením. Se svými problémy si poradím sám."

"Jak můžete tvrdit, že mě máte rádi, když vám vadí takové hlouposti?"

Dokonce i po magickém okamžiku pravdivého poznání představuje odmítání skutečnosti stálé nebezpečí pro kokotovu léčbu. Musí proto bezodkladně začít jednat, aby v něm znovu neožily staré návyky vytáčet se a obviňovat ostatní. Kokot musí poznat sám sebe - musí objevit klíčové problémy své osobnosti, které svým kokotismem po léta zakrýval.

Co to znamená? Kokot se konečně musí vyrovnat se svým skutečným průšvihem: s absencí základních hodnot, s nezájmem o druhé, z neodpovědností a neupřímností. Musí si přiznat své sklony k lenosti, k ponižování druhých a k

získávání výhod podvodem a lží. Dokud kokot nerozpozná tyto klíčové problémy a nepřizná si, že jej trápí, nedokáže uniknout z bludného kruhu výčitek, sebelítosti a zoufalství.

Snaha o prozkoumání hlubin jeho kokotismu jej bude stát spoustu hodin osamělé agónie. Kokot se musí naučit stát před zrcadlem a křičet na sebe: "Proč jsem si tak ublížil - sobě, člověku, kterého mám ze všech nejraději? Jak jsem mohl být tak krutý. A tak blbý? Proč? Proč?"

Sám na sobě jsem zjistil, že za léta prožitá na lékařských školách a v medicínské praxi, kdy jsem jako urolog pomáhal ostatním lidem, nezískal jsem žádná zvláštní privilegia. Kokota z vás nedělají vaše vědomosti, ale vaše chování. A jedni z největších kokotů na světě se najdou v takzvaných humánních profesích. Já sám jsem toho důkazem.

Musel jsem odvrhnout svou vnější slupku úspěšného muže a zkoumat se tak dlouho, dokud jsem nenašel prázdnotu ve svém nitru. To ona, uvědomil jsem si, byla podstatou mého kokotismu - vakuem, které mě pohltilo. Když jsem se do své prázdnoty prvně ponořil, bylo to, jako bych se propadal černou dírou, řítil se do bezedné propasti. Až později jsem si uvědomil, že jsem se do ní propadl o mnoho let dříve; nyní jsem ve skutečnosti šplhal vzhůru po jejich stěnách.

V medicínském žargonu se této zkušenosti říká "odblokování." Když je prožíváte, dochází vám, nakolik tato prázdnota pohlcovala celý váš život.

Jeden z mých pacientů - mimochodem právník - popsal tuto zkušenost mírně odlišnými slovy. "V okamžiku, kdy jsem se dotkl své prázdnoty, pocítil jsem cosi, co se podobalo zemětřesení.

Intuitivně jsem věděl, že jsem byl - jako všichni právníci - falešný člověk, podvodník a intrikán. Pokládal jsem se za jakousi reinkarnaci cirkusového krále P.T. Barnuma, který blahosklonně tahá prachy ze všelijakých prosťáčků. Spravedlnost pro mě nebyla krásná žena s páskou přes oči, ale senilní babizna, která si hraje s vlastními výkaly."

Dokáže-li kokot obstát v této brutálně upřímné a důkladné sebereflexi, může postoupit do dalšího kola léčby, kterým je fáze lítosti. Léčící se kokot, kterého pohání nefalšovaná touha po nápravě, se začíná zbavovat špatných návyků, které se v něm nahromadily: arogance, malichernosti, škodolibosti, proradnosti, zlé vůle, nepřejícnosti a cynismu.

V typických případech se zdá, jakoby toto úsilí nebohého kokota oslabovalo a vystavovalo nebezpečím. Celý jeho svět se obrátil naruby. Bývalé přednosti, na které ze zvyku spoléhal a kterým věřil - arogance, lež a manipulace - se změnily v bezcenné smetí.

Ocelové brnění jeho ega teď rozežírá rez. Nejhorší však je, že se začíná ozývat jeho dlouho umlčované svědomí. Kokot pociťuje vinu, pochybnosti a dokonce i soucit. Léčící se kokot zažívá strašlivé chvíle, protože je na samotné hranici stavu, kdy se z něj znovu stane člověk! Je to pro něj čas děsu a pochybností. Jestliže mu jeho přátelé a profesioální terapeuti nepřispěchají na pomoc, může se v této fázi celý léčebný proces zvrátit.

Pro ilustraci vám povím o příkladu jedné z mých pacientek.

Melanii bylo něco přes dvacet, byla to léčící se kokotí štěkna.

Již několik měsíců chodila s jedním příjemným mládencem a mohla doufat, že se jí podaří žít nový a lepší život. Na jedné z našich pravidelných hodin skupinové psychoterapie se zeptala, zda s ním může jít do postele. K tomu si jeden z novějších členů skupiny neodpustil nešťastnou poznámku: "A co jste spolu dělali celou tu dobu? Učili se násobilku?" Jeho sarkasmus ji úplně rozložil a ona si uvědomila, že se ve skutečnosti nevypořádala se svým uštěkaným kokotstvím - pouze se je snažila inhibovat a skrývat. To na ni bylo příliš. Skoncovala se svým perspektivním vztahem a během recidivy kokotismu si našla skutečného pičuse, týpka, kterého může sekýrovat a na kterého může štěkat dle libosti.

U Melanie se neprojevila lítost, bez které je vyléčení nemožné.

Její kokotí minulost se ukázala být tak silná, že jí zabránila dále růst.

Má-li však kokot dost odvahy, moudrosti a štěstí, a pomohou-li mu Bůh a přátelé, může se mu podařit zaplnit díry zející v jeho sebeúctě. Dospěje tak ke čtvrté fázi léčení, které se někdy říká fáze znovuzrození. Je to pozvolný proces, kdy se v bývalém kokotovi obnovují vlastnosti slušných lidí, z nichž většina je pro něj absolutně nová a neznámá. V této fázi se pacient musí naučit: ý spolupracovat s ostatními. ý sdílet autoritu. ý radovat se z úspěchů druhých. ý smířit se s výtkami za svá vlastní pochybení. ý důvěřovat jiným lidem. ý dovolit ostatním, aby si mysleli svoje. ý dávat najevo soucit.

Léčící se kokot musí pochopit, že se neděje nic tragického, když občas neuspěje - nebo když bude přehlížen. Naučí se, že se mu neděje žádná křivda, jestliže někdo jiný než on zastává vlivné postavení. Konečně pozná, jak příjemná může být jakákoli činnost vykonávaná bez postranních úmyslů.

Rovněž se musí naučit dívat se na ostatní kokoty ze zcela nového úhlu. To může vyvolat jistá tření, protože jakmile bývalý kokot pochopí skutečnou podstatu kokotismu, pravděpodobně zjistí, že někteří jeho kolegové a přátelé, kteří mu před pár měsíci oznámili, že je kokot, by nyní též potřebovali, aby jim někdo - nejspíš on sám! - prozradil, že jsou kokoti také.

Poslední fáze léčení nikdy nekončí, protože léčený kokot nesmí nikdy zapomenout, že kdysi býval kokotem - a že se jím klidně zase může stát, nebude-li si dávat pozor. A protože se nemůže spoléhat, že k němu Život a ostatní lidé budou vždy jen spravedliví, musí dospět k niternému odhodlání, že se stane slušným člověkem (SLČL) a nikdy nesejde z nastoupené cesty.

Dostáváme se k cíli léčebného procesu: k okamžiku, kdy se zrodí nový SLČL. Není to žádný světec, ba ani dokonalá osobnost, nýbrž jen obyčejný, sympatický člověk, který se ze zásady chová slušně a inteligentně, ať už s ním život zachází jakkoli.

Hezky to vyjádřila léčená kokotice Sally: "Cítím se skvěle.

Konečně mám v hlavě něco jinýho než ty kokotský sračky."

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jak dlouho jste odmítali skutečnost, než jste pochopili, že jste kokot?

2. Kolik SLČL znáte? Jaké jsou jejich společné znaky?

- 25.

Nástroje léčby Už nebýt kokot, chtít lepším být, mít rád svou ženu, rodiče ctít, na lidi smát se a mít je rád z kokota slušným člověkem se stát.

- Hymna protikokotí terapie

O drogově závislých, alkoholicích a silných kuřácích se říká, že mohou být léčeni "odstavením za studena," jestliže se náhle a kompletně vymaní ze svého návyku. V případě léčících se kokotů však tento postup není možný. Kokota totiž nevykoupí pouhá změna chování, neboť mnohem důležitější je změna charakteru.

Úspěch v léčení kokotů není jen otázkou odvahy, tvrdé práce a štěstí. Kokoti musí být očištěni, přeprogramováni a přesměrováni.

Arogance musí ustoupit pokoře. Hulvátství musí být nahrazeno zdvořilostí. Škodolibost musí vystřídat soucit. Namísto hněvu se musí dostavit ochota pomáhat druhým. Nic z toho se ale nepodaří, dokud si kokot neosvojí nejnutnější nástroj léčby - základní lidské schopnosti, s jejichž pomocí obrodí svůj charakter a zařadí se mezi SLČL.

Kokot se může spolehnout na pět základních podpůrných nástrojů.

Všechny zastávají významné místo v léčení kokotů - v obrácení kokotů naruby, které jim umožní stát se slušnými lidmi. O každém z nich si něco povíme.

Skupinová terapie Skupinová terapie by se měla stát úhelným kamenem terapeutické nápravy kokotů. V ranných stádiích léčení je v kokotovi ještě pořád víc kokota než člověka. Hrozí časté relapsy do původní arogance, hulvátství a zlovůle. Skupinová terapie kokotovi pomáhá žít čestně. Neustále mu připomíná, že se každopádně musí rozžehnat s kokotími projevy. Kokot v terapeutické skupině nemůže blufovat a prázdně žvanit v souladu se svými zvyky, protože ho obklopují větší a schopnější kokoti, u kterých by mu jeho obvyklé triky neprošly.

Uplatňuje se zde ještě jeden faktor. Když se pacient rozhlíží po spolupacientech z terapeutického kroužku, říká si v duchu: "Páni, rozhodně bych nechtěl dopadnout jako tihle ztroskotanci." Jenže pak si uvědomí, že je jedním z nich. Je kokot! Tím se posílí jeho odhodlání k nápravě.

Individuální terapie Individuální terapie většinou probíhá podle běžných pravidel, je-li ovšem terapeut kvalifikován k jednání s nečestnými a agresivními pacienty, kteří si odmítají přiznat, že by je nějaký problém trápil. Příležitostně však bývá nutné vyvinout nové postupy pro zvládání komplikovaných případů. Například pokud v sobě kokot nashromáždil ohromující množství zuřivosti a zloby, udělá terapeut jen dobře, bude-li se s ním scházet v domech určených k demolici.

Šoková terapie Někteří kokoti se běžným terapeutickým postupům brání. Právě pro ně byly vyvinuty zvláštní programy, které je mají prostřednictvím šoku navrátit zpátky k normálu. Samozřejmě se nejedná o elektrošoky; ty v léčení kokotů nahradily takzvané "psychošoky." Následuje několik příkladů: ý Máte-li co do činění s nenapravitelným kokotem, který si své kokotství odmítá připustit, zařiďte mu práci pod nejprotivnějším kokotem ve městě. To mu vrátí smysl pro rovnováhu a vypěstuje v něm pokoru, trpělivost, sebekontrolu a spolehlivost. ý Nejlepší terapií pro typické případy "bezbranných" kokotů je stálé zaměstnání - nejlépe se osvědčují práce u montážního pásu nebo noční úklid kanceláří. Kokotova rodina, která přestávala zvládat jeho požadavky, si konečně oddechne a samotný kokot se musí naučit asertivitě a samostatnosti. ý Jako drastičtější metodu šokové terapie doporučuji přemluvit pacienta, aby vstoupil do kláštera nebo konventu a složil sliby mlčení a čistoty. Získá tak možnost prozkoumat hlubiny své povrchnosti, aniž by riskoval, že se utopí. ý Donuťte toho kokota, aby se aspoň deset hodin denně díval na videopásky s nahrávkami jeho špatných nálad a záchvatů vzteku, dokud se nesesype a nepřizná si, že je zlý a otravný. ý Zapište kokota do výcvikového tábora pro megakokoty, kde pochopí vztahy mezi sliby a skutky, věrností a přátelstvím, vojenskou hierarchií a kokotismem.

Jestliže všechna tato opatření zklamou, musíte mít co do činění s neobroditelným kokotem. Nikdy se ze svého kokotismu nevyléčí a ani vy ani nikdo jiný mu nepomůže. Můžete pro něj udělat jediné - najděte mu zaměstnání v některém z oborů, kde kokotí vlastnosti pokládají za ctnosti a výhody - v televizním kazatelství, v justici nebo na finančním úřadě.

Kokotí anonymní aliance Jakmile se kokot dopracuje ke druhé fázi léčení, k objevování klíčových problémů, prospěje mu, jestliže se v některé z podpůrných skupin připojí k jiným léčeným kokotům. Tyto skupiny se nazývají Kokotí anonymní aliance, zkráceně KANAL. Podobají se skupinům anononymních alkoholiků (ANAL), až na jeden zásadní rozdíl: navzdory svému názvu totiž nejsou anonymní. Již z rozporu v názvu vyplývá unikátní postavení kokotismu ve srovnání s jinými zhoubnými návyky. Alkoholici a lidé se sklony k nadměrnému přejídání a obezitě potřebují zůstat anonymní a mají k tomu dost dobrý důvod. Zato kokoti se za svým štítem prohnanosti a klamu skrývali až příliš dlouho. Proto potřebují odhalit plnou váhu svého provinění a hanby, což by se jim na anonymních setkáních nemohlo podařit! Jenže: kokoti si dlouhá léta zvykali na život ve lži a klamu. A jestliže se odhodlají veřejně a neanonymně odhalit celou hloubku svého pádu, trvají aspoň na poslední připomínce své minulosti, na nepravdě obsažené v názvu organizace.

Všichni členové KANALu musí místnímu deníku zaslat řádně podepsané oznámení, v němž veřejně přiznávají svou závislost na kokotismu. Typická formulace kokotího oznámení zní asi následovně:

"Jsem kokot. Je mi upřímně líto všeho utrpení, které jsem způsobil a pokorně prosím o pomoc s nápravou škod, které jsem napáchal, abych se díky vám stal slušným člověkem."

Členové neanonymních skupin Kokotí anonymní aliance se učí veřejně a čestně přiznat ke svému zvyku klamat a zneužívat jiné lidi. Učí se překonat své sklony odmítat odpovědnost a svádět své problémy na druhé. Každý týden rozebírají události posledních sedmi dní a svěřují se s momenty, kdy málem uklouzli do nečestnosti, podfuků či

nezodpovědnosti a radí se s ostatními účastníky schůzek, jak se podobným pokušením vyhnout v budoucnosti.

Zkrátka, schůzky KANALu poskytují bezpečný útulek všem léčeným kokotům, jsou pro ně místem, kde mohou ventilovat své nejniternější problémy, aniž by je ostatní přestali podporovat.

Postup při zakládání a organizování místní podpůrné skupiny KANAL popisuje Manuál pro neanonymní kokoty, běžně nazývaný "Náš manuál." Zdůrazňuje se v něm, že na schůzkách organizace platí absolutní zákaz dvou projevů: kňourání a svádění viny na druhé.

Na těchto dvou zlozvycích jsou všichni kokoti chorobně závislí, a kdyby je nedrželi pod kontrolou, schůzky KANALu by záhy degenerovaly na seance zpruzených ukňouranců. Proto pravidla schůzek vyžadují , že jakmile u některého z léčených kokotů propukne recidiva a on začne kňourat a vyčítat ostatním své problémy, všichni ostatní musí jako jeden muž vstát, ukázat na něj prstem a hlasitě skandovat: "Máš smůlu!" "Máš smůlu!"

Další pravidlo přikazuje, že každý z členů musí na každou schůzku přinést zprávu o nezištném činu, který vykonal v týdnu uplynulém od minulé schůzky. Často se jedná o nejobtížnější část léčebného procesu. Nemálo členů muselo být z KANALu vyloučeno, protože si příklady sebeobětování vymýšleli.

Ve chvíli, kdy může léčený kokot věrohodně prohlásit, že se po nejméně jeden rok zdržel všech projevů svého kokotismu, uspořádá pro něj skupina večírek, na kterém je vyznamenán zvláštní medailí. Stojí na ni: "Vycíděn dočista dočista a připraven ke krasojízdě!"

Dvanáctibodový program Dvanáctibodový program byl původně určen pro léčení alkoholiků.

Později začal být uplatňován i v léčení jiných typů závislostí - u narkomanů, patologických přejídačů a gamblerů. Může se stát mocným nástrojem v protikokotí léčbě, musí však být správně používán.

Když byla léčba kokotismu ještě v plenkách, byla s dvanáctibodovým programem bez dalšího vysvětlování seznámena skupina kokotů - advokátů. Během jediného měsíce se terapie celé skupiny zhroutila, protože pacienti trávili veškerý čas nekonečnými diskusemi, zda má být dvanáctibodový program chápán jako právně závazná smlouva, svobodně vyjádřený názor nebo volný soubor mravních ponaučení. Někteří z nich prosazovali, aby byl program rozšířen na patnáct kroků; jiní jej ve dvanáctibodové podobě pokládali za příliš náročný a požadovali, aby byl okleštěn na osm bodů.

Abych vás vyvaroval podobných debat, formuluji zde dvanáctibodový program uzpůsobený k léčení kokotismu:

1. Přiznej si, že jsi závislý na kokotském chování a nemáš v sobě dost sil, aby ses ho dokázal zřeknout. Chováš se jako kokot a změnil jsi svůj život i životy svých blízkých v učiněné peklo.

2. Existuje Vyšší moc, která muže a ženy stvořila jako slušné lidi. Nějak se stalo, že stvořila i tebe.

3. Musíš skoncovat s kňouráním i pruzením a vložit svůj život do rukou Vyšší moci, doufaje, že ti pomůže stát se slušným člověkem.

4. Pusť se do pečlivé a odvážné analýzy svého nitra. Zamysli se nad svými slabostmi i nad zdravými vlastnostmi a schopnostmi, které ti zůstaly. Mnoho dobrého v sobě nenajdeš, ale o to málo, co ti zůstalo, se můžeš trvale opřít.

5. Vyzpovídej se podrobně ze všeho zla, které jsi napáchal.

Zpovídat se můžeš před Bohem, před svým svědomím nebo před slušným člověkem - jestli se ještě najde takový, který by se s tebou bavil.

6. Přísahej, že jsi připraven očistit se od kokotismu. Požádej o pomoc Vyšší moc.

7. Přestaň hledat výmluvy, které by ti dovolily stále se chovat jako kokot. Jednej, jako bys byl slušný člověk. Když to nepůjde samo, snaž se!

8. Sepiš si výčet všech lidí, které jsi vodil za nos, obelhával, podváděl, ignoroval nebo zotročoval. Zavaž se, že se každému z nich omluvíš. Je-li to nutné, nahraď svůj výčet městským telefonním seznamem.

9. Vyjdi do ulic a postupně se omluv všem lidem ze svého výčtu, s výjimkou těch osob, s nimiž máš soudem zakázáno promluvit do konce života.

10. Bedlivě sleduj své každodenní chování. Dopustíš-li se chyby, promptně si ji přiznej. Je-li to příliš náročné, najmi si soukromého detektiva, který bude fotografovat tvé poklesky, a pak se s pomocí jeho fotografií sám vydírej.

11. Snaž se modlitbami, meditací a sebemrskačstvím zlepšit svůj vztah s Vyšší mocí - nepředpokládej ale, že se staneš jedním z vyvolených příjemců Božího Slova.

12. Jakmile se obrodíš, předej prostřednictvím svého každodenního jednání a svých postojů k životu toto poselství ostatním kokotům.

Popsaný program může být aplikován individuálně nebo ve spolupráci s profesionálním terapeutem. Psychoterapeut vám pomůže pochopit, jak rozsáhlé bývalo vaše sobectví.

Spolupráce s terapeutem nese nejbohatší ovoce v souvislosti s bodem čtyři - s analýzou kokotích prohřešků a pozitivních vlastností. Kokoti většinou dokáží samostatně odhalit své slabosti, ale neumí pochopit hluboce lidskou podstatu těch vlastností, které by v sobě měli rozvíjet. Dobrým příkladem je soucit. Jde o vlastnost, kterou by si léčený kokot měl vypěstovat. Jenže pro většinu kokotů je soucit čímsi, co mohou zkoušet na slabší povahy, aby je získali na svou stranu. Jak je zřejmé, nezbývá než kokotův pohled na svět obrátit naruby.

I snaha o přiznání se k napáchanému zlu může kokota svést na nesprávnou cestu, jestliže se o ni pokusí samostatně. Jste-li podobný většině typických kokotů, pak jste celá léta odmítal Boha, zabíjel své svědomí a odháněl od sebe své přátele. Je proto jenom přirozené, že nevíte, kam se obrátit, abyste obnovil své styky s vyjmenovanými silami. Proto uděláte nejlépe, když vše vyklopíte terapeutovi.

Budete muset zvládnout mnoho komplikované práce, než se vám konečně podaří očistit se od kokotského přístupu k životu.

Chcete-li svého cíle dosáhnout snadněji, přemýšlejte o své očistě od kokotích způsobů jako o půstu - absolutním zřeknutí se jídla, při kterém dochází k celkovému pročištění organismu. Tentokrát se však zřeknete svého kokotství -

jinými slovy, přestanete se jako kokot chovat. Předpokladem k úspěchu je, že si vždy vyberete jeden váš kokotský zvyk - například hrubost - a celý týden se od něj budete postit. Další týden si vyberte jiný kokotí zvyk - například vyčítavost - a opět od něj sedm dní abstinujte.

Cílem léčby je skoncovat s veškerými kokotími návyky. Má-li se vám to podařit, budete se možná muset vzdát některých svých dosavadních cílů, například snahy vítězit za každou cenu, úsilí znepříjemnit život všem ostatním lidem a plánovitého ničení pověsti svých bližních.

Přirozeně se nevyhnete občasným kopancům - koneckonců, jste kokot! Zvykněte si naordinovat si mírný elektrický šok z elektroinstalace za každé uklouznutí, kterého se dopustíte.

Velice brzy vás kokotí projevy přestanou bavit.

Jakmile se ukáže, že se vám daří abstinovat, začněte ve svém životě uplatňovat opačné stránky vašich prohnilých zvyklostí.

Zkuste být například pravdomluvný, přátelský, veselý a připravený pomáhat svým bližním. Nejlepší metodou je opět postupný výběr jednotlivých kvalit, přičemž každou z nich se pokusíte uplatňovat po jeden celý týden. Nezapomeňte však, že jako léčený kokot musíte začínat velmi zvolna. Nepřepínejte se příliš usilovnou snahou pomáhat druhým. Možná budete muset zvládnout spoustu neúspěšných pokusů, než vůbec zjistíte, co ochotná pomoc druhým obnáší.

Nyní tedy znáte nástroje, které vám mohou pomoci překonat váš kokotismus. Žádný z nich nenabízí zázračné řešení; pomohou vám, jenom když jim to umožníte. Rozhodně je neužívejte sobecky, bez vazby na druhé: spolupracujte s terapeutem, zapojte se do místní pobočky KANALu. Jste koneckonců kokot, takže vám nic jiného nezbývá.

Jděte do sebe. Nenechte se ukolébat svým kokotismem. Pracujte na sobě. Jeden z mých pacientů se mi svěřil: "Nechtěl jsem se zapojit do KANALu, protože mě děsilo pomyšlení, že se odhalím před bandou jiných kokotů. Ale nyní, když jsem to dokázal, nemůžu se dočkat další schůzky, kde opět odhalím svou špatnost!"

A nezapomeňte: Nad svým kokotismem zvítězíte jen vy sám.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Už jste se někomu svěřil, že jste kokot? Jestliže ne, vypracujte své přiznání písemně a připíchněte je na nástěnku na svém pracovišti. Nezapomeňte se podepsat - svým jménem.
2. Zapojte se do organizace KANAL. Jestliže v místě vašeho bydliště žádná nepůsobí, založte ji.

- Epilog Nevím sice, kdo jsem, ale konečně aspoň vím, že už nejsem kokot.
- Neil, léčený kokot.

V průběhu historie byly k léčení kokotů používány nejrůznější terapeutické metody. Ve starověku kokoty buďto prodávali do otroctví, nebo zaměstnávali jako veslaře na galérách. Výbušní kokoti bývali stínáni nebo pohřbíváni zaživa. Ve středověku kokoty s oblibou upalovali na hranici. (Domněnka, že ve středověku upalovali pouze osoby nařčené z čarodějnictví, je chybná. Někdy se jednalo o výbušného kokota, který se dostal příliš blízko připravené hranice, vybuchl a způsobil její samovznícení.) S vývojem lidstva se metody zacházení s kokoty postupně humanizovaly. Topení kokotů, spočívající v připoutání kokota k dlouhému dřevěnému kůlu a jeho ponoření do řeky, bylo zvlášť populární mezi Puritány. Pročišťování krevního řečiště pijavkami přišlo do obliby o něco později. Po krátkou dobu kokoty jednoduše nutili nosit "cejch hanby," kterým bylo v případě kokotů písmeno "K". Později byl shodný cejch používán k označení prostopášných žen.

Všechny jmenované léčebné postupy měly své výhody, současně však vedly k nežádoucím vedlejším účinkům. Naštěstí nám vývoj moderní psychologie umožňuje léčit kokoty nejnovějšími psychoterapeutickými postupy.

Navzdory veškerému pokroku se léčený kokot musí i dnes vypořádat s ohromnými obtížemi. Pro člověka, který není léčeným kokotem, je téměř nemožné představit si ohromné úsilí, které musí pacient vyvinout, učí-li se znovu žít se svědomím, snaží-li se znovu upřímně zakoušet odpovědnost a výčitky, pokouší-li se vcítit do duše svých bližních a uznávat lidské hodnoty.

Během léčení prodělává kokot totální proměnu své identity, hodnotových postojů a chování. Mnoho kokotů přitom ztratí své přátele, případně i svou práci. Jejich rodiny prožívají nejistotu a zmatky. Po jistou dobu nikdo, dokonce ani oni sami, netuší, co se s nimi děje.

Všechny tyto emoční zvraty musí být samy o sobě dost obtížné, ale léčený kokot se musí vyrovnat s mnohem většími problémy. Musí v sobě najít sílu ke každému dalšímu dni, kdy bude žít bez intrik, lží a podrazů, na které byl tak dlouho zvyklý. Zbavil se své arogance a hrubosti, takže nyní se k ostatním lidem musí chovat jako k sobě rovným. Zřekl se primitivních radostí, které mu přinášelo shazování jiných lidí sarkastickými posměšky, a nyní se musí chovat mile a přátelsky. Již se nemůže spoléhat na laciné triky, díky nimž shazoval veškerou vinu na druhé. Musí se postavit čelem k pravdě a nést následky vlastních činů. Vůbec nejhorší však je, že musí přestat s předstíráním činnosti a s leností, a nezbývá mu, než se naučit odpovědné a produktivní práci. Je na něj tedy naloženo přetěžké břemeno a každý z nás ho může jen litovat.

Tito lidé jednoduše potřebují naši podporu a pochopení. Již nežijeme v barbarských dobách, kdy byl kokotismus pokládán za vadu charakteru. Žijeme v osvícených, liberálních časech a jsme si vědomi, že kokotismus je nakažlivá choroba, která může postihnout každého z nás. Již proto se musíme zasadit o její léčení.

Život léčeného kokota je neustávající boj ztěžovaný hrozbou recidivy a častými pocity bezmocnosti a zoufalství. Kokot, který si přizná svůj kokotismus, se musí naučit žít v pochybnostech a pocitech viny. Místo, aby je v sobě potlačoval, musí dokázat otevřeně a čestně překonávat všechny životní nejistoty a obtíže.

Zároveň však léčený kokot ví, jak příjemné je stát se opět člověkem - být přijat do společenství slušných lidí, kde

jsou důvěra, spolupráce, vzájemná úcta a přátelství uznávány a chváleny, a nikoli vysmívány. Tyto radosti mohou bývalému kokotovi kompenzovat všechny obtíže a útrapy jeho léčení.

Tuto knihu jsem chtěl napsat o mnoho let dříve, než jsem ji nakonec napsal. V tu dobu jsem však ještě byl kokot, takže jsem rád, že jsem tak neučinil. Byla by to totiž jiná kniha. Nestala by se majákem pravdy pro kokoty tohoto světa. Naopak, byla by sbírkou mé osobní špíny.

Doufám, že právě v tom spočívá význam této knihy - naučila vás rozeznat pravdu od špíny. Někdy se pravda i špína objevují v podobném obalu a nezasvěcenec neví, co je uvnitř. Naštěstí je obvykle rozeznáte čichem.

Což platí i o kokotech.

Připojte se, vyčistíme ten svinčík společně.

Dost bylo kokotů.

Jakže?

Z anglického originálu Asshole No More vydaného nakladatelstvím Enthea Press Columbus, Ohio-Atlanta, Georgia 1990

přeložil Martin Konvička Obálku navrhl Jiří Babra Sazba Jarmila Fóglová Odpovědný redaktor Petr Jinotaj Vydalo nakladatelství Votobia v Olomouci roku 1998

ISBN 80-7198-275-X